Niciodată în prezent

Întoarcerea ta a rupt bucăţi din mine.
Din noi.
M-a transportat în trecut, dar niciodată în prezent.
Pentru că tu nu mai eşti tu,
Iar eu nu mai sunt eu.

Capitolul 1

— Aș rezolva ceva, cerându-ți să rămâi?
Nu îmi răspunde și nu pentru că nu vrea, ci pentru că nu are niciun rost. Ne privim minute bune în liniște. Clipe în care inima uită să bată cum trebuie și sângele îmi vâjâie prin vene. El mă privește, eu îl sorb din priviri și atât. Nici măcar o îmbrățișare, nici măcar o atingere, nici măcar un cuvânt.
Și cine are nevoie de cuvinte când pe perna alăturată se odihnește chiar el? Cine are nevoie de atingeri, când simpla lui prezență îmi oferă căldură? Cine are nevoie de îmbrățișări, când ochii lui albaștri îmi spun povești de mult uitate? Cine are nevoie de orice altceva, cu excepția lui?
Cu fiecare zi care trece, realizez că simt ceva mai presus de prietenie sau iubirea frățească. Ceva ce nu îmi permit să simt. Ce nu ar trebui să simt! Niciodată! Însă îl simt pe Hades. Bătându-mi în piept, crescând ca o plantă cățărătoare în sufletul meu. Îl simt hrănindu-se din mine și nu îmi pare rău. La naiba, nu regret nici măcar pentru o secundă sentimentele mele abia descoperite!
Este el și sunt eu. Nu cei din trecut. Nu cei din viitor. Ci noi doi, cei de acum. Doi copii care se regăsesc unul pe altul după mulți ani de separare. Doi copii care, din buni prieteni, au devenit doi necunoscuți ce își doresc să se cunoască.
Mă apropii mai mult și îi las respirația fierbinte să mi se lovească de chip într-un mod plăcut. Nu am nevoie de substanțe interzise sau de o sticlă tare de alcool. Am nevoie de Hades și atât! Doar de noi doi!

Ai păşit plin de încredere în încăpere şi, din acel moment, ai reuşit să îmi furi inima pentru a doua oară. Ai reuşit să mă faci să simt din nou iubirea. Nu cea frățească sau părintească, ci una pe care nu am avut până acum curajul să o descopăr. Până la tine. Căci, cu fiecare pas pe care îl fac înspre tine, descopăr câte puțin din acest sentiment feeric. Fața frumoasă a iubirii. Și, cu fiecare doi pași pe care tu îi dai înapoi, mai descopăr încă puțin din această trăire. Fața urâtă a iubirii.
Și abia acum înțeleg. Iubirea este asemeni oamenilor. Nu este perfectă. Nu este lipsită de defecte și, cel mai probabil, calitățile sunt prea puține pentru tot ce ne înflorește în suflet atunci când ochii persoanei iubite ne privesc. Vedem răul înainte de a vedea binele, suferința înainte de a avea curaj să gustăm iubirea, lacrimile înainte de a ne face curaj să oferim zâmbete, vedem partea urâtă a ei, căci ne temem de cea frumoasă.
Eu mă tem de tine, Hades! De ceea ce ai putea însemna pentru mine, de ceea ce m-ai putea face să simt. Și cum să am curajul să îți mărturisesc sentimentele, când tu ai pe altcineva... când eu am pe altcineva? Poate că pentru mine nu contează cealaltă persoană, dar știu că pentru tine nu este la fel. Știu că nu vei vedea în mine ceea ce vezi în ea.
Nu mai ai puterea să observi, chiar dacă poate, ascunsă adânc în interiorul meu, acea fetiță pe care o iubeai odată și-a făcut cuib. Cum aș putea să te privesc în ochi și să îți spun că încep să mă îndrăgostesc de tine?
Dragoste sună așa de ciudat. Mi se pare ciudat să mă gândesc la tot ce implică ea sau să o simt. Nu știu dacă mă păcălesc privindu-te sau tu, cu adevărat, reușești să plantezi semințele iubirii în inima mea prăfuită și obosită de trecerea timpului.

Parcă simțind tumultul meu interior, natura se dezlănțuie la rândul său. Tunetele răsună cu putere în camera întunecată în care mă refugiez pentru a uita de toate. Sparg tăcerea dintre noi. Doar fulgerele luminează din când în când camera, permițându-mi să te admir în voie. Mă gândesc doar la tine. Ești aici, în încăpere, la fel cum ești în mintea mea. Îmi vine să te sărut, dar mă opresc la timp, cu toate că buzele noastre sunt atât de aproape încât îți pot simți vaporii calzi trecându-mi peste chip. Nu te iau în brațe. Nu mă eliberez din strânsoarea halatului, cu toate că simt cum până și pielea îmi arde, ci doar îți inspir parfumul și închid ochii, dorindu-mi să adorm cu imaginea ta în minte și să mă trezesc cu chipul tău în fața mea.

***
Dimineața sosește parcă într-o clipă. Este weekend, iar el nu se mai află aici de mult. Urma lui încă poate fi observată pe pat. Privesc perna pe care capul său s-a odihnit și, dacă nu i-ar purta mirosul, aș

putea jura că totul nu este nimic altceva decât rodul imaginaţiei mele. Iau bucata de material în braţe şi îmi cufund nasul în moliciunea sa. Nu îmi este foame, dar parfumul său îmi strânge stomacul ghem şi amintirea îmi înmoaie genunchii, nepermiţându-mi să cobor încă.
Un sunet de motor se aude şi sar ca arsă din pat privind pe geamul balconului, sperând să fie acolo. Dar nu este, ci numai tata care se întoarce acasă, doar el ştie de unde la această oră extrem de matinală.
În ultima vreme, lipseşte tot mai des. Iese adeseori şi parcă nu mai are timp de nimic. Nici măcar nu îmi mai amintesc când am petrecut timp de calitate tată-fiică ultima dată. Nu vreau să iau în calcul posibilitatea ca el să o înlocuiască pe mama! Nu pot să concep şi să accept acest lucru atât de nedrept! Da, este tânăr şi frumos, şarmant şi carismatic, este binefăcut şi nu îşi arată vârsta. Zâmbeşte într-un fel care te farmecă. Are tot ceea ce o femeie şi-ar putea dori de la un bărbat.
Dar ce folos dacă nu mai are acea strălucire în priviri, pierdută odată cu moartea mamei? Cum aş putea eu, vreodată, să accept o altă femeie sub acoperiş? Cum aş putea trăi cu gândul că, în timp ce mama zace sub pământ, tata verifică „bujiile" alteia? Nu este drept! Însă viaţa în sine nu este dreaptă şi, în ciuda persoanelor pe care le pierdem, trebuie să mergem înainte. Însă, a merge înainte nu înseamnă a uita. Poţi merge mai departe păstrând chipul iubit în minte, aducându-ţi cu drag aminte de trecut. Poţi continua, dar nu ai cum să laşi trecutul în urmă, oricât de mult ai încerca.
Trag la nimereală pe mine o pereche de pantaloni de pijama şi o bluză oarecare, coborând scările în grabă. Mă opresc la baza scărilor, privind cum tata încearcă să se strecoare în casă fără ca eu să îl observ. Închide uşa cu grijă şi, mergând în vârful degetelor, începe să se deplaseze prin living. Îmi înăbuş chicotitul, încercând să îmi amintesc când l-am văzut ultima dată în această postură de adolescent pierdut, şi îmi dreg glasul, pentru a-i atrage atenţia.
Se opreşte în loc. Îşi strânge ochii cât poate de tare, parcă încercând să alunge imaginea mea din faţa lui, iar atunci când îi deschide la loc, îmi aruncă un zâmbet strâmb şi vinovat.
— Cum o cheamă? întreb înainte ca el să mi se adreseze.
Poate că nu vreau să îl văd lângă o altă femeie, poate că sunt puţin imatură gândind astfel, dar zâmbetul care îi ia conturul buzelor la auzul întrebării mele îmi topeşte orice urmă de egoism din suflet. Ajung să îmi dau seama că greşesc gândind astfel, căci, dacă există cineva, oricine, care reuşeşte să îi readucă fericirea în suflet, atunci asta e tot ce contează. Mama nu mai este şi, oricât mi-aş dori, nu se va reîntoarce. Iar tata, la cei treizeci şi nouă de ani ai săi, merită puţină alinare. Merită pe cineva care să fie lângă el atunci când eu mă pierd. Merită iubire! Şi nu mă refer la dragostea pe care eu reuşesc să i-o ofer, ci la una mai amplă, mai curată şi pură. O dragoste cu năbădăi, care să îi pună inima pe jar şi să îi redea strălucirea din privire.
— Pe cine? încearcă să se ascundă inducându-mă în eroare şi îi indic cămaşa şifonată.
— Cea care a reuşit să te readucă în stadiul ăsta, îi spun chicotind. Uite, tată, promit că nu voi ţipa dacă îmi povesteşti tot! Da, poate că înainte să cobor la parter aveam deja în minte un discurs lung şi plictisitor şi aproape că mă forţam să plâng puţin pentru a te convinge să renunţi la ea, dar, văzându-te aşa... Ochii tăi strălucesc de fericire, tati! Nu vreau să îţi fur asta! Nu vreau nici măcar să mă gândesc la posibilitatea de a te pierde iar printre gândurile tale! Aşa că, te întreb din nou: cum o cheamă?
— Nu îţi voi spune cum o cheamă, scumpo, îmi vorbeşte cu calm, apropiindu-se de mine. Da, există cineva în viaţa mea, dar momentan nu este atât de importantă încât să îţi vorbesc despre ea. Singura femeie de care îţi voi vorbi cu dragoste în prezent este mama ta, Mya. Poate că mă voi reîndrăgosti, poate că deja am făcut-o, habar nu am, dar nimeni, niciodată, nu îţi va înlocui mama, înţelegi? Nimeni, niciodată, nu îi va lua locul în inima mea şi nimeni nu mă mai poate face să iubesc la fel de mult cum a făcut-o ea. Poate într-o zi, când tu vei fi pregătită, când şi eu voi fi pregătit la rândul meu, îţi voi face cunoştinţă cu... cea care a reuşit, după mult timp, să îmi ofere un dram de fericire. Dar, până atunci, prefă-te că nu m-ai găsit la ora şapte jumătate dimineaţa strecurându-mă în casă, bine? E ruşinos!
— Bine, tată! Somn uşor! îi urez, înainte de a-i săruta obrazul.
— Ah, tocmai mi-am amintit, se întoarce din tocul uşii şi îmi zâmbeşte complice. Ce căuta scara aia sub balconul tău seara trecută? mă întreabă pe un ton amuzat şi îmi muşc buza de frustrare.
— Ăă, m-ai prins tati! Şi eu m-am strecurat din casă!
— Serios? Mi s-a părut că aud voci din camera ta, zâmbeşte mândru şi îmi dau ochii peste cap.
— Iubirea îţi ia minţile de tot, uite, atât mai ai, îi arăt cu degetele cât de puţin, până înnebuneşti complet! Serios!

— Atâta timp cât nu trebuie să scot puşca, suntem în siguranţă.
Mă uit la el pierdută, neştiind ce să răspund.
— Deci?
— Puşca e în siguranţă, îi zâmbesc strâmb.
Se apropie de mine, ciufulindu-mi părul.
— Te iubesc, Mya!
— Şi eu te iubesc! Acum, treci la somn!

***

Orele trec incredibil de greu. După câteva săptămâni în care camera mea a fost un dezastru total, încep să fac curăţenie, în caz că vizita neaşteptată, dar totuşi plăcută, se va repeta. Schimb aşternuturile, păstrând doar faţa de pernă în care mirosul său este impregnat. Şterg geamul uşilor balconului, praful de pe mobilă, împăturesc câteva haine şi dau cu aspiratorul.
Câteva ore mai târziu, mă aflu în bucătărie, pregătind prânzul. Tata încă nu s-a trezit şi am certitudinea că nu o va face curând. Iau câteva îmbucături din puiul la cuptor şi las o farfurie pe blatul de lemn, ca el să o observe înainte de a pleca la muncă. Îmbrac un hanorac larg şi îmi prind părul într-un coc dezordonat, înainte de a porni în paşi de dans spre casa lui Sheryl. Bucuria serii trecute încă îmi dansează nestingherită în suflet, umplându-mă de energie în cea mai pură formă.
Soarele îşi arată razele printre norii negri şi un strat subţire de apă încă persistă pe asfalt.
Aerul rece de toamnă îmi inundă plămânii în timp ce străbat strada. Mă opresc în faţa uşii, ascultând pentru câteva secunde liniştea din interior. Nirvana m-a sfătuit să nu sun la sonerie atunci când trec pe la ele, căci, în timpul zilei, îşi face somnul de frumuseţe şi nu îşi doreşte să fie deranjată.
Aşadar, pe vârfuri, mă îndrept spre camera prietenei mele. Prind clanţa uşii în palmă şi o împing uşor, găsind dincolo de ea o Sheryl radiantă, cu picioarele ridicate pe peretele de lângă patul ei. Îmi face semn să intru şi îi spune persoanei de la celălalt capăt al firului că o va suna mai târziu, urmând replica „Pupici pe botic” şi îmi stăpânesc râsul când aceasta chiar pupă telefonul.
— Sunt cu Chase! strigă ea, ţopăind. Maria, sunt cu Chase, îţi dai seama?
— Ce?! Cum şi când s-a întâmplat?
— Seara trecută am fost provocată să îl sărut şi, dinadins, am refuzat. Am petrecut toată noaptea împreună făcând... Ştii tu ce! Am vorbit şi mi-a spus că şi el simte ceva pentru mine. Că nu ştie cu siguranţă dacă e dragoste sau atracţie şi că şi-ar dori să încercăm. Aşa că, iată-ne, împreună! zâmbeşte ea, clipind des. Apropo, tu de ce nu ai venit la petrecere? A fost cea mai bestială noapte! Abia aştept să o cunoşti pe Elena!
— Elena?! Cine mai e şi asta?
— Uite, ştiu că tu ai un fel de chestie cu Chad şi sper să nu îţi ieşi din minţi, dar... este fosta lui iubită.
— Oh, încă una mai lipsea! pufnesc revoltată, iar prietena mea râde.
Sheryl îmi oferă toate detaliile picante ale petrecerii, chiar dacă nu ştie nici ea prea multe, având în vedere că a petrecut noaptea cu Chase. Când îmi povesteşte că Elena a părăsit, ciufulită, camera lui Chad în miez de noapte, simt cum inima mea sare peste câteva bătăi, după care se opreşte cu totul. Nu o mai aud bătându-mi în piept. Nu mai respir şi, probabil, am picat într-o depresie de câteva secunde. Apoi, zâmbesc, mă încrunt şi zâmbesc din nou. Egoismul meu chiar atinge cote maxime. Inima mea se luptă pe trei fronturi diferite, iar, astfel, cu siguranţă va pierde bătălia chiar înainte de a începe.
— Ştii că acum ceva vreme Chad a spus că brunetele îi oferă amintiri neplăcute? Nu se referea la faptul că Chase s-a vopsit, ci la Elena. Cred că încă există sentimente între ei. Aveau genul acela de relaţie indestructibilă, până când mama ei a decis să o ducă în România. Ştii, Maria... Până la tine, ea a fost singura de care s-a îndrăgostit!
— Despre ce naiba vorbeşti?! Chad nu este îndrăgostit de mine!
— Fii serioasă! îmi cere pe un ton autoritar. Ai văzut vreodată modul în care te priveşte? Ai observat cum îţi ia apărarea în faţa tuturor? Chad nu face asta pentru nimeni, nici măcar pentru fratele său! Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi la prima petrecere, dar chestia aia a declanşat ceva. Cel puţin, a declanşat ceva pentru el.
— Poţi să nu mai numeşti ce avem noi „chestie”? Nu sună bine! Nu sună deloc bine de fapt! Habar nu am ce s-a întâmplat la acea petrecere, Sheryl! Cert este că de atunci am început şi eu să îl plac pe Chad. Dar nu îl cunosc cu adevărat, ştii? Eu îl ştiu pe Chad cel mereu pus pe glume, cu replicile pregătite de

acasă. Nu am idee cum a fost înainte, care e culoarea lui preferată sau ce fel de mâncare preferă. Nu cred că între noi există mai mult decât o atracţie fizică. Îl iubesc, nu mă înţelege greşit, dar nu îl felul ăla... Îl văd lângă mine acum când suntem în plină criză adolescentină, însă la final? Câţi vom rămâne apropiaţi? Nu vreau să pierd încă o persoană! Deci, presupun că va trebui să mă obişnuiesc cu Elena şi cu gândul că Chad nu îmi va oferi la fel de multă atenţie, chiar dacă doar simplul gând îmi fierbe sângele în vene.
Sheryl tace, meditând asupra cuvintelor mele. Nu este nevoie să mai spună ceva şi, în ultimul timp, prefer tăcerea în locul zgomotului. Îmi propune să mergem să fac cunoştinţă cu această fată nouă şi veche în egală măsură şi, deşi nu ţin neapărat să o cunosc, accept. Drumul spre casa gemenilor este mai mult decât liniştit. Sheryl se gândeşte cel mai probabil la Chase, iar eu la noaptea petrecută alături de Hades, la modul în care degetele mele însetate de cunoaştere i-au conturat fiecare trăsătură a feţei. Mă gândesc la tot. La toate evenimentele din ultima vreme. La cât de încărcată a fost viaţa mea şi cum, în doar câteva săptămâni, am ajuns cu inima în flăcări şi sufletu-n Rai... sau Iad.
Atunci când aleea casei mi se prezintă în faţa ochilor, îmi ţin respiraţia preţ de câteva secunde. Trei femei de vârsta a doua adună multitudinea de pahare şi sticle aruncate pe jos, feţele lor nu denotă fericire, ci pare că acolo, în străfundul minţii, îi înjură de zor pe acei doi diavoli cu acelaşi chip. Pătrundem în interiorul vilei şi îmi rotesc privirea în jur. Dacă afară încă este un dezastru total, casa străluceşte de curăţenie. În bucătărie, se aud râsete, şoapte şi cuvinte vulgare, ca de fiecare dată. Prietena mea îmi zâmbeşte încurajator înainte de a mă trage într-acolo. Mă opresc în tocul uşii cu mâna pe clanţă şi sufletul îngheţat. În partea stângă, o fată cu tenul roşiatic stă cocoţată pe blatul bucătăriei. Părul ei lung cade în onduleuri rare peste umerii săi înguşti. Zâmbetul alb îi luminează faţa şi, odată cu ea, şi pe cea a lui Chad. Deşi pare că o evită, în doar câteva momente reuşesc să deslușesc iubirea şi regretul din privea lui.
Nu pot să-mi reprim surâsul când buzele lui Sheryl fac contact cu ale lui Chase şi îmi învârt privirea în jur în căutarea lui Yarris, însă nici urmă de el. Se pare că fata cu ochi negri ca tăciunele s-a mutat deja alături de cei doi gemeni şi de aşa zisul meu iubit. Nu sunt geloasă şi, dacă tot drumul m-am gândit la reacţia mea atunci când îl voi zări pe Chad în prezenţa altei fete, acum un zâmbet plin îmi apare pe faţă. Sunt mai mult decât fericită pentru el. Mă mândresc cu faptul că şi-a deschis inima în faţa cuiva.
— Spionezi, iubito? îmi şopteşte Yarris suav în ureche şi tresar când mă strânge în braţe.
— Este frumoasă! reuşesc să îi răspund în schimb, iar el chicoteşte.
— Da, este! Dar nimeni nu îţi poate egala frumuseţea!
— Nici măcar Dolores?
— Să nu vorbim despre Dolores, iubito!
— De ce? Te deranjează să o aduc în discuţie?
— Nu. Mă deranjează faptul că poţi crede că altcineva înseamnă pentru mine ceea ce însemni tu.
— Şi ce însemn eu mai exact? îl provoc. Ne distrăm împreună, da, dar ştim amândoi că nu simţi nimic pentru mine.
— Şi totuşi, simt mai mult decât am simţit vreodată pentru cineva. Asta ar trebui să fie suficient.
Însă nu este, îmi spun în gând. Oamenii care nu se iubesc, nu ar trebui să fie împreună.
Îmi scutur capul, mutându-mi privirea spre cei din încăperea alăturată. Îmi pare rău pentru Elena, căci nu are parte de un comportament tocmai plăcut din partea lui Chad. Acesta se poartă cu ea la fel cum a făcut-o Hades cu mine la început. Îi oferă doar tăcere şi, de fiecare dată când ea deschide gura, îşi mută privirea în partea opusă. Observ îmbufnarea de pe chipul ei şi nu mă pot abţine să nu chicotesc, spre ghinionul meu, căci acest fapt le atrage tuturor atenţia. Ridic mâna în semn de salut şi mă cuibăresc mai bine în braţele lui Yarris.

***

În momentul în care mâna mea o strânge pe cea a Elenei, sentimentul de vină mă apasă. Nu o cunosc şi, dacă iniţial nu am plăcut-o, acum nu simt nimic altceva în afară de milă pentru ea şi pentru situaţia în care se află. Îi fac semne discrete lui Chad înspre ea. O indic cu bărbia, iar el ridică din umeri. Pentru că pare să nu se prindă, mă aşez în spatele fetei şi o indic cu degetul, dar prietenul meu continuă să fie indiferent şi să îşi dea ochii peste cap. Mimez un semn indecent înspre fundul său bombat, care-l face să se încrunte.

În fond, Chad nu este Hades. El nu ştie să îşi ascundă sentimentele şi, oricât încearcă să nu îşi intersecteze privirea cu cea a fostei iubite, îl surprind urmărind-o pe furiş. Elena este o fată vorbăreaţă. Povesteşte despre relaţia ei cu Chad, privindu-l pe parcursul întregului discurs. Inima mea se prelinge pe podea când, ştergându-şi o lacrimă din colţul ochilor, şopteşte cu glas tremurând:
— Uneori, eşti nevoit să părăseşti persoana pe care o iubeşti, dar asta nu înseamnă că nu visezi la revedere în fiecare clipă. Apoi, se întoarce spre Chad, îşi aşază mâinile pe obrajii săi şi surâde doar pentru el. Nimeni nu te-a înlocuit! Nu am permis asta, Chady... Ai rămas singurul băiat din viaţa mea. Singurul care m-a atins şi singurul care m-a iubit.
Mă regăsesc în fiecare cuvânt pe care buzele sale îl rostesc pe un ton gâtuit. Îi privesc cu părere de rău şi un gol în suflet. O iubire atât de mare ar trebui să triumfe. Ei doi merită alinarea pe care doar unul în braţele celuilalt o pot găsi. Nu am crezut în iubire. Nici măcar acum nu ştiu sigur dacă să cred. Însă, dacă, înainte, tipul ăsta de replică mi-ar fi produs greaţă, de această dată îmi aduce lacrimi în ochi, pe care reuşesc să le opresc până să mi se prelingă pe obraji.
Chad îşi lasă capul în jos, ţintuind parchetul cu privirea. Pare că meditează asupra cuvintelor sale şi o parte din mine se sfărâmă în bucăţele mici când el îşi ridică ochii din pământ. Insulele verzi îi sunt înconjurate de oceane de lacrimi. Se pierde în ochii ei negri şi zâmbetul îi apare instant pe chip. Apoi, cu părere de rău, se desprinde din braţele sale şi rosteşte pe un ton şoptit:
— Tu ai avut de ales, Elena! Mă puteai alege pe mine, dar, în schimb, ai vrut să pleci. De ce te-ai întors acum? De ce speri ca dragostea mea să fie încă vie după doi ani de absenţă?
— Dragostea nu dispare pur şi simplu. Dacă tu, Chad Raymond, îmi spui, privindu-mă în ochi, că dragostea noastră a pierit, îţi promit că îmi iau bagajul şi mă întorc acolo de unde am venit. Şi, luându-i din nou obrajii în palme, îşi lipeşte buzele de ale sale. Te rog, iubitule, nu mă obliga să renunţ din nou la tine!
— Recunoşti? Recunoşti că ai renunţat la mine? Ştii că de când ai plecat am fost mereu cu zâmbetul pe buze, Elena? Nu îţi permit să te întorci şi să îmi strici starea!
Elena se retrage ştergându-şi lacrimile ce-i curg şiroaie pe obraji şi scoate din geanta minusculă de pe blatul de lemn o foiţă, un pachet de ţigări şi o bucăţică de folie de aluminium, în care ştiu cu siguranţă ce se află. Cu degetele încă tremurânde, rupe ţigara în două şi extrage cu uşurinţă tutunul din interiorul său, amestecând-o cu bucăţi mărunţite de fericire. Rulează jointul şi inspiră adânc mirosul înainte de a-l aprinde. Aroma specifică împânzeşte rapid încăperea, iar ea îşi lasă capul pe spate, încercând să ţină cât mai mult fumul captiv în plămâni.
Trage câteva fumuri şi îşi lasă trupul moale să se prelingă, până când ajunge să stea în şezut pe gresia rece. Mă priveşte adânc în ochi, îmi aruncă un surâs discret şi îmi întinde mâna în care ţigara îi este captivă. La rândul meu, îi zâmbesc cu aceeaşi sinceritate şi, aşezându-mă lângă ea, începem să împărţim fericirea. Nu ştiu dacă din cauza drogurilor sau a sentimentelor pe care discursul ei le trezeşte în mine deschid gura, însă cuvintele care mi se desprind de buze mă uimesc chiar şi pe mine:
— Nu am cunoscut niciodată iubirea, Elena, însă voi păreţi făcuţi unul pentru celalalt!
— Nici nu te cunosc şi deja ai devenit preferata mea, râde, întinzându-şi braţul în direcţia mea.
Îmi ciocnesc pumnul uşor de al său şi îmi înclin capul, privind noul cuplu. Prietena mea pare mai fericită decât a fost vreodată. Nu vede pe altcineva în afară de Chase, iar el pare fascinat de ceea ce ea-i şopteşte la ureche. Apoi, mă întorc spre Chad, făcându-i cu ochiul peste umărul fostei sale iubite. Neagă vehement din cap şi, luându-şi bolul cu cereale într-o mână, părăseşte încăperea.
Niciodată nu l-am văzut atât de distrus sau lipsit de rânjetul său mirific care reuşeşte să taie respiraţia chiar şi celei mai dure persoane. Nimeni nu vorbeşte. Glumele lipsesc cu desăvârşire şi cu toţii părem teleportaţi parcă în altă lume. Toţi mai puţin Chase şi Sheryl, care îşi şoptesc dorinţe arzătoare şi îşi surâd cu un soi de strălucire în priviri. Sunt sigură că nu au auzit o iotă din întreaga conversaţie care a avut loc chiar în faţa lor şi cu siguranţă Chase nu observă suferinţa fratelui său.
Mă scuz în mod politicos în faţa Elenei şi, ridicându-mi trupul relaxat, încep să păşesc clătinat spre baza scărilor. Paşii mi se opresc şi la fel o face oricare altă funcţie vitală a corpului meu. Rămân ca paralizată privind acei ochi albaştri şi modul în care soarele îi luminează urmele de cerneală de pe braţe, scoţându-le în evidenţă şi conferindu-i o frumuseţe demnă de cărţile cu basme.
Ridică din umeri la vederea mea şi un zâmbet atât de discret, dar care mă face să îmi pierd cumpătul, îi apare pe chip. Determinată de întreaga scenă din bucătărie, alerg într-un suflet spre el şi mă agăţ de

trupu-i înalt ca de o speranţă la viaţă. Parfumul lui îmi invadează nările, iar eu, neputincioasă, profit de înălţimea lui pentru a-mi lipi urechea de toracele său.
— Hades!
Inima-i bate puternic în piept, stârnindu-mi fiori de gheaţă pe şira spinării. Trupul lui reacţionează în faţa îmbrăţişării mele, însă acel sunet atât de liniştitor, de magic şi fermecător îmi oferă tot ceea ce am nevoie. Căldura obişnuită a trupului său îmi traversează pielea, ajungând până la oase, inimă şi suflet. Îi simt muşchii zvâcnind sub strânsoarea braţelor mele. Fiecare bucăţică din el este încordată sub palmele mele reci.
În acest moment, nu mai am regrete legate de relaţia distrusă dintre Chad şi Elena ca mai înainte, ci de mine, de sentimentele mele care devin tot mai puternice pe zi ce trece. Lacrimi amare zac îngropate adânc în interior, ştiute doar de mine, însă, acum, sufletul îşi permite să zburde un pic de fericire. Pentru că îi simt trupul în braţele mele, pentru că îl am atât de aproape, pentru respiraţia lui fierbinte, care mi se loveşte într-un mod liniştitor de creştet.
— Nu face asta, Maria, te rog! îmi cere şi fac un pas în spate, retrăgându-mă şi lipsindu-mă de această senzaţie liniştitoare.
Din dorinţa de a-l avea aproape, ajung să îmi calc inima în picioare. În ciuda sentimentelor care îmi brăzdează sufletul, îi zâmbesc sincer, dar trist în acelaşi timp. Fermecător, dar demn de milă. Radiant, dar înfricoşător de întunecat.
Aprob absentă spusele sale şi ridic mâinile în sus, predându-mă. Îl privesc direct în acel ocean de vise strivite. O fac atât de profund încât simt că pot pătrunde în sufletul său gol şi negru. Poate că hainele lui nu sunt închise la culoare. Poate că păstrează aparenţele unui suflet senin la exterior, când, la interior, se dezlănţuie adevărata furtună.
Încerc să fiu tare, să nu las dezamăgirea să iasă la suprafaţă, dar eşuez lamentabil când o lacrimă mi se desprinde de gene. El înaintează spre mine cu mâna întinsă, vrând să îmi şteargă urma durerii de pe chip, însă mă feresc de atingerea sa. Atingându-mă chiar şi cu buricele degetelor nu o să facă altceva decât să îmi zguduie universul din temelii. Să distrugă ultima fărâmă de zid care a rămas în jurul inimii mele.

Aveam impresia că am construit un imperiu indestructibil în jurul ei. Credeam că soldăţeii antrenaţi ani la rând să lupte împotriva sentimentelor vor învinge bătălia, dar au pierdut încă din momentul în care el a apărut la acea petrecere. Scuturile lor s-au topit ca îngheţata lăsată în bătaia soarelui când privirea lui i-a ţintuit. Şi cum să lupte împotriva unui zeu? Cum ar putea ei să triumfe împotriva dorinţei arzătoare care mi-a înmuiat forţat inima în substanţe interzise?

În momentul în care ea intră în încăpere purtând ochelari de soare la ochi şi o eşarfă neagră în jurul gâtului, îi înţeleg refuzul. Dolores se opreşte în tocul uşii şi ne cercetează cu interes. Îmi priveşte obrajii pe care lacrimile abia s-au uscat, îmi observă ochii roşiatici de pe urma drogului şi a plânsului. Îmi priveşte buza captivă între dinţi, iar atunci când vrea să se apropie de mine, fac cale întoarsă şi alerg pe scări.
Mă încurajez mental să nu plâng. Să nu mai plâng. Să nu le mai permit sentimentelor şi emoţiilor să iasă la suprafaţă. Prin urmare, trăgând adânc aer în plămânii intoxicaţi, bat la uşa care duce spre camera lui Chad. În momentul în care el îmi deschide, îi remarc privirea pierdută şi ochii la fel de îndureraţi ca ai mei. Se dă la o parte din tocul uşii şi îmi face semn să pătrund înăuntru.
Fiecare colţişor al camerei sale îmi readuce în minte amintiri plăcute.

„— Ţi-am spus că, la sfârşitul lui, te vei îndrăgosti de mine, dar cred că s-a întâmplat invers... Cred că eu m-am îndrăgostit de tine, Maria!"

Automat, trupul mi se întoarce înspre Chad şi o privire bulversată îmi apare pe chip. Îmi strâng buzele cu putere şi păşesc spre el neîncrezătoare. Mâinile mele se fac inel în jurul taliei sale şi, dacă Hades nu mi-a răspuns îmbrăţişării, Chad nu ezită nici măcar o secundă. Braţele lui se strâng în jurul umerilor mei, buzele sale se lipsesc preţ de câteva clipe de creştetul meu şi, înainte să îmi dau seama, deja am încălcat promisiunea pe care mi-am făcut-o mie însămi.

Plânsul mi se desprinde în hohote de gâtlej, iar lacrimi amare îmi brăzdează chipul. Plâng aşa cum nu am mai făcut-o de când am văzut pământul negru aşezându-se pe sicriul mamei, aşa cum nu am mai făcut-o din momentul în care am aflat că ea nu se va mai întoarce. Niciodată! Niciodată înseamnă atât de mult timp! Mult prea mult!
Genunchii îmi cedează şi alunec din braţele prietenului meu, îngenunchind pe covorul crem şi pufos. Îl strâng în pumni în timp ce ţipete de durere şi frustrare mi se desprind de piept într-un mod sfâşietor. M-am ferit de dragoste ştiind că aduce suferinţă şi am căzut în abis înainte să-mi dau seama. Am căzut la fund, precum o piatră aruncată în mare. Chad se lăsă la nivelul meu şi, strecurându-şi braţele puternice în jurul trupului, mă ridică şi mă aşază pe picioarele sale.
Îmi mângâie chipul, îmi zâmbeşte şi-mi spune cele mai proaste glume în încercarea de a mă linişti. Începe să mă legene ca pe un prunc, fredonând o melodie doar de el ştiută. Nu are voce, îl pot declara afon, dar tocmai acest lucru îmi opreşte lacrimile şi stopează durerea din piept. Îmi agăţ degetele de tricoul său de un albastru închis şi, cu mişcări lente, urc spre părul roşcat sclipitor.
— Te-am rănit, Chad? îl întreb printre suspine. Spune-mi, te rog, dacă te-am rănit, ca să îţi pot cere iertare! Mi-ai declarat dragostea... La prima petrecere mi-ai spus că...
— Încep să mă îndrăgostesc de tine, continuă el, zâmbind învins. Da, Maria, sunt îndrăgostit de tine!
— Dar Elena şi, şi...
— Pe Elena o iubesc, recunoaşte el. A fi îndrăgostit şi a iubi sunt două lucruri complet diferite! Când iubeşti, inima îţi bate puternic în piept, îţi pierzi cumpătul, curajul, nu mai eşti tu... Când eşti îndrăgostit, ai cam aceleaşi simptome bolnăvicioase, doar că... Nu sunt la fel de puternice. Nu simţi că zbori, nu simţi că trăieşti cu adevărat. Ştii, cred că suferinţa este cea care ne trezeşte la viaţă de fapt!
— Nu vreau să sufăr, Chad! Spune-mi, te implor, cum pot opri asta?
— Ce să opreşti, iubito? Dragostea?! mă întreabă el blând, pe un ton amuzat. Nu o poţi opri! Oricât ai vrea, oricât ţi-ai dori ca totul să înceteze, e imposibil! Cred că aceasta este cea mai mare diferenţă dintre dragoste şi îndrăgosteală. Când eşti îndrăgostit, poţi trece peste ea cu uşurinţă. Dar când iubeşti, acea persoană îşi stabileşte domiciliul aici, mă lămureşte, luându-mi mâna şi poziţionând-o în locu-n care inima sa se zbate nestingherită. Vrei să îmi povesteşti?
Întrebarea lui îmi face stomacul să se strângă ghem. Aprob, apoi neg, după care aprob din nou. Nu ştiu dacă vreau să împărtăşesc asta cu el, nu acum, când mi-a mărturisit pentru a doua oară sentimentele sale. De această dată, sunt sigură că nu îi voi uita cuvintele, că nu îi voi oferi speranţe false şi că îi voi fi alături, aşa cum o adevărată prietenă ar face.
El mă încurajează spunându-mi că e în regulă, că mă va asculta şi, la final, va încerca să îmi ofere cel mai bun sfat de care este capabil. Aşa că, inspirând adânc, strângându-mi degetele în pumni şi numărând mental până la şaptezeci şi cinci, încep să îi relatez fiecare întâmplare, cu promisiunea ca totul să rămână între noi.
Îi povestesc despre orfelinat şi, dacă înainte vorbeam de acel lucru cu ruşine, în acest moment un surâs îmi persistă pe buze pe decursul întregii conversaţii. Îi vorbesc despre modul în care părinţii mei m-au smuls de lângă Hades, de durerea simţită atunci când mama a decedat. Îi zic cum inima mea s-a oprit din bătut când l-am zărit din nou. Îi povestesc despre modul în care Hades s-a încruntat la vederea mea şi că, după atât de mulţi ani, am reuşit să ne recunoaştem, ca şi cum... timpul ar fi stat în loc.
Chad mă ascultă cu atenţie, aprobându-mi rareori vorbele. Îmi mângâie creştetul şi, cu scopul de a mă motiva să continui, începe să îmi relateze despre despărţirea lui de Elena. Chiar dacă ei erau deja maturi, chiar dacă ştiuseră încă de pe atunci de iubirea pe care şi-o poartă, fiecare sentiment pe care îl descrie cu atât de multă tristeţe în glas parcă îmi aminteşte de separarea de Hades.
— Nici nu îţi imaginezi ce a însemnat Elena pentru mine, Maria! Şi, în ciuda lucrurilor pe care le face, ea este singura care are o familie completă. Mama ei a luat-o de lângă mine, crezând că sunt o influenţă proastă, şi aşa şi eram. Cine şi-ar dori un denaturat în preajma unicei sale fiice? Ştiu că iubirea a făcut-o să o smulgă de lângă mine, dar asta nu înseamnă că am şi acceptat. I-am propus Elenei să fugim, undeva, oriunde, să nu ne găsească nimeni. Să ne putem iubi în tihnă. Mi-a promis că se va gândi la oferta mea, dar ştii ce a făcut? În timp ce eu aşteptam răspunsul, ea deja se afla în avion. A plecat şi, în schimb, am primit un simplu mesaj: „Îmi pare rău!”. Crezi că părerile de rău au reuşit să mă ajute în acel moment? Nici pe departe! Am început să dau petreceri monstruoase, să mă droghez mai mult, să beau mai mult şi să mă culc cu fiecare fată care mi-a ieşit în cale.

Trage aer adânc în piept şi îmi dă o şuviţă de păr după ureche.
— Până la tine! Recunosc, în acea noapte, la prima ta petrecere, mi-am jurat că, dacă nu te am atunci, nu te voi avea niciodată, râde el, dar, când am ajuns cu tine în cameră, când ţi-am întins trupul pe pat şi ţi-am sărutat obrazul, mi-am dat seama că nu asta îmi doresc. Că vreau să te cuceresc, să lupt pentru tine şi, te rog, nu încerca să îmi spui că nu simţi nimic pentru mine, pentru că modul în care ochii tăi lucesc când mă vezi, este... Magic! Eşti îndrăgostită de mine, Maria! Dar degeaba, atât timp cât pe el îl iubeşti. Nu nega! mă întrerupe când buzele mele se întredeschid revoltate. Nu încerca să negi ceea ce ţi se citeşte pe chip!
— Suntem îndrăgostiţi unul de altul şi, în acelaşi timp, iubim persoane diferite? reuşesc să şoptesc, încercând să îi percep cuvintele, iar el aprobă.
— Dragostea se manifestă în atât de multe moduri diferite, Maria! Noi doi... Probabil ne vom iubi mereu, dar nu îl felul în care îi iubim pe ei!
— Ce ar trebui să facem, Chad?
— Nu putem face nimic. Nu putem mişca un deget contra lucrurilor care se întâmplă! Dar ştii ce aş vrea să fac acum?
Întrebarea lui mă ia prin surprindere şi neg cu vehemenţă. Degetul său îmi conturează linia maxilarului, pometii, ochii şi se opreşte pe buze. Le alintă cu mişcări lente şi firave, privindu-le în acelaşi timp cu o foame nestăpânită. Îşi apropie chipul de al meu şi îşi atinge buzele de ale mele, într-un mod uşor la început, după care o face tot mai puternic şi mai pasional, până când pupicul nostru se transformă într-un sărut încărcat de remuşcările trecutului. Mă sărută aşa cum nimeni nu a mai făcut-o vreodată, ca şi cum încearcă să elibereze întreaga tristeţe între buzele mele. De parcă încearcă să se hrănească cu nefericirea mea, pentru a mă elibera din strânsoarea ei. Nici măcar nu realizez când trupul lui ajunge deasupra corpului meu, mişcându-se într-un sincron perfect.
— La dracu', mormăie peste gura-mi întredeschisă. Cere-mi să mă opresc, pentru că nu ştiu cât timp voi fi capabil să mă abţin!
Îşi lipeşte fruntea de a mea. Respiraţia sa mi se loveşte cu brutalitate de pometi, încărcându-mă de electricitate. Îmi strecor mâinile sub tricoul său, ajutându-l să şi-l scoată pe cap.
— Şi dacă nu vreau să te opreşti? Dacă sunt într-atât de rănită, încât nu îmi mai pasă de nimeni altcineva?
— Aş spune să o facem, îmi şopteşte. Să ne revărsăm tristeţea unul într-altul.
— Mă doreşti? reuşesc să îl întreb.
— Nici nu îţi imaginezi cât!
Gura lui coboară spre gâtul meu. Îmi ridică bluza până deasupra sânilor, presărând sărutări fine peste pielea dezgolită. Suspină în timp ce buzele i se strâng în jurul unuia dintre sfârcuri.
— Ai exact gustul pe care mi-am imaginat că îl porţi.
Îmi las capul pe spate, strângându-i umerii în palme. Şoldurile sale se mişcă între picioarele mele, apăsându-mi zonele intime.
— Dar vreau să fiu sigur că asta îţi doreşti, îmi şopteşte. Că vei putea să fii aceeaşi Maria şi după ce facem sex.
— O singură dată, murmur. Vom face sex o singură dată.
— Bine, răspunde, continuând să îmi sărute pielea.
— Crezi că greşim?
— Nu, suntem amândoi liberi, Maria.
— Tocmai i-am spus iubitei tale că sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Cât de oribilă sunt?
Îşi ridică capul, privindu-mă profund.
— Vrei să mă opresc?
— Nu, îi răspund. Nu vreau să mă mai gândesc la nimeni, în afară de mine.
— Eşti sigură?
— Te rog, continuă! Alungă tot ce simt în acest moment!
Gura sa coboară uşor până la betelia pantalonilor mei. Descheie nasturele, susţinându-mi privirea. Aşteptând, parcă, să îl opresc, dar nu o fac. Inima îmi este cuprinsă de flăcări şi am nevoie de el ca să le stingă. Materialul îmi mângâie coapsele, înlocuit de sărutări mărunte, care continuă să urce până la pântecul meu. Încuviinţez, în momentu-n care degetele sale îmi prind lenjeria intimă şi o alungă. Se

ridică uşor, unindu-şi gura cu a mea. Cu Chad e diferit. Nu simt aceeaşi nevoie de a grăbi lucrurile ca atunci când sunt cu Yarris. Vreau să simt fiecare fior în parte. Fiecare sărutare.
În momentul în care mă pătrunde, nu mai există restul lumii. Suntem doar noi, contopiţi într-un întreg. Închid ochii, apăsându-mi degetele peste muşchii spatelui său. Limba lui îmi desenează cerculeţe imaginare pe gât, palmele ating fiecare petic de piele întâlnit, vrând să şi-l întipărească în retină. Se mişcă lent, şoptindu-mi numele, aducându-mă la extaz. După scurt timp, mă urmează, prăbuşindu-se uşor peste trupu-mi asudat.
Trage adânc aerul în piept şi îmi mângâie chipul cu buricele degetelor.
— Ştii ce îmi doresc acum?
— Ce îţi doreşti, Chad?
— Să te sărut pentru ultima oară!
— Ca un sărut de adio? întrebarea îmi părăseşte buzele cu o tentă de tristeţe, iar el nu poate să îşi abţină un zâmbet.
Îmi simt sudoarea prelingându-mi-se pe şira spinării, într-o fierbinţeală plăcută. Inima îmi bate lin în piept şi buzele mă ard datorită sărutului său dulce-amărui. Respiraţia îmi este încă şovăielnică, sufletul îmi este parcă suspendat undeva între Rai şi Iad, iar jarul încins de sub tălpi îmi ajunge până în carne. Temperatura camerei este potrivită, însă înăuntrul meu totul este în flăcări. Simt o pulsaţie de plăcere şi dorinţa care îmi traversează mijlocul în mod repetat, precum şi o suliţă care mi se înfige în torace la fiecare gură de aer.
— E un sărut de „poate cândva". Cum crezi că aş putea renunţa la tine?
— Nu o vei face, Chad?
Aştept cu sufletul la gură răspunsul său. Îmi prind buza inferioară între dinţi şi pun presiune asupra ei, în încercarea de a alunga stările conflictuale din interior. Îl doresc pe Chad. Acum, mai mult ca niciodată. Îl doresc, dar vreau şi să îl alung în acelaşi timp şi ştiu cu siguranţă că, dacă Elena şi Hades nu s-ar afla la parter, am fi rămas aici, în camera sa, pentru eternitate. Îmi îmbrac hainele, evitând să îl privesc în mod direct. Ceea ce stârneşte în mine este incorect, iar sentimentul de vinovăţie îmi înfloreşte în suflet.
Chad îmi ia chipul în palme, privindu-mă cu un zâmbet languros în colţul gurii. Îşi trece o mână prin părul meu lung şi blond şi îmi dă o şuviţă nărăvaşă după ureche. Îşi lipeşte scurt gura de a mea, iar eu închid ochii, sperând să simt atingerea lui lină cât mai mult timp. Buzele i se lipesc de ale mele precum un fulg fragil de pământul îngheţat. Mâinile îi sunt calde şi atingerea lor plăcută. Respiraţia sa miroase a mentă şi trupu-mi tremură sub gestul încărcat de pasiune şi erotism.
— Niciodată! îmi şopteşte el, cu buzele încă lipite de ale mele, şi întredeschid ochii, pierzându-mă în aceşti ochi verzi asemănători fundului oceanului.
— De ce lucrurile sunt atât de grele, Chad? De ce nu am putea să ne facem fericiţi unul pe altul?
El mă priveşte duios şi, luându-mi mâna într-a lui, mă conduce spre geamul care dă în curtea imensă din spatele casei. Îşi aşază mâinile în jurul trupului meu şi, cu bărbia, îmi indică cei doi oameni care ne-au dat lumea peste cap. Îmi sărută apoi obrazul, fruntea, ochii, bărbia, nasul, dar nici măcar o dată buzele. Observ dorinţa şi reprimarea în privirea sa cristalină. Îşi doreşte şi, în acelaşi timp, este conştient că nu mai putem să existăm împreună în această ecuaţie.
— Uită-te la el Maria, îmi cere şi fac întocmai. Acum, priveşte-mă pe mine! Spune-mi, ai putea fi fericită în braţele mele ştiind că el nu îţi aparţine? Ai putea să mi te dăruieşti cu totul ştiind că, undeva, poate că şi el simte la fel? mă întreabă, continuând să o urmărească pe Elena cu privirea.
Ştiu că, întrebându-mă pe mine, de fapt, încearcă să afle răspunsul în ceea ce îl priveşte pe el. Vrea să se convingă şi să se asigure că, la un moment dat, chiar dacă nu vor mai fiîmpreună, va reuşi să meargă mai departe. Va reuşi să iubească din nou, în adevăratul sens al cuvântului. Aşa că aleg să îi răspund cu o întrebare, una care îmi lasă un gust amar în gură şi un gol în stomac:
— Tu ai putea?
— Atunci când te privesc doar pe tine, cred că aş putea. Dar atunci când o privesc pe ea, ştiu cu siguranţă că nu.
— Atunci, ce mai cauţi aici, Chad? Ce cauţi aici, când fata pe care o iubeşti te aşteaptă jos? Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost... magic, dar amândoi ştim că nu se mai poate repeta. Dacă o iubeşti, luptă pentru ea!

Îşi lipeşte buzele de fruntea mea umedă şi, zâmbindu-mi, îşi încalţă tenişii de un albastru închis precum cerul după o furtună năprasnică. Priveşte uşa ca pe cel mai mare inamic al său şi scot un chicot slab când, mergând spre el, deschid uşa şi îi forţez trupul solid să se deplaseze. Îşi întoarce chipul în direcţia mea şi, mângâindu-mă pentru ultima oară, îmi şopteşte:
— În acest moment, îmi doresc să ai curajul să te asculţi! Să îţi asculţi inima, Maria, şi să o urmezi! Ştiu că, deşi bătăile ei sunt la fel ca altădată, în sinea ta o simţi urlându-i numele cu putere. Îl strigă cu disperare, nu-i aşa? De ce îmi ceri mie să fac ceva pentru fericirea mea, pe când tu nu mişti un deget pentru propria fericire? Poate că fata pe care o iubesc se află acolo, aşteptându-mă. Şi nu zic că îi voi sări în braţe precum un puşti îndrăgostit sau că o voi ierta atât de uşor. Vreau să ştiu cu certitudine că încă mă iubeşte, că, de această dată, va merge până la capăt pentru a mă recâştiga! Hades nu va veni la tine dacă tu doar îl aştepţi, pur şi simplu. Şi probabil sunt cel mai nepriceput om în privinţa sentimentelor, dar ştiu că, atunci când iubeşti pe cineva, lupţi. O faci până la ultima suflare, chiar şi cu riscul de a te umili. Nu doar fata pe care mi-o doresc se află acolo, Mya, îmi spune şi inima îmi tresare şi se strânge ghem la auzul alintului, ci şi băiatul pe care tu îl iubeşti! Te aşteaptă exact în acelaşi loc cu fata mea. Încercarea moarte nu are! Poţi trăi cu gândul că ai încercat sau poţi trăi întrebându-te obsesiv: „Cum ar fi fost dacă?" Crede-mă, întrebarea aceasta îţi va măcina sufletul mai rău decât refuzul său. Dacă el te refuză, este pierderea lui. Dar, dacă tu nu încerci, eşecul îţi aparţine!
Îmi înghit forţat saliva care mi s-a adunat în cerul gurii şi privesc cum imaginea lui Chad dispare din faţa ochilor mei. Vreau să îi spun ce mă apasă. Să îi vorbesc despre întreaga greutate de pe umerii mei, însă nu mai am cui. Eu nu sunt fata pe care o iubeşte, iar el nu este băiatul pe care îl iubesc. *Poate cândva*. Cuvintele sale îmi răsună în minte şi, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi doresc să se termine.
Agonia. Suferinţa. Viaţa. S-au adunat prea multe într-un timp scurt. Inima mea nu mai este de mult întreagă şi, cu fiecare zi care trece, pierd încă o fărâmă, încă un crâmpei din ea. În sinea mea, meditez la vorbele din predica sa minunată legată de dragoste, la pledoaria lui în privinţa iubirii, şi realizez cât de puţine cunosc cu privire la acest sentiment.
Aş vrea, dacă s-ar putea, ca măcar pentru o clipă să mă debarasez de sentimente. De iubire. De frică. Speranţă. Îmi doresc să redevin eu, cea cu inima de piatră. Cea care nu primeşte pe nimeni în suflet. Cea pentru care alcoolul şi drogurile sunt sigura sursă de viaţă. Singura modalitate de a supravieţui şi de a trece prin toate.
În acest moment, realizez că nu m-am schimbat. Chiar deloc! Schimbarea mea a fost numai de faţadă în tot acest timp şi probabil că aşa o să rămână şi de acum înainte. Viaţa... viaţa este imposibil de înţeles, întrucât acum ai lumea la picioare, iar în secunda următoare hainele de sultană îţi sunt alungate şi ajungi să fii îmbrăcată în ţoale rupte pe alocuri, călcată în picioare de cei pe care cândva îi numeai camarazi. Vreau să cred că Dolores îmi este inferioară. Că, oricât ar încerca, nu m-ar putea egala. Însă, cu cât persist mai mult asupra gândului, cu atât realizez că este mai bună decât mine în tot ceea ce face. Este sinceră, loială, poate nu chiar fidelă, dar adolescenţii nu le pot avea pe toate. Nimeni nu poate!
Dar ea are mult mai mult decât am avut eu vreodată. Încă nu îi cunosc povestea şi probabil că acum, în această clipă de slăbiciune, nici nu îmi doresc să o aflu. Mă tem ca situaţia ei să nu fie asemănătoare cu a mea sau poate chiar mai rea şi că sentimentul de ură se va risipi, lăsând loc vinovăţiei şi compătimirii.
Mai mult decât orice, urăsc ca o persoană să simtă milă faţă de mine, de povestea mea. De aceea prefer să îmi ascund trecutul. Să ascund ceea ce cândva poate că mi s-a părut frumos. Minunat chiar! Am iubit chiar şi zilele petrecute în orfelinat, întrucât braţele protectoare ale prietenului meu nu mi-au permis să simt absenţa unei mame.
Cu inima încă agăţată în dinţi, cu stomacul strâns într-o sferă uriaşă şi cu un gol imens în torace, decid să mă alătur prietenilor mei. Păşesc lin pe scările interioare, trăgând de timp, când o mână fierbinte mi se aşază pe umăr. Creierul şi inima poartă acum o luptă crâncenă, căci ea, sărmana, se minte că este el, că Hades s-a îndurat de durerea ei şi o va strânge într-o îmbrăţişare caldă. Pe când creierul, rezonabil, îi spune cât de mult se înşală. Închid ochii şi continui să îi ţin închişi chiar şi atunci când două buze moi şi fine precum petalele unui trandafir se lipesc de ale mele şi îi deschid abia în clipa-n care aroma de bere amestecată cu cea de mentosane îmi invadează cavitatea bucală.

— Yarris! şoptesc cu respiraţia întretăiată, iar el zâmbeşte, trecându-şi degetele lungi prin părul meu şi dându-mi-l după ureche.
Clipesc des când pupilele mi se fixează pe persoana de la baza scărilor. Lumina care pătrunde prin geamurile larg deschise i se revarsă pe pielea colorată. Muşchii maxilarului îi sunt încordaţi şi degetele sale strâng cu putere lemnul dur al balustradei. Privirea sa mă ţintuieşte şi, la naiba, dacă nu este rece ca gheaţa! O simt pătrunzându-mi în oase până la măduvă şi chiar şi funcţiile respiratorii mi se opresc preţ de câteva momente. Timpul pare că stă pe loc atunci când privirile noastre se intersectează pe furiş.
Yarris îşi întoarce capul spre sursa mea de interes şi aproape că îi aud dinţii scrâşnind de frustrare. Îmi prinde încheietura în palma sa şi mă strânge, în încercarea de a mă readuce la realitatea cruntă. Degetele sale apasă cu putere zona sensibilă în care vârful acului se încadrează perfect şi scâncesc neputincioasă când unghiile sale mi se adâncesc în carne.
— Tu nu mă auzi când vorbesc cu tine?! mă întreabă el aparent nervos şi îi arunc o privire veninoasă, demnă de premiile Oscar.
— Ce s-a întâmplat, Yarris?
— Haide la etaj, îmi spune el, mângâind locul pe care, în urmă cu câteva secunde, l-a rănit. Am chef de joacă! continuă şi simt cum nervii mi se strâng lanţ, lovindu-mă cu putere în moalele capului.
Îmi smucesc mâna din strânsoarea sa şi îl privesc dezgustată. Pupila îi este dilatată, maxilarul îi scrâşneşte, iar muşchii braţelor i se zbat sub impulsul nervozităţii. Gestul meu îl ia prin surprindere, întrucât, pentru prima dată, refuz să mă dăruiesc lui.
Îşi împinge trupul într-al meu şi, instinctiv, privirea mea îl caută pe băiatul cu ochi oceanici. Trupul nu i se mişcă, deşi faţa îi devine roşiatică şi pare pe cale să răbufnească din secundă în secundă. Urcă o treaptă şi încă una, oprindu-se la jumătatea lor. Pare că aşteaptă un impuls. Un motiv ca pumnul său să facă cunoştinţă cu buza inferioară sau arcada băiatului blond.
— Ce s-a întâmplat, frumoaso? mă întreabă Yarris pe un ton ironic, scoţând forţat cuvintele printre dinţii încleştaţi. Ai impresia că el te va satisface mai bine decât mine?
Remarc că trupul i se clătină din cauza alcoolului în exces, ochii îi sunt mai roşiatici ca oricând şi sunt sigură că, în astfel de momente, tăcerea e singura care mă poate salva. Văzând că nu reacţionez, Yarris pufneşte într-o amestecătură de reproş şi dezgust şi îmi smuceşte trupul fragil, dezechilibrându-mă şi făcându-mă să mă împiedic în propriile picioare.
Nu am timp să mă agăţ de balustradă, întrucât mâna îmi alunecă. Închid ochii, aşteptând impactul cu pământul, dar el întârzie să apară.
Două braţe solide îmi înconjoară imediat trupul, urmate de strigătul numelui meu, şi simt cum sufletul îmi părăseşte trupul în momentul în care îmi adun curajul necesar pentru a deschide ochii.
Privirea îi este blândă şi îngrijorată, muşchii braţelor îi sunt încordaţi în jurul meu şi un zâmbet mic se iveşte în colţul buzelor sale rozalii. Mă ajută să îmi recapăt echilibrul fără prea mare efort, căci trupul meu pare o a fi o pană de păun susţinută de două bare metalice puternice. Îşi îndreaptă spatele, ţinându-mi în continuare talia captivă în strânsoarea sa, care îmi face coastele să trosnească. Degetele-i sunt fierbinţi şi mi se imprimă în piele, trecând de materialul bluzei subţiri şi de barierele impuse de mine însămi. Îi simt respiraţia lovindu-se cu putere de creştetul capului meu. Este arzătoare şi atât de profundă, încât mă cutremură.
— Care e problema ta?! îl întreabă pe Yarris şi, chiar dacă glasul îi este calm, în privirea lui flăcările Iadului mocnesc.
— Eu nu am nicio problemă, rosteşte blondul, cu limba împleticindu-i-se în cavitatea bucală. Dar, dacă nu îţi iei mâinile de pe iubita mea, vei avea tu una! rosteşte apăsat şi, ţinându-se cu putere de balustradă, coboară cele câteva trepte până la noi.
— Şi ce îmi vei face? îl întreabă Hades ironic. Mă vei catapulta din grup? E nevoie să îţi amintesc că, dacă eu plec, şansele tale cu Dolores se spulberă?
Înghit forţat nodul din gât şi fac încă un pas mic în spate, lipindu-mă întru totul de Hades când Yarris eliberează un râs batjocoritor. Pare că tocmai a auzit gluma anului şi că, în ciuda a tot ceea ce i-a spus Hades, situaţia este incredibil de hilară. Hades îşi apasă degetele groase mai tare în pielea-mi palidă şi strâng cu putere din dinţi, pentru a nu elibera scâncetul de durere şi dorinţă.

— Dolores? Cred că eşti foarte în urmă, Hades! Pentru că nu mai am ce să obţin de la ea, din moment ce mi-a dăruit totul într-o clipită, râde el din nou. Şi, fie vorba între noi, Maria este mult mai experimentată.

Hades chicoteşte şi, înainte de a avea răgazul necesar pentru a simţi absenţa atingerii sale, Yarris cade răpus la picioarele mele, ţinându-se cu putere de abdomenul în care tocmai a primit un croşeu zdravăn. Rânjeşte printre scâncete şi văicăreli de durere.

Hades stă drept, cu muşchii spatelui contractaţi, cu pumnii strânşi şi maxilarul scrâşnind de nervozitate, chiar în faţa mea, deasupra trupului rănit al prietenului meu. Nu îi văd chipul, însă pot simţi tensiunea plutind în aer şi năvălindu-mi în piept la fiecare gură de aer. Se lasă în genunchi lângă Yarris şi îi prinde tricoul în pumni, determinându-l să se ridice în capul oaselor. Îi trânteşte pentru a doua oară trupul la pământ, lovindu-l cu capul de treptele din lemn masiv, şi câteva înjurături îi scapă printre buzele pline şi crăpate.

— Să nu te mai atingi niciodată de Dolores! Niciodată! M-auzi?!

Inima mi se frânge în bucăţi inegale atunci când numele ei răsună în locul numelui meu. Am sperat din adâncul sufletului, încă de la primele cuvinte, ca îngrijorarea sa fie legată de mine. Am sperat că, atunci în clipa-n care un nume i se va desprinde de buze, acela să fie al meu. Dar nu a fost aşa, întrucât indiferenţa lui în ceea ce mă priveşte a atins cote maxime şi intangibile.

Se ridică furtunos şi, aruncându-mi o privire demonică, se întoarce pe călcâie, coborând apăsat scările. Fără a zăbovi prea mult, îl urmez îndeaproape, privind cum norii negri se adună deasupra capului lui Dolores. Mă opresc atât de aproape încât să îi pot zări, dar suficient de departe încât să nu aud cuvintele care ştiu sigur că mă vor zdruncina întru totul.

Îi prinde cu forţă braţul în strânsoarea degetelor sale şi o forţează să se apropie de el. Chiar şi de la distanţă pot zări pielea fragedă a fetei înroşindu-se printre degetele lui groase şi dure. Ochii ei îl privesc rugător, aproape că imploră iertare, chiar dacă, probabil, habar nu are ce a făcut de l-a supărat într-un asemenea fel. O obligă să îşi mişte picioarele într-un loc mai retras, ferit de privirile surprinse ale prietenilor mei, şi, inevitabil, pornesc într-acolo.

Îmi lipesc spatele de zidul imens din beton, ciulindu-mi urechile. Eşuez în încercarea de a-mi ţine respiraţia în frâu, întrucât, în liniştea care s-a lăsat între ei, chiar şi bătăile accelerate ale inimii mele pot fi depistate. Cu coada ochiului, încă pe jumătate ascunsă după zid, văd cum Hades se apropie de ea şi îi dă o şuviţă din părul roşcat după ureche. Pare că se înmoaie complet sub efectul privirii sale şi ştiu cu certitudine că, în relaţia lor, Dolores domină.

Îi mângâie chipul cu buricele degetelor sale lungi, oprindu-se pe frunte, pentru a-i netezi urmele uşoare lăsate de cutele expresive. Mâinile sale protective o trag cu putere într-o îmbrăţişare strânsă şi caldă, iar, pentru câteva secunde, buzele lui se lipesc de fruntea ei încă tensionată.

— De ce ai făcut asta, Lores? o întreabă el şi ceva în mine se face scrum la auzul numelui de alint.

Am sperat cu înverşunare ca ea să fi rămas doar Dolores pentru el. Un nume şi atât, dar se dovedeşte a fi mai mult, mult mai mult decât sunt eu în stare să accept. Îmi înghit suspinele şi, înainte să realizez, alerg într-un suflet departe de locul cu pricina. Chad îmi strigă numele când trec fulgerător pe lângă ei, însă nu mă opresc nici măcar pentru o secundă. Continui să alerg până când tălpile îmi iau foc şi habar nu am cât de mult am reuşit să mă îndepărtez.

Respiraţia mi-o ia la goană, inima îmi bate de zece ori mai tare decât ar trebui, iar eu mă bucur că, de această dată, reacţiile corpului meu nu au legătură cu el. Muşchii picioarelor mă dor şi timpul nu mai este esenţial. Nu sunt sigură cât a trecut. Pare că alerg de o eternitate şi încă un pic. Îmi simt gambele pe cale să cedeze, iar coapsele mi se contractă puternic, lovindu-se între ele, din cauza efortului la care le-am supus.

Lores.

Lores.

Lores.

Mi se învârte în minte la infinit şi, cu fiecare cuvânt ce se rostogoleşte cu putere în interiorul meu, fac încă un pas alarmat. Habar nu am încotro mă îndrept, căci casa mea este în direcţia opusă, iar şoseaua pare să se termine la un moment dat. Iar apoi, privind copacii desfrunziţi, iarba uscată şi lumina obscură care se lasă peste oraş, realizez exact unde m-au purtat picioarele. Sau inima. Paşii încep să mi se domolească odată cu întreg războiul dinăuntrul meu, pe care l-am pierdut oricum.

Cotesc spre dreapta, lăsându-mi picioarele greoaie să pună presiune pe frunzele uscate, scoţând câte un foşnet răpus din partea lor. Cu cât înaintez în pădure, în acea pădure pe care Hades mi-o arătase cu puţin timp în urmă, cu atât simt că mă desprind de realitate. Copacii par a fi aceiaşi, frunzele scot aceleaşi zgomote stranii şi am impresia că mă învârt în cerc, în încercarea de a mă elibera.
Un zgomot puternic, ca o bufnitură, se aude şi îmi ascund corpul subţire după trunchiul gros şi rânced al unuia dintre arbori, însă se dovedeşte a fi doar sunetul naturii.
Odată cu liniştea care se lasă la scurt timp după spaima mea, cu întunericul care pune stăpânire pe întreg locul precum o mantie neagră aşezată peste ochii-mi plumburii, îi permit trupului să ia o pauză. Alunec uşor de-a lungul scoarţei, până când fundul meu face contact cu iarba uscată şi umedă ca urmare a ploii specifice acestui anotimp.
Părul îmi este ciufulit, iar atunci când întreaga fiinţă se descotoroseşte de adrenalina adusă de fuga mea nebună, simt frigul tomnatic pătrunzându-mi în piele până în măduva oaselor şi dincolo de ea. Tremur spasmodic, însă nu am puterea să mă întorc şi să parcurg la pas toţi acei kilometri alergaţi, iar mintea-mi obosită nu este în stare să găsească ieşirea din labirintul natural.
Aud vag câteva ciori zburând şi fluturarea lină a aripilor lor negre. Undeva, în depărtare, încă aud sunetul roţilor maşinilor şi, forţându-mi corpul sleit de puteri să se ridice, încep să mă îndrept, îmbătată de oboseală, într-acolo. Pădurea pare mai deasă la lăsarea serii. Înspăimântătoare chiar. Îmi simt pielea zbârlindu-se la fiecare briză răcoroasă şi la fiecare foşnet al frunzelor care nu se datorează bocancilor mei, deja uzaţi.
Îmi scot mobilul din buzunar şi caut, privind cu un ochi abia deschis, printre numerele prietenilor. Yarris iese din discuţie, iar Hades, deşi mi-a cerut numărul indirect, nu mai m-a căutat din acea seară. Chad o să îmi ţină o teorie lungă şi plictisitoare, explicându-mi în cât de multe feluri am greşit, iar Chase... m-ar copleşi cu tăcerea lui. Sheryl i-ar anunţa pe cei doi gemeni înainte să terminăm conversaţia, iar tata o să mă pedepsească pentru tot restul vieţii. Sau, mai rău, o să mă interneze într-un spital de boli psihice.
— Maria? răspunde persoana de la capătul celuilalt telefon şi îmi ţin respiraţia.
— Am nevoie de tine! reuşesc să şoptesc cu vocea vlăguită. Mă aflu undeva la ieşirea din oraş, nu am cu ce să mă întorc şi am impresia că voi leşina din secundă în secundă. Poţi să vii să mă iei?
— Sigur, vin imediat!
— Încă ceva, adaug pe un ton scăzut. Nu vreau să afle ceilalţi, te rog!
Aud clinchetul uşor, care mă anunţă că apelul a luat sfârşit, şi mă aşez pe marginea şoselei, pe care am reuşit în sfârşit să o desluşesc în întuneric. Nu îmi face plăcere deloc situaţia în care mă aflu, ba chiar mă dezgustă ceea ce am fost nevoită să fac. În cavitatea bucală, un gust amar îmi persistă, iar trupul îmi este străbătut de spasme incontrolabile. Ştiu cu siguranţă că totulse datorează alcoolului sau drogurilor, întrucât este a doua zi în care nu m-am atins de propriile vicii şi mă mir că încă supravieţuiesc.
Cu cât plutesc mai tare în gândurile negre, cu atât senzaţiile bizare şi dorinţa de a mă afunda în viciu devin mai puternice. Îmi scarpin, frustrată, pielea cefei, a mâinilor, gâtului şi bărbiei, coborând mai apoi la picioarele îngheţate. Îmi molfăi limba umflată, trecându-mi adeseori dinţii peste moliciunea ei. Două faruri mari mă orbesc deodată şi îmi pun mâna în dreptul ochilor pentru a mă feri de lumina puternică. Sunetul uşii de maşină care se deschide în dreptul meu sparge liniştea şi un glas subţire strigă:
— Ai înnebunit?! Urcă odată!
Deşi ordinele nu au fost niciodată punctul meu forte şi nu prea am obiceiul de a mă supune lor, de această dată mă predau şi, cu paşi stângaci, mă îndrept spre portiera deja deschisă. Simt cum întregul trup mi se prelinge pe scaun odată cu căldura care mă îmbrăţişează imediat după ce închid portiera şi şuier printre dinţi de plăcere. Şoferiţa nu îmi acordă niciun interes şi nu îmi adresează niciun cuvânt atunci când întoarce maşina în mijlocul drumului, iar eu nu simt nevoia să-i explic fapta mea. În schimb, pe un glas răguşit, ţin morţiş să precizez:
— Faptul că ţi-am cerut ajutorul nu ne transformă în prietene, Dolores!
— Un mulţumesc ar fi fost de ajuns! îmi răspunde ea arţăgoasă, după care îşi lasă talpa piciorului să alunece mai mult pe acceleraţie. Nu ai idee cât de greu mi-a fost să fac rost de maşina asta!

— De unde o ai? nu îmi pot stăpâni impulsul de a o întreba și clipesc des când, cotrobăind în torpedou, găsesc doar o sticlă de apă sigilată. Mi-o înmânează fără a-mi răspunde, ca mai apoi să ridice din umeri și, pe un ton calm, să rostească:
— De ce ți-ar păsa? Contează că am venit să te iau!
Și, în ciuda faptului că a acceptat să vină, nu eram sigură că se va ține într-adevăr de cuvânt. Am crezut în tot timpul în care am așteptat că ăsta e modul ei de a se răzbuna, că mă va lăsa să înghețe pe acea margine de drum sau că va trimite întreaga gașcă după mine, doar pentru a râde de neputința mea. În schimb, a venit singură, iar asta nu pentru că este nevoită, ci pentru că este mult prea bună ca să refuze. Conștiința sau inocența ei nu îi permit să facă una ca asta, iar eu cred că m-am bazat pe acest lucru încă de la început.
— Ce căutai prin pădure la ora asta? în privirea ei pot zări faptul că nu mă întreabă de dragul conversației, ci pentru că, undeva, în adâncul sufletului, îi pasă.
Îmi strâng brațele la piept, amintindu-mi că ea a fost unul dintre principalele motive și închid ochii.
— Las-o baltă, Dolores!
Îi murmur un mulțumesc abia perceptibil fetei cu păr roșu ca focul în momentul în care oprește pe aleea casei mele și, cu dinții clănțăind și o durere insuportabilă de picioare, părăsesc automobilul. Tălpile îmi sunt în flăcări și, cu fiecare pas făcut, am impresia că mă voi prăbuși. Mușchii picioarelor îmi sunt încordați și dureroși, pornind de la degetul mic și urcând până la coapse. Întregul corp îmi vibrează vlăguit de tentativa mea de maraton împotriva sentimentelor. Și cel mai rău este faptul că, la final, nici măcar nu am reușit să termin pe locul întâi, ci am pierdut lamentabil, precum o lașă sau o fetiță speriată care se ascunde de monștrii de sub pat.

Diferența este că sentimentele sunt reale, pe când acei monstruleți care ne bântuie visele sunt doar imaginația noastră, hrănită de minciunile părinților, întrucât, încă de la o vârstă fragedă, oamenii pe care îi iubim ne fac cunoștință cu adevărul distorsionat. Parcă o văd în fața ochilor pe Helen, stând cu mâinile în sân fix după ora stingerii, observându-ne din tocul ușii, și, cu acel glas angelic, ușor șoptit, ne spunea:
— La somn cu voi, copii! Nu vrem ca bau-bau să vă tragă sub pat!
Și, trăgând de tivul păturii cu miros de mucegai și praf, îmi ascundeam chipul în întuneric, adormind înfricoșată. În ciuda acestui lucru, niciodată nu mă supăram pe Helen, întrucât ea era singura care ne iubea din întreg orfelinatul. În fiecare seară, la ora opt fix, fără niciun minut în plus, apărea în încăpere și ne săruta pe frunte de noapte bună. Trecea pe la fiecare pat, la fiecare treizeci și cinci de pătuțuri mici și murdare.
Și, uneori, mă întrebam dacă se comporta la fel și cu cei mai mici sau mai mari, întrucât eram repartizați pe vârste. Cei mici aveau camera lor cu pătuțuri specifice și o doamnă ursuză care îi veghea întreaga noapte. Noi trăiam într-o cameră dărăpănată, cu ciment în loc de podele și cârpe în loc de jucării. Și acum îmi amintesc încercarea de mai târziu a mamei de a mă scoate din colivie, întrucât un om care a crescut în orfelinat niciodată nu se va putea comporta ca ceilalți. Fie are un tic, fie vorbește prea mult, fie se teme de oameni.
Nu ajunsesem să cunosc locul în care copiii cei mari trăiau, ne întâlneam doar la orele de prânz și cină, iar atunci când o făceam, cel mai adesea se luau de noi. Ne rupeau hainele abia primite de la oamenii binevoitori. Ne aduceau injurii și ne maltratau cu fiecare ocazie. În orice orfelinat din lume, cei mici sunt batjocoriți de cei mari, la fel ca în licee, școli primare și grădinițe.

În casă, predomină liniștea, la fel ca în oricare altă zi de când tata a decis să își refacă viața. Îmi privesc bocancii murdari de noroi și, cu mișcări stângace, îmi eliberez tălpile încinse din strânsoarea lor. Respir ușurată și, azvârlindu-mi ciorapii în celălalt colț al camerei, mă bucur de contactul rece și plăcut al parchetului. Fiecare pas este ca o binecuvântare, ca acea rugăciune pe care o rosteam în fiecare seară alături de mama, sperând că, a doua zi, lucrurile vor fi mai bune.

Căci noi, oamenii, mereu visăm la mai mult. Suntem fericiți și, totuși, nesătui. În goana noastră spre a câștiga mai mult pierdem totul fără ca măcar să realizăm. Alergăm după ce nu avem, iar ceea ce avem devine, în scurt timp, ceea ce am avut. Măcar de ne-ar păsa! Măcar de am putea să ne oprim, pentru

câteva secunde, în loc şi să ne uităm la ceea ce am lăsat în urmă, cu sau fără de voie! Dar nu o facem! Sau poate că da, însă atunci, este deja mult prea târziu.

Nu am de gând să îi permit minţii mele să îşi reamintească vreodată de mica mea plimbare cu Dolores. Şi sper ca nici ea să nu aducă în discuţie acest subiect închis şi sigilat deja. Într-un fel sau altul, o să mă revanşez astfel încât să fim chit, căci niciodată în această viaţă nu i-aş oferi vreun motiv de a-mi sta pe cap. Nu am vrut nimic mai mult în afară de a mă aduce acasă. Atât am avut nevoie. Nu am căutat prietenii sau o persoană căreia să îi vorbesc despre durerea mea. Am transformat maşina ei într-un fel de taxi personal şi acum îmi pare rău pentru că am chemat-o. Mintea mea mult prea obosită a fost atinsă de un atac de panică şi nu am mai gândit logic, astfel încât să nu fie nevoie să apelez la ajutorul ei.
Deschid temătoare uşa camerei mele şi oftez supărată remarcând că, de această dată, el nu se află aici. Cu mişcări stângace, scot telefonul din buzunarul blugilor şi, cu inima abia bătându-mi în piept, îl deblochez. Treisprezece apeluri şi şapte mesaje. Ochii mi se plimbă în grabă peste ecran în căutarea numelui său, iar atunci când el nu apare, strâng cu putere mobilul în pumn, înainte de a-l arunca pe moliciunea patului.
Oftând, mă resemnez situaţiei şi smulg un prosop de pe raftul de jos al dulapului, îndreptându-mă spre baie.
Chiţăi de fericire când apa fierbinte a duşului îmi picură lent pe chip, ca mai apoi să se prelingă, precum o mângâiere fină, pe întregul meu trup. În minte îmi apar acele două braţe mari, încărcate de tatuaje, şi suspin de frustrare când ceva dinăuntrul meu începe să pulseze puternic. Cu ochii strânşi şi imaginea sa în minte, încep să îmi alint trupul de una singură, imaginându-mi acele degete lungi, acele mişcări apăsate şi modul în care muşchii braţelor sale se încordează.
Aburii produşi de fierbinţeala apei îmi îngreunează respiraţia, iar corpul îmi tresare sub atingerea mâinilor mele mici şi obosite. Fiecare mişcare îmi este înceată şi plină de curiozitate, de parcă aş încerca să îmi cunosc trupul de una sigură. Îmi trec cu mişcări circulare buricele degetelor peste sânii întăriţi, lăsându-le să alunece leneş pe piept şi abdomen, să coboare uşor spre interiorul coapselor şi să parcurgă un drum dureros de lent spre genunchi.
Fiecare celulă a corpului meu tânjeşte după atingerea lui, iar în momentu-n care fiorii de plăcere devin tot mai intenşi, mă chinui să revin cu picioarele pe pământ, pentru că nu sunt sigură că tot ceea ce se întâmplă aici îmi face bine. Pleoapele mi se deschid alarmate şi tresar sub stropii puternici ai apei. Cu mâinile tremurânde strâng robinetul şi, mai repede decât aş fi crezut, îmi acopăr trupul cu un prosop lung şi pufos. Chiar şi atingerea suavă a materialului fin pe piele îmi provoacă durere.
Cu capul vâjâind şi imaginea lui în minte, deschid dulăpiorul de deasupra oglinzii şi scot din interior cutiuţa cu încuietoare. Cu degetele încă tremurând, extrag de sub bluză cheiţa care atârnă leneş de un lănţişor ruginit pe alocuri şi o introduc în broască. Surâd când un clinchet slab se aude dinspre ea şi îmi trec limba încet peste buza inferioară, tresărind de plăcere la vederea elixirului fericirii.
Cu mişcări lente şi grijulii, desfac staniolul mototolit, înăuntrul căruia se găseşte o pastilă verde, dătătoare de cele mai nebănuite plăceri. O foiţă subţire de hârtie şi jumătate de ţigară ruptă. Apăs încetişor ţigara, până când observ că tutunul începe să răsară din celălalt capăt, după care, cu buricele degetelor, presez smocul verde, până în clipa-n care se transformă în bucăţele mici şi inegale. Rulez jointul şi, înainte de a-l aprinde, limba mea îi măsoară lungimea, ştiind că umiditatea îi va oferi un strop de tărie în plus.
Primul fum îmi inundă plămânii, făcându-mă să tuşesc, înecată în propria nebunie, şi îl las să îmi părăsească în grabă pieptul. Mirosul divin se răspândeşte în încăpere şi, cu fiecare fum în plus, încerc să îl ţin captiv tot mai mult, pentru a spori senzaţia falsă de bucurie şi a invoca starea de somnolenţă. Îmi las trupul moale, încărcat de oboseală, să se întindă de-a lungul gresiei umede şi inspir aerul printre dinţi. Mă simt bine când răceala ei mi se imprimă pe pielea goală a spatelui.
Ultimul fum al ţigării îmi strânește muşchii, făcându-i să se relaxeze şi să se contracte într-o continuitate dureroasă. Degetele mâinii îmi sunt moi, iar fiecare contact dintre ele şi oricare alt obiect îmi oferă un fior de plăcere pe şira spinării. Un chicot slab mi se desprinde de buze în clipa în care, ridicându-mă în picioare, genunchii gelatinoşi fac o mică plecăciune. Arunc chiştocul în closet, trăgând apa. Deschid larg geamul băii şi, având grijă să îmi strâng mai tare prosopul în jurul trupului, intru în camera mea.

Nesiguranța și tristețea mă acaparează din nou în ciuda substanței inhalate văzând că el nu mă așteaptă în pat, ca data trecută. Și, cu inima strânsă în piept, apuc telefonul între degete. Fix înainte de a închide apelul prelungit, fix după ce două tonuri lungi îmi răsună cu putere în timpane, o voce ușor răgușită de somn îmi răspunde.
— Maria? pare surprins să îmi vadă numele tronând pe ecranul telefonului său, iar incertitudinea din glasul său îmi sustrage, cu forța, un rânjet sadic. S-a întâmplat ceva?
— Da! răspund nesigură. Vreau să te văd! Acum! Crezi că poți veni?
— Hm, zăbovește el în căutarea unui răspuns. Da, vin în maximum cincisprezece minute!
Surâd închizând apelul fără a-mi lua la revedere, întrucât nu îi mai văd rostul din moment ce urmează să ne vedem în curând. Amețită, parcurg distanța până la vechiul meu calculator și pornesc unitatea zgomotoasă. Câteva minute bune stau pe scaunul rotativ, așteptând ca imaginea unei fetițe zâmbitoare să se afișeze pe ecran, iar atunci când se întâmplă, caut în grabă playlist-ul pe care obișnuiam să îl ascult înainte ca viața mea să ia o întorsătură total neașteptată și neplăcută.
Imediat, vocea lui Nicky Minaj umple camera cu un bruiaj ușor pe fundal și încep să îmi unduiesc șoldurile, mimând pe buze fiecare cuvânt indecent. Trupul, și așa destul de nesigur în urma activității mele de seară, tresare la fiecare unduire spontană de care are parte, iar văicărelile ușoare mi se desprind de gât, sub impulsul unui chicotit forțat.
Două bătăi în ușă mă fac să rânjesc satisfăcută și, ținând strâns prosopul în jurul goliciunii mele, mă îndreptat într-acolo. Îmi trec o mână prin păr, dându-l mai apoi după ureche, așa cum obișnuiește Chad să facă și, cu o mutră nedumerită, apuc clanța în mână.
— Oh, ai sosit! Credeam că va dura mai mult! declar pe un ton fals, iar atunci când el intră studiindu-mi trupul, eliberez materialul fin care îmi mângâie corpul, închizând ușa în urma lui.
O expresie uimită îi ia conturul feței și clipește des în momentul în care, inevitabil, prosopul alunecă în jos pe corpul meu, căzând precum un covor pufos la picioarele mele. Deși surprins, băiatul face doi pași în interior, cu un mic zâmbet în colțul gurii, apucând prosopul între degete și inspirându-i mirosul înainte de a-l arunca în celălalt capăt al camerei. Îmi prinde încheieturile sensibile în palmele sale mari și îmi lipește trupul de dulap, împingându-și bazinul într-al meu. Mâinile lui încep să îmi dezmierde pielea și cu greu îmi reții fiecare geamăt încărcat de dorință.
Coapsele, abdomenul, pelvisul și sânii îmi sunt asaltate de mângâieri agresive. Fiecare minut în plus crește tensiunea din cameră și din întreg corpul meu. Îmi fac curaj să-mi strecor o mână în părul său, iar un zâmbet diavolesc îmi apare pe buze când el geme învins.
— Spune-mi ce îți dorești, altfel, nu vei primi nimic!
El îmi zâmbește și, când cred că îmi va întoarce spatele și nu se va întâmpla nimic, își izbește buzele de ale mele. Gustul său mentolat îmi invadează cavitatea bucală și mâinile mele se fac căuș în jurul părului său. Îi simt dorința în fiecare atingere, în fiecare mișcare inconștientă a bazinului.
— Te vreau pe tine, Maria! îmi spune într-un final și îl sărut din nou și din nou, până când trupul său încordat îmi acaparează corpul. Mă ia în brațe și mă așază ușor pe pat.
Se sprijină pe coate pentru câteva secunde, în care doar mă privește tăcut.
— În sfârșit ți-ai revenit, rostește pe un ton jos și îmi întorc chipul în partea opusă, căutând un punct pe care să îmi axez întreaga concentrare.
— Știu că tu nu mă vei părăsi! Știu că tu vei veni de fiecare dată când te voi chema, Yarris!
Clipele trec de parcă ar zbura în compania lui și nici nu realizez momentul în care am ajuns să îmi odihnesc capul pe pieptul încărcat de sudoare al lui Yarris. Respirația încă-i este alertă și inima-i bate cu putere în torace. Fiecare bubuitură îmi oferă un fior pe șira spinării, prelungindu-se chinuitor de lent până în vârful degetelor picioarelor. Mâinile mele se plimbă lent pe pieptul său, iar respirația mi se oprește când, mai jos de stomac, se ivește vânătaia cauzată de pumnul lui Hades.
O urmă roșiatică de mărimea unui pepene galben, înconjurată de pete mici și vinețiii. Yarris suspină, căci, cu buricele degetelor, îi ating rana dureroasă și îmi mușc buza inferioară, pentru a-mi împiedica zâmbetul să apară pe chip. Închide ochii și își strânge mai tare brațul în jurul trupului meu, lipindu-mă de el cât de mult este posibil. Îi simt teama, aproape că îi pot adulmeca mirosul putred. Singurătatea. Cea mai mare teamă a lui Yarris, întrucât este destul de sigur că plecarea mea va aduce destrămarea unui alt grup din care face parte.
Iubește să domine. Să jongleze cu soarta și inima oamenilor. Din acest motiv, încearcă, cât mai mult cu putință, să ne ofere tot ce avem nevoie. Pentru a uita, a evada, pentru a trăi departe de tot ce am avut

cândva. Şi-a clădit un întreg imperiu pentru a fi extrem de greu de distrus şi, cu toate acestea, se dovedeşte că nu este decât unul ale cărui cărămizi se clatină cu fiecare bătaie puternică a vântului. Pentru mine, Yarris nu mai este de mult creatorul meu şi poate că nu a fost niciodată, poate că aşa îmi doream eu să îl văd. Este Yarris şi atât. Prietenul meu cu beneficii. Cel care mă îndeamnă la rău şi mă împinge la păcat mai mult decât mi-aş fi dorit vreodată.
Îmi doresc să văd în el o călăuză spre libertate. Dar dacă nu este, de fapt, decât conducătorul spre închisoare? Fiecare faptă a noastră ne va fi răsplătită din plin şi mă tem de ziua în care o să dau socoteală pentru mărunţişurile care îmi oferă această fericire provizorie, despre care Hades vorbeşte des.
Hades, Hades şi iar Hades. Mereu Hades. Atât de prezent în subconştientul meu şi în fiecare lucru minor care mă înconjoară. Singurul care mi-ar putea oferi, cu adevărat, cheia spre libertate, eliberarea de păcate şi tot singurul care m-ar putea închide pentru veşnicie. Încă ţin strâns mobilul în cealaltă mână, sperând că, prin absurd, o să mă contacteze, să îmi ceară să ne vedem şi să îmi spună ceea ce numai el poate face.
Habar nu am, la naiba, ce vreau să aud! Iar cuvintele ar fi oricum nesemnificative, dacă s-ar desprinde de corzile lui vocale, căci acea voce blândă, suavă, dar puternică în acelaşi timp, are forţa de a mă plasa direct în nori, ridicându-mă din abisul mult prea adânc în care m-am scufundat.
— Nu îmi place când te pierzi aşa, printre gânduri. Am impresia că îl visezi pe el! îmi strâng buzele, pentru a împiedica oftatul să mi se desprindă de suflet şi, neputincioasă, îmi lipesc fruntea de pieptul său.
— Nu mă gândesc la nimeni altcineva când sunt cu tine, îl asigur printr-o şoaptă joasă. De ce nu mi-ai spus de Dolores, Yarris? Obişnuiai să îmi spui totul!
— Nu mă judeca, Maria! rosteşte el, pe un ton dur. Şi tu obişnuiai să îmi spui totul, dar nu îmi amintesc să îmi fi spus că te-ai îndrăgostit de...
— Vărul tău? continui, aducându-mi aminte de cuvintele lui Chad. Uite, Yarris, habar nu aveam că nutresc sentimente pentru Chad şi îmi pare rău, dar...
— Chad?! pufneşte el. Eu mă referem la Hades!
— Vreau să ştiu, schimb repede subiectul. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Dolores, cumşi unde a avut loc! Trebuie să ştiu, Yarris!
Îmi ia o şuviţă de păr între degete, începând să se joace cu ea, aşa cum obişnuia, cândva, să facă. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet strengar şi în privirea sa un fel de sclipire îşi face simţită prezenţa. Privindu-l acum, atât de vulnerabil, stând gol pe patul meu, realizez că... El nu deţine puterea. Ci noi! Noi, cei ce îl slujim, îi oferim putere. Odată cu dispariţia noastră, imperiul lui se destramă şi, din Yarris cel fără de temeri, devine un adolescent speriat. Debusolat. Înfrânt. Tot ceea ce nu îşi doreşte să fie. Fiecare secundă în plus îi face corpul să tresară în braţele mele, de parcă acele amintiri ar fi mult prea puternice ca să le poată exprima în cuvinte. Inima îi bate cu mişcări accelerate în piept şi aproape că îi pot auzi plămânii cerşind aer. Tocmai de aceea, gura lui se deschide şi o mare cantitate de aer i se strecoară în căile respiratorii.
Părul său auriu luceşte nefiresc de încântător în lumina oferită de razele timide ale lunii, întinzându-se, precum o cascadă de nisip, pe perna moale şi asudată de trupurile noastre încinse. Ochii săi negri ca tăciunele strălucesc în lumina difuză a camerei, iar dinţii albi ca laptele ies în evidenţă în obscuritate. Îşi încleştează degetele pe braţul meu, iar privirea mea fuge, instinctiv, într-acolo, căutându-i faimoasele tatuaje. Atât de frumos colorate, atât de diferite de cele ale lui Hades.
Pentru că ei sunt diferiţi şi, totuşi, atât de asemănători. Yarris încearcă să mă protejeze de mine, de o posibilă dragoste şi o inimă frântă sau încearcă să mă menţină lângă el din cauza egoismului său mult prea mare. Hades încearcă, cu orice preţ, să menţină puritatea lui Dolores la suprafaţă, ştiind cu siguranţă că, lângă Yarris, o să piară chiar şi cea mai mică urmă de lumină rămasă în sufletul său blând. Încearcă să o protejeze de rău şi să o conducă spre bine. Spre el. Spre iubirea pe care i-o poartă şi pe care eu nu reuşesc deloc să o înţeleg, întrucât relaţia lor este atât de ciudată, atât de lipsită de sens, încât Yarris şi cu mine părem un cuplu real, pe când ei par doar fantezia unei nebunii. Hades este întruchiparea răului, pe când Dolores este bunătatea în persoană, şi în ce univers paralel dragostea dintre un înger şi un diavol ar fi permisă?
Ea o să îşi piardă aripile, iar el, sufletul. Cicatricile inimii lui or să iasă la iveală una câte una, pătându-i întregul suflet. Şi, de această dată, nu cu cerneală, ci cu durere, căci oricât ar încerca să ascundă,

undeva, în interiorul său, încă îşi aminteşte fiecare bătaie încasată de la tatăl său, fiecare rană acoperită de un plasture bătut în piele.
— Petrecerea de la care ai lipsit cu câteva zile în urmă, începe Yarris să vorbească şi aprob debusolată. Ştiam că, dacă refuz provocarea, ajung într-o cameră cu ea şi că vom fi singuri! Tu nu erai acolo să mă opreşti, Hades nu era acolo să o oprească şi, practic, voi ne-aţi deschis larg porţile. Eram furios în seara aia! Îmi repetam că în acel moment eşti în braţele lui, că te atinge, că te sărută şi, pentru prima oară, acel gând m-a rănit, Maria! Simţeam nevoia de a-mi umple golul din stomac, iar atunci când am văzut-o între Chad şi Chase, ştiam că întreaga situaţie este, de fapt, un semn. Trebuia să o am, neapărat! M-am asigurat înainte de a urca în cameră să iau cu noi cea mai tare sticlă de vodcă, căci în acel moment nu conta la ce resurse trebuie să recurg pentru a o avea. Dar nu a fost nevoie, deoarece, odată ajunşi în încăpere, micuţa făptură cu chip de înger mi-a lipit trupul de uşă şi m-a sărutat într-un mod pe care... Nu l-am mai întâlnit.
— O iubeşti? întrebarea mi se desprinde cu greu de buze şi înghit în sec când privirea lui de gheaţă mă priveşte.
Îmi conturează chipul cu degetul parcă arzând, zăbovind de-a lungul buzelor şi pleoapelor mele închise. Îmi sărută maxilarul, gâtul, sânii, abdomenul şi, doar pentru câteva clipe, buzele. Ca şi cum şi-ar dori să tragă de timp. De parcă şi-ar lua prin aceste săruturi răgazul necesar de a concepe un răspuns.
Însă nu se întâmplă cum îmi imaginez eu, căci el are mereu asul în mânecă şi răspunsul pregătit. Îşi plimbă limba umedă pe abdomenul meu şi îmi sărută buricul înainte de a-mi prinde cercelul în formă de fluture între dinţi. Îl trage lent, atât cât să îmi stârnească un geamăt uşor, după care se opreşte. Îşi sprijină bărbia de pelvisul meu şi îşi lasă ochii să se plimbe nestingheriţi pe sânii mei goi, ce pot fi admiraţi în toată splendoarea lor.
— Dacă aş fi fost capabil să iubesc, fii sigură că te-aş fi iubit pe tine! îmi mărturiseşte pe un ton răguşit. Am încercat să te iubesc, Maria, dar, de fiecare dată când vreau să te închid în inima mea, tu alergi spre ieşire şi închizi uşa în urma ta. A mai apărut şi el! ridică tonul şi simt nevoia de a-i astupa gura cu palmele. A apărut el şi acum sunt mai mult decât sigur că nu am nicio şansă în a-ţi câştiga inima! Ce voi face atunci când el mi te va lua, Maria? Ce voi face?! Pentru că, la naiba, tu eşti tot ce am nevoie! Înnebunesc când te văd în preajma lui, tocmai de aceea nu îmi voi scuza comportamentul de astăzi. Îl iubeşti?! Spune-mi, Maria, trebuie să ştiu!
Pământul încetează să se învârtă în jurul soarelui, iar întregul meu sistem vital se opreşte din funcţiune preţ de câteva secunde. Fiecare moment în plus în care încerc să îmi găsesc suflul este precum ticăitul unei bombe cu ceas, căci, chiar dacă nu zic nimic, tăcerea mea o să îi ofere răspunsul mult dorit, cel care o să îl rănească şi să îi nimicească orice urmă de speranţă din suflet. Trag aerul fierbinte printre dinţi şi mă uit la el strâmb, începând să îi masez scalpul cu unghiile, sperând că asta să îl liniştească, aşa cum o făcea cândva.
— Nu, fireşte că nu îl iubesc! îi răspund, deşi incertitudinea mi se poate citi cu uşurinţă în voce. Suntem la fel, Yarris, ai uitat? Noi nu avem o inimă! Noi nu avem sentimente! Noi nu suntem ca ei! De aceea ne avem unul pe altul, suntem diferiţi de toţi şi de toate. Suntem eclipsa, pe când ei sunt stelele luminoase. Chad iubeşte. Sheryl iubeşte. Chase iubeşte. Toţi iubesc! Toţi, cu excepţia noastră!
Îmi muşc cu putere interiorul obrazului, căci lacrimile îmi invadează privirea şi îmi las pleoapele să cadă peste irisuri în încercarea de a le ascunde. Aud oftatul de uşurare pe care Yarris îl eliberează în sfârşit, urmat de un chicotit şi alte sărutări pătimaşe, demne să îmi stârnească simţurile, însă trupul îmi devine stană de piatră, este rece şi neînsufleţit, căci fiecare cuvânt spus cu siguranţă în voce m-a zguduit puţin câte puţin. Şi, odată rostite toate aceste vorbe, ultimele cărămizi din jurul inimii mele cad rând pe rând, făcându-se praf şi pulbere.

Eu am cunoscut iubirea. Iubirea de mamă, care este atât de puternică încât poate distruge orice barieră. Chiar şi cea pe care moartea o clădeşte în faţa noastră. Iubirea de tată, acea iubire pură, senină, blândă. Acel prim bărbat, care devine eroul tău şi cel mai bun prieten. Iubirea de părinţi este, cu adevărat, indestructibilă. Ea nu minte, nu înşală, nu trădează, nu ceartă şi, cel mai important, nu răneşte! Iubirea de părinţi te ridică atunci când o altfel de iubire te răpune. Iubirea de părinţi nu se sfârşeşte nici măcar atunci când moartea ne desparte. Ea rezistă în timp, de la naştere până la sfârşitul vieţii şi dincolo de ea. Ne învaţă să fim oameni, să creştem, să ne maturizăm, să iubim. Ea şterge lacrimile amare de pe chipul

nostru palid. Iubirea de părinți e singura care va rămâne acolo, indiferent de probleme, indiferent de certuri și despărțiri, întrucât, atunci când pleci și habar nu ai unde să te îndrepți, te întorci acasă, acolo mereu te va aștepta cineva cu drag! Pentru că iubirea de părinți este cel mai prețios lucru pe care viața ni-l oferă!

— Noapte bună, Maria!

Capitolul II

— Haide, Maria, e singura şansă să îl recuceresc pe Chad!
— Nu, Elena, niciodată nu voi călca într-un bar de karaoke!
Elena mă priveşte cu ochii mari şi rugători, fluturând din acele gene incredibil de lungi. Îşi dă cu vârful degetelor părul după ureche şi îşi scoate buza inferioară în evidenţă, lăsând-o să tremure în voie. Sprâncenele i se arcuiesc într-o expresie tristă şi câteva lacrimi forţate i se adună în colţul ochilor atât de căprui. Poartă un cardigan tricotat lung, până sub genunchi, de culoarea mării. Deşi nu este foarte înaltă, blugii albi i se mulează pe fiecare părticică a picioarelor, scoţându-i posteriorul bombat în evidenţă, iar pantofii cu toc îi oferă un plus de senzualitate.
Priveşte spre microfonul sclipitor din faţa barului şi îşi trece uşor buricele degetelor peste el. Suspină, apoi tace, după care suspină din nou. Fiecare părticică a chipului său dezvăluie tristeţe şi evidenţiază calităţile actoriceşti, temeinic învăţate. Îmi prinde mâna într-a ei şi, într-un moment de frustrare, mă obligă să îi ating ochii umezi din cauza lacrimilor. Îmi ridic sprâncenele în mijlocul frunţii şi un oftat de exasperare îmi părăseşte plămânii.
— Şi Hades va veni, mă informează făcându-mi vesel cu ochiul şi mă încrunt. Nu te uita aşa la mine! Dacă sunt nouă, nu înseamnă că sunt şi oarbă! În plus, ce poate face o duminică seara mai frumoasă decât câteva melodii vechi, cântate de tipi fără voce?!
— Bine! cedez într-un final, iar ea a ţopăie de fericire, aclamându-mi numele. Dar dacă Hades nu vine, mă văd obligată să plec! Şi, în plus, ca să fie mai distractiv, nu ştiu ce sau cum vei face, dar Hades va cânta în această seară!
— Promit! îmi spune, încolăcindu-şi degetul mic în jurul degetului meu. Mă voi ocupa eu de tot şi îţi promit că va fi cea mai frumoasă seară din viaţa ta!
Este o promisiune atât de mare pentru un om atât de mic ca mine! O promisiune care mă poate urca pe culmile fericirii şi arunca în ghearele tristeţii într-o clipită. O promisiune care poate rămâne doar atât, întrucât, noi, oamenii, obişnuim să ne uităm cuvintele, să ne încălcăm jurămintele şi să le călcam în picioare, să uităm de sentimentele celor din jur, căci niciodată ele nu vor fi mai presus de ale noastre, oricât am vrea să credem că nu.

De câte ori ai reuşit să îţi ţii de cuvântul dat, Hades? Căci prin minte îmi aleargă acel „pentru totdeauna" spus cu atât de multă duioşie în glas. Acel „te iubesc" şi „nu îi voi permite nimănui să te rănească". Ghici ce?! Am fost rănită, Hades! Am fost rănită de atât de mulţi oameni, din atât de multe motive. Iar tu nu ai fost niciodată acolo să îmi curmi tristeţea şi suferinţa aşa cum mi-ai promis.
Te-am strigat, la naiba! Însă erai prea departe să îmi auzi ţipătul disperat sau poate că, atunci când tresăreai în miez de noapte auzindu-mi glasul te minţeai că a fost doar un coşmar şi atât. Asta îmi spuneam şi eu, de fiecare dată când adormeam cu lacrimile curgându-mi şiroaie pe chip. Însă, când pleoapele îmi dezvăluiau ochii încă înroşiţi de lacrimi, coşmarul meu se transforma în realitate, iar eu... Eram din nou singură!
Poate că în acel moment în care lumea mea se prăbuşea, braţele tale o ţineau strâns pe ea şi îi promiteai că nimeni nu vă va despărţi vreodată. Poate că în acel moment îi sărutai buzele pentru prima oară şi poate că, atunci, ai decis să dai uitare numelui meu.
Poate că aş fi vrut să dau vina pe tine. Poate că am făcut-o. De prea multe ori! Dar, de fapt, tu nu aveai nici măcar cea mai mică urmă de vinovăţie. Nu tu, Hades, nu tu m-ai transformat în ceea ce sunt! Nu plecarea de lângă tine m-a rănit cu adevărat. Şi cum ar fi putut? Eram într-atât de mică, încât habar nu aveam ce înseamnă o rană în inimă, ci numai una în genunchi sau coate. Am trecut repede peste despărţirea noastră.
Am crescut, m-am maturizat, am devenit o adolescentă rebelă. Dar, nici măcar pentru o secundă, nu ţi-am uitat chipul sau numele. Nici măcar pentru o clipă nu ţi-am uitat privirea, deşi mi-am dorit din tot sufletul să o fac. Am căutat un mod de a şterge imaginea ta din memorie. Şi nu pentru că nu îmi păsa, ci pentru că, în fiecare an, în fiecare clipă a vieţii, în fiecare minut în care încercam cu disperare să evadez dintre gânduri, prea multe teme sau discuţiile grele cu mama, un singur gând îmi trecea prin minte: „Hades m-ar fi înţeles!", apoi urmau alte o mie.
Oare ce face?
Unde este?

S-a schimbat?
Îi este dor de mine măcar puțin?
Îl voi mai revedea vreodată?
Și atunci când mă încurajasem să îmi ofer de fiecare dată un răspuns negativ, ai reapărut. Același tu, dar diferit. Matur. Arogant. Frumos. Un zeu, la propriu și la figurat. Habar nu ai cât de teamă mi-a fost în acele momente că inima avea să îmi iasă din piept, în încercarea de a evada din torace! Am reușit să adun fiecare bucățică ruptă din suflet și să le lipesc provizoriu.
Am încercat să îmi ocup timpul cu alte lucruri, doar pentru a-ți alunga chipul din minte, iar atunci când mă așteptam cel mai puțin, te-ai întors.
Ironic, nu? Pentru că, de fapt, eu m-am întors. În încercarea tatălui meu de a fugi de trecut, m-a aruncat pe mine în brațele lui. Habar n-ai ce bestie furioasă este trecutul! Cum se hrănește din tine, cum îți apar în minte chiar și cele mai nesemnificative lucruri, pe care puteai jura că le-ai uitat! În schimb, au fost tot timpul acolo, așteptând un impuls de a-ți invada creierul. De a-ți anihila rațiunea.
Nu voiam să cad la pământ, dar, inevitabil, genunchii mi s-au izbit de sol și, în acel moment, nu era nimeni acolo care să îmi sufle aer rece asupra rănii.
Am rămas cu durerea. Neputința. Suferința. Cu rănile zgândărite de prezența ta. Oare ce credeam? Credeam că, dacă într-o zi te voi vedea pe stradă, pur și simplu aș fi trecut pe lângă tine fără să te recunosc? Credeam că, dacă ai reapărea, puterea ta asupra mea ar dispărea cu totul? Sau că, dacă te vei întoarce, mă vei iubi la fel de mult? Nu, nu credeam asta!
Îmi pare rău să te dezamăgesc, Hades, dar nici măcar pentru o secundă nu îmi imaginam să mă iubești! De fapt, m-ai iubit vreodată? Sau eram prea mici pentru a înțelege iubirea? Habar nu am! În ultima vreme, nu știu multe lucruri. Atât de multe lucruri pe care mi-aș dori să le descopăr, fără a fi nevoită să pun întrebări.

Corpul îmi tresare când două brațe solide îmi înconjoară talia și scap un țipăt scurt la vederea chipului lui Chad. Sprâncenele mi se unesc pe frunte odată cu remarcarea noii sale tunsori și îmi trec degetele prin părul său, observând absența buclelor. Păru-i este mult mai scurt, însă culoarea a rămas aceeași. Singura care îl definește și care îi oferă o frumusețe aparte.
Chase, la fel de brunet ca ultima oară când ne-am văzut, îmi zâmbește și o lipește pe Sheryl de el, de teamă că băieții din jur ar putea atenta la bunul lui. Sunt o amenințare, ce-i drept, la cum o știu pe Sheryl. Aceasta îmi aruncă ocheade pline de subînțeles, satisfăcută de acțiunile iubitului său, fapt pentru care îl răsplătește cu un sărut tandru. Îmi învârt privirea în jur și oftez înfrântă când chipul lui nu se zărește nicăieri. Îmi închid ochii și, pentru câteva secunde, în mintea-mi încărcată se face liniște. O liniște care mă învăluie cu totul.
— Stai liniștită, vine cu Yarris! îmi șoptește Chad și un nod mi se formează în gât, amintindu-mi de ultima lor revedere.
Înghit forțat în sec și aprob din cap absentă, înainte ca luminile să se stingă în încăpere.
Un singur reflector luminează scena și puțin din sala aproape goală, iar în jur o tăcere mormântală se lăsă. Câteva șușoteli se mai pot auzi ici-colo, însă privirea mea buimacă se plimbă pe bucata înaltă de lemn, care mi se afișează în fața ochilor. O melodie lentă se aude în boxe și pot să aud printre bașii ușori scrâșnetul dinților prietenului meu roșcovan.

I can be out every night.
No one else holding me down
I can do just what I like
But I can't fall in love without you.
Please don't fall in love without me!

O voce lină, încărcată de gingășie și duioșie umple încăperea, iar atunci când cortina cade, chipul Elenei devine vizibil.
Ține strâns microfonul în mână, iar cuvintele i se desprind într-un mod fermecător de buze. Îi strâng mâna prietenului meu într-a mea, încercând să îi induc prin acest gest gândul că-i sunt alături, iar el îmi răspunde gestului cu o strângere fermă. Îmi zâmbește cu sinceritate și se desprinde de căușul

palmei mele, mergând în paşi mici înspre femeia iubită. Elena se apleacă în faţă şi-i atinge chipul, înainte de a rosti următoarele versuri:

Don't you think I give a fuck?
Give a fuck, about who you fuck?
But I hope you cant get it up
Cause I can't fall in love without you!

Recunosc melodia ca fiind *Zara Larsson - I Can't Fall In Love Without You*, însă cuvintele acesteia se pierd în decor, întrucât, atunci când Elena îi oferă mâna sa lui Chad, iar el o însoţeşte pe scenă, parcă mi se taie respiraţia. Chiar dacă vocea lui nu este minunată, ba chiar deloc, tandreţea cu care îşi cântă unul altuia îmi dă fiori pe şira spinării.
Chad îi ia chipul bronzat în palme şi, punând microfoanele pe micuţul pian din dreapta lor, îi ridică trupul de la sol şi îşi lipeşte cu poftă buzele de ale Elenei. Aplauze şi aclamaţii se aud în jur, iar eu, precum o fetiţă visătoare, îmi imaginez că în acel loc suntem noi. Hades şi cu mine. Cântând unul pentru altul, ca şi cum lumea din local nu ar exista, ca şi cum viaţa ar depinde de acele cuvinte rostite pe ritmul muzicii.
Inima mi se opreşte din nou fără permisiune când parfumul său mi se izbeşte de căile nazale. Fiecare celulă a corpului îmi tremură de dorinţă. Dorinţa de a-mi contopi buzele cu ale sale, de a-l îmbrăţişa iar şi iar, la nesfârşit. Însă nu o fac! Totul se desfăşoară doar în mintea mea mult prea plină de el. De noi. Nici măcar nu mă întorc spre el, nu îl privesc, deşi îi pot simţi cotul lipit de al meu. De sărut, nici măcar nu poate fi vorba.
Mă prefac total indiferentă şi asta nu pentru că aşa îmi doresc sau pentru că nu aş vrea să fac toate acele acţiuni pe care mi le imaginez, ci pentru că îmi e teamă să mă expun atât de tare în faţa lui. Am impresia că, în privirea mea plumburie, se pot citi cu uşurinţă toate sentimentele şi trăirile profunde care îmi macină trupul, încet, dar sigur. Nu vreau să fiu ca o carte deschisă în faţa lui. Nu sunt sigură că mai însemn ceva pentru el, deşi sper la o minune. Un refuz din partea lui ar însemna moartea sigură. A iubirii. A speranţei. Iar speranţa este singura care mă mai ţine în picioare aici şi acum. În plus, el nu a venit aici singur, ci cu ea, cea care mi-aş dori să dispară în neant. Pedeapsa mea.
Inima-mi pulsează, însă nu alert, ci atât de lent încât pare să îşi ascundă bătăile de una singură. Iar sufletul... Ei bine, el cred că deja mi-a părăsit trupul odată cu sosirea lui Hades.
Momentul Elenei se termină odată cu sărutul lui Chad, iar noi ne reluăm locurile iniţiale în linişte. Pot auzi vocea lui Dolores, propunându-i lui Hades să cânte împreună şi, în ciuda rugăminţilor sale repetate, reuşesc să îmi calmez nervii şi sângele nu mi se încinge în vene. Par imună la tot. La fiecare cuvânt al ei, fiecare şoaptă şi fiecare atingere pe care reuşesc să o remarc cu coada ochiului.
Pare că nu îmi pasă de nimic. Că nu simt nimic. Că sunt la fel de rece ca zăpada într-o zi geroasă de iarnă.
Râsete zgomotoase se aud de îndată ce Sheryl apucă microfonul în mână şi buzele ei se desprind şi rostesc o melodie încărcată de dragoste şi de erotism. Sau cel puţin aşa ar trebui să fie. Chase o acompaniază imediat, însă, dacă Elena a reuşit prin vocea-i îngerească să îl salveze pe Chad de la umilinţă, momentul actual este de-a dreptul hilar. De parcă o vioară prost mânuită şi-a dat întâlnire cu o chitară dezacordată. Versurile sunt perverse, la fel ca atingerile şi sărutările care au loc în pauzele scurte dintre cuvinte, însă ei se distrează, în ciuda huiduielilor ce se aud pe fundal.
Privirile lor reflectă iubire şi fericire pură. Atingerile lor sunt sincere şi încărcate de cele mai pure sentimente. Fiecare vers, cu toate că este atât de prost cântat, capătă sens în momentul în care mâinile lor se unesc, despărţindu-se mai apoi dureros de lent. Sheryl se apleacă înspre Chase, ferindu-i părul negru din ochi şi şoptindu-i ceva la ureche, scăpând un mic hohot de râs înainte de a termina momentul. Chiar dacă aplauzele nu sunt la fel de sonore, chiar dacă nimeni nu cere încă un cântec, ei par împliniţi, iar acest lucru este singurul care contează cu adevărat.
— Aşteaptă să vezi! îmi şopteşte Elena şi mă întorc înspre ea, privind-o buimacă.
— Ce vrei să spui? însă nu îmi răspunde întrebării, ci îmi indică cu bărbia omul care tocmai a urcat pe scenă. Îşi drege glasul şi bate cu degetele în microfon, înainte de a despacheta un bileţel împăturit în patru.
— Haideţi oameni buni, să-i aplaudăm pe Maria şi Hades!

— Oh, nu, nu, nu! Nu! repet privind-o pe Elena într-un mod amenințător. Spune-mi, te rog, că nu ai nimic de-a face cu asta!
Rânjește în stilul său caracteristic și soarbe din cocktailul său alcoolic înainte de a-și lipi buzele de ale lui Chad. El își trece protector o mână pe după umerii săi micuți și își freacă vârful nasului de al său. Îi sărută fruntea și pometii, după care, cu mișcări lente, îi prinde buza inferioară captivă între dinții săi albi ca spuma laptelui. Își întoarce chipul înspre mine și îmi mimează pe buze: „Așa veți fi și voi!"
Respirația îmi devine accelerată când întreg barul începe să ne aclame numele, transformând totul într-o nebunie curată. Îmi frec fruntea cu degetul arătător, iar atunci când îmi deschid ochii, o mână tatuată se afișează înaintea lor.
Cu mișcări precise, îmi îndrept privirea înspre cel care mă invită să i mă alătur, iar inima mea, săraca, își uită cursul normal la vederea acestor două oceane. Îi zâmbesc. Atât de sincer, atât de firav, încât propriul gest mă sperie, însă nu atât de tare încât să îl refuz, căci, în secunda următoare, palma mea micuță se unește cu a sa, iar sentimentele îmi năvălesc în torace. Pielea parcă îmi este în flăcări și mici furnicături de plăcere îmi urcă până la cot. Privirea mi se pierde într-a lui, iar drumul spre scenă mi se pare interminabil. Sau eu vreau să cred că așa este, deoarece nici prin gând nu îmi trece să las deoparte căldura palmei sale.
Nu am aripi ca să zbor, dar mă simt undeva printre nori. Îmi prinde mijlocul în brațele sale puternice și mă ridică de la sol pentru a mă ajuta să ajung pe acea bucată înaltă de lemn. Îl privesc cum, printr-o săritură, mi se alătură și cu degetul arătător îmi indică ecranul măreț, pe care titlul melodiei noastre este scris.
— Nu cunosc foarte bine versurile, reușesc să îi șoptesc, iar el ridică din umeri, aruncându-mi un zâmbet micuț care, pentru a mia oară, îmi zdruncină orizontul.
Îmi și imaginez cât de nepotriviți părem pentru această melodie de dragoste. Hades poartă un tricou alb care i se mulează pe fiecare bucățică de piele, lăsându-i la iveală tatuajele de pe brațe și gât. Îmi simt gura uscată, atât de uscată încât sunt silită să îmi umezesc buzele cu propria-mi limbă în mod continuu. Se apleacă înspre urechea mea, iar aerul fierbinte care pătrunde prin micuța deschizătură îmi înfioară pielea.
— Nici eu, dar, până la urmă, trebuie doar să citim, nu-i așa?
— Mi-e teamă, Hades! recunosc privindu-l cu ochii măriți de frică.
Îi simt mâna căutând-o pe a mea și inspir lent când palma lui se face încă o dată căuș în jurul palmei mele. Aceleași furnicături. Aceeași senzație de visare și jur că am dorința de a mă ciupi doar pentru a mă asigura că fiecare lucru este real. Simt privirea prietenilor noștri ațintită spre noi, spre mâinile noastre atât de unite, încât par aproape imposibil de separat, iar atunci când, cu vârful degetelor, îmi dă părul după ureche, simt cum plămânii îmi sunt pe cale să cedeze.
— Ca în atunci când eram copii, mai ții minte? mă întreabă și nu am nevoie de o explicație pentru a-mi da seama la ce se referă, întrucât, cu câteva zile în urmă, în minte mi-a apărut momentul în care ne cântam unul altuia. Imaginează-ți că suntem doar noi doi, te-ar ajuta asta, nu-i așa?
Încuviințez și nu știu ce anume s-a schimbat sau când. Nu sunt sigură ce se petrece cu el și cărui miracol ar trebui să îi mulțumesc pentru comportamentul său atât de blând, încurajator și asemănător celui din copilărie. Pare că, în ciuda indiferenței pe care mi-a arătat-o la început, în ciuda cuvintelor greu de digerat, a încruntărilor, o să fie mereu aici, în fiecare moment în care teama o să pună stăpânire pe mine. În acest moment, sub această vrajă care ne învăluie, îmi jur mie că îl voi recupera pe Hades.
Nu pe cel din trecut, ci pe cel de acum. Cel care a reușit să îmi readucă inima la viață. Cel care m-a purtat în timp, acolo unde nu eram distrusă, așa cum melodia pe care urmează să o cântăm spune. Elena nu putea alege o melodie mai potrivită pentru noi, întrucât fiecare vers, fiecare cuvânt, fiecare tremurat de voce, pare făcut pentru povestea noastră.
— Începi tu? mă întreabă el din nou și aprob bulversată.
Știu că omul din spatele scenei așteaptă semnalul nostru pentru a porni melodia, însă mă tem că, odată cu terminarea ei, întreaga magie o să se spulbere, iar eu îmi doresc să rămân aici. În această bulă de cristal, alături de el. În acest moment, unde nimic nu ne poate despărți. Aici unde nimic nu poate sta în calea fericirii noastre. Unde, pentru prima oară, visele mele vor prinde contur, iar viața va începe să aibă un sens, acela de a-i cânta lui, dimineața, la amiază și seara. Dacă muzica este cea care ne poate aduce împreună, o să îmi petrec întreaga viață printre partituri.

— Să nu îmi dai drumul, îi cer pe un ton rugător şi ne privim mâinile încă unite. Te rog, nu îmi da drumul!
— Nu o voi face!
Şoapta sa sună ca o promisiune. Dar nu asta îmi doresc să fie, întrucât promisiunile se încalcă mai devreme sau mai târziu. Vreau doar să îmi spună acest lucru cu sinceritate şi fără părere de rău. Atât! Parcă citindu-mi gândurile în ochii plumburii, îmi zâmbeşte din nou şi, strângându-mi mai tare palma, se întoarce cu spatele la scenă şi face semn omului care este nerăbdător deja. Ne-am pierdut prea mult în detalii atât de speciale pentru noi şi am uitat să mai cântăm.
Tresar când primele acorduri ale melodiei se fac auzite şi îmi apropii corpul mai mult de al său. Atât de mult, încât îi pot simţi respiraţia lovindu-se în vapori calzi de fruntea mea. Degetul său arătător îmi mângâie cu mişcări lente podul palmei, iar atunci când buzele mi se deschid şi primele cuvinte se pierd în încăpere pe un ton fragil şi speriat, se face linişte:

You walked into the room
And now my heart has been stolen
You took me back in time to when I was unbroken
Now you're all I want
And I knew it from the very first moment

Ochii mei se pierd în imensitatea privirii sale şi pare că lumea întreagă mi se aşterne la picioare. Îl privesc cu o atât de mare patimă încât, pe scenă, rămânem doar eu şi el, doi tineri care caută pasiunea şi iubirea în imperfecţiunea din jur. Lumea întreagă se pune pe pauză în acest moment şi noi ne contopim într-un tot unitar, într-o mare de trăiri, emoţii, sentimente profunde.
Melodia lui James Arthur pare scrisă special pentru noi şi poate tocmai de aceea vibrează cu atâta forţă în interiorul nostru, atingând cele mai sensibile coarde ale sufletului. Ne poartă înapoi în timp, la doi copii care însemnau totul pentru altul, iar iubirea nu părea ceva atât de imposibil ca acum. Totul era mai simplu atunci şi mi-ar fi plăcut să nu fi crescut. Dar am ajuns doi adulţi despărţiţi în timp şi spaţiu, care s-au reîntâlnit şi încearcă să repare ceea ce aveau odată. Tocmai de aceea, mă las cuprinsă de vraja cu care cântecul acesta ne înconjoară, punându-ne parcă într-o bulă specială, în care totul poate deveni realitate, şi cânt din ce în ce mai tare, cu o forţă de care nu mă credeam capabilă. Mă las cuprinsă în căldura feerică a aerului magic din jurul nostru şi mă încarc de speranţă, iubire şi beatitudine.

Cause a light came on when I heard that song
And I want you to sing it again
I swear that every word you sing
You wrote them for me
Like it was a private show
But I know you never saw me

Gura mi se închide şi orice funcţie vitală a corpului meu e pusă pe pauză aşteptând ca buzele lui să se deschidă, iar în clipa-n care o fac, simt cum genunchii îmi sunt pe cale să cedeze, însă palma sa, atât de caldă, atât de protectivă, nu îmi permite să mă lovesc de sol precum un fulg de nea.

Could I be the one you talk about in all your
Can I be him?

Da, poţi! Îl asigur mental. Poţi fi tot ce îţi doreşti în viaţa mea. Îmi poţi fi muză, protector, sursă de viaţă şi inspiraţie. Îmi poţi fi înger sau demon. Îmi poţi fi toate acestea, într-un sigur trup. Atât timp cât îmi eşti!

I heard there was someone but
I know he don't deserve you
If you were mine

I'd never let anyone hurt you!

Îmi cântă privindu-mă în ochi, mângâindu-mi chipul sau jucându-se cu degetele pe pielea fină a palmei mele. Vocea sa atât de joasă, parcă şoptită, reuşeşte să trezească în mine ceea ce o mie de strigăte nu ar fi putut. Reuşeşte să îmi pătrundă în suflet, în minte, în trup. Să mă pătrundă întru totul. Şi nu într-un mod pervers, ci blând şi frumos. Chinuitor de lent, dar totuşi, atât de plăcut, încât nu îmi doresc deloc să se oprească.
Vreau să îl aud la nesfârşit, căci nu este cu putinţă ca o persoană atât de dură să posede o voce atât de frumoasă. Este atât de incorect şi, totuşi, cel mai minunat lucru care ar putea exista în întreaga lume. Perfect! Asta ar putea descrie modul în care cuvintele i se desprind de gât şi răsună cu putere în încăpere. În timpanele tuturor. În jur, persistă aceeaşi linişte profundă, de parcă lumea se teme că orice zgomot, oricât de mic, ne-ar putea opri. Dar eu pot să jur că, în acest moment, pe această scenă, nimeni nu ne poate separa.

I wanna dry those tears, kiss those lips
It's all that I've been thinking about

Sărută-le, Hades! Aproape că îl implor din priviri. Sărută-mi buzele, aşa cum versurile îţi cer să o faci! Dă-le ascultare! Uită de cuvinte! De lume, de tine. Priveşte-mă şi sărută-mă! Aşa cum pot citi în privirea ta că îţi doreşti să o faci. În acest moment… în acest moment, Hades, mă laşi să îţi pătrund în suflet şi mă văd acolo, lângă tine. Atât de fericită, cum nu am mai fost vreodată!

Can I be the one?
Oh, can I, can I be him?

Uit să îl mai acompaniez. Cum aş putea când mintea mea este concentrată pe fiecare cuvânt? Pe modul în care buzele i se separă, ca, la sfârşit, să se unească din nou. Cum îmi pot permite să îl întrerup? Cum pot să mă bag peste acest glas îngeresc, peste această frumuseţe divină? Lumina reflectorului se pierde în ochii lui albaştri. Pe lângă acest cer înstelat, reflectorul este o rază plăpândă.
— Nu mă lăsa singur la greu, îmi cere încet în pauza dintre versuri şi chicotitul meu se aude în microfon.
Îmi acopăr chipul cu palmele pentru a scăpa de ruşine, iar el eliberează un râs melodios. Râde! Pentru prima oară de când s-a întors, Hades râde! Nu este nevoie să îmi privesc prietenii, căci cu siguranţă chipurile lor reflectă aceeaşi uimire ca şi al meu. Însă, pe chipu-mi roşiatic nu se citeşte doar uimire, ci şi iubire, admiraţie, scăpare de sub control. Creierul meu şi-a luat vacanţă, iar inima ţopăie în piept de fericire, căci acum ea e la conducere.

I swear that every word you sing
You wrote them for me
Like it was a private show
But I know you never saw me
When the lights come on and I'm on my own
Will you be there, will you be there?
Can I be the one you talk about in all your stories?

Nu îţi voi mai răspunde întrebării, iubitule, căci poţi citi răspunsul în ochii mei. Ochi care, după mult timp, au curajul de a se umple de culoare, iubire şi sentimente. Îţi mulţumesc, Hades! Îţi mulţumesc că ai reuşit să mă faci să simt! Că, în acest moment în care lumea a încetat să se învârtă în jurul soarelui, în care timpul pare că s-a oprit în loc şi am rămas doar noi doi, mi-ai făcut cunoştinţă cu adevărata fericire!

Vreau să fii cel despre care vorbesc în toate poveştile mele. Acelea de dragoste, de prietenie sau tristeţe. Căci mi-aş dori atunci când cineva mă va întreba într-o zi dacă sunt tristă să îi pot răspunde: *„Cum aş putea? Cum aş putea fi tristă, când am lângă mine sursa sigură spre fericire? Cum aş putea fi tristă, când la o simplă deschidere a ochilor corpul mi se scaldă în apa oceanului?"*

— Ce mai moment, nu-i aşa?! vorbeşte acelaşi bărbat de mai devreme, trezindu-mă din visare. Să-i aplaudăm încă o dată pe Maria, Hades şi dragostea care pluteşte între ei! Să fiţi fericiţi, copii!
Îmi este frică să păşesc în afara scenei, pentru că sunt sigură că această rază de lumină orbitoare se va stinge odată cu ultimele acorduri ale melodiei şi nu mă refer acum la reflector, ci la sclipirea ochilor săi albaştri. Mâna lui o eliberează pe a mea din strânsoare doar pentru a-şi aşeza palmele pe şoldurile mele. Îmi ridică trupul de la sol şi mă lasă să mă bucur de o ultimă atingere a braţelor sale, înainte de a încheia momentul. Când ochii mei prind curaj să se deschidă, nu mai sunt pe scenă, ci atât de aproape de toţi ceilalţi. Atât de departe de el!
O amintire de neuitat! Îi sunt recunoscătoare Elenei pentru acest lucru, care pentru mine, în acest moment, a ajuns pe primul loc în rândul prietenilor mei. A reuşit să se ţină de cuvânt, să îmi ofere ceva ce nimeni altcineva nu ar fi putut. Pentru câteva clipe, ea mi l-a oferit pe Hades pe tavă. Hades cel de acum! Singurul pe care mi-l doresc cu adevărat, ale cărui mâini au puterea de a-mi teleporta trupul într-o altă dimensiune, care mă poate face să tremur precum o floare bătută de vânt.
Dolores mă priveşte încruntată, iar în momentul în care Hades se aşază lângă ea, pare să îl întrebe din priviri despre ceea ce tocmai s-a întâmplat. Acesta ridică din umeri, mă priveşte şi mă surprinde, pentru a nu ştiu câta oară, cu acel început de zâmbet. Nu sunt sigură ce anume s-a schimbat, nici măcar nu îmi doresc să aflu. Dacă buzele sale or să mă hrănească la nesfârşit cu acel surâs, nu vreau să elucidez misterul, ci doar să mă bucur de el.

Tu eşti, Hades? Cel care mă ignora? Cel care îmi cerea să stau departe de el? Dacă nu, atunci cine eşti? Ce îţi doreşti de la mine? Pentru că eu sunt pregătită să îţi ofer totul şi încă un pic! Sunt pregătită să învăţ să iubesc, dacă iubire vrei în schimbul zâmbetului tău, să îţi cânt iar şi iar, dacă mâinile tale mă vor atinge la nesfârşit, să mă înec în oceanul ochilor tăi, dacă atunci când voi ajunge în Iad, tu vei fi cel care mă va pedepsi. Şi te-aş ruga să nu fii blând, întrucât acolo, printre flăcările arzătoare, nu va arde Maria Gunn, ci Maria Blaise!

— Ce tocmai s-a întâmplat? mă întreabă Sheryl pe un ton şoptit şi ridic din umeri.
— Am reuşit să îmi recapăt aripile pentru câteva secunde!
— Ai reuşit să ce?! Vrei să fii mai explicită?
— Lasă, oricum nu vei înţelege! aleg să îi răspund, întrucât nu am curajul şi puterea de a strica un moment atât de frumos, încărcat cu amintirile dragi ale copilăriei mele. În acest moment, tristeţea îmi este necunoscută, iar fericirea... Doamne, ce bine se simte!
Privesc cu ochii măriţi de uimire cum Yarris îi întinde mâna sa lui Dolores, iar ea, cu un zâmbet timid în colţul gurii, i se alătură. Nu o ajută să urce pe scenă, aşa cum Hades m-a ajutat pe mine. De fapt, nimeni nu a făcut asta. Probabil pentru că noi suntem diferiţi de ceilalţi. Relaţia noastră este diferită de tot ce au întâlnit ei până acum. Pot trăi minţindu-mă în continuare că ceea ce îmi creşte în torace nu este dragoste sau o pot îmbrăţişa atât de strâns încât să nu mai fie posibil să fugă. Să dispară. Să se risipească într-un abis de incertitudini.

Ce vei face, Maria Blaise? mă întreb de una singură. Vei fugi de la război sau vei accepta lupta, cu riscul de a fi înfrântă? Nu este nevoie să mă gândesc prea mult la răspuns, căci cu siguranţă aş accepta înfrângerea în locul neputinţei. Aş alege adevărul în locul minciunii. Iubirea în locul urii. Fericirea în locul tristeţii. Şi, cel mai important, l-aş alege pe Hades!

Îi simt aroma dulce a buzelor, furată fără acordul lui. Respiraţia lui, care mi s-a izbit de chip pe întreaga durată a cântecului, mi-a fost suficientă, fierbinte şi ispititoare, diferită de tot ce am întâlnit până acum. Suavă, lină şi fără de defect. El, pentru mine, este într-adevăr o dorinţă interzisă, întrucât reuşeşte să îmi transforme Iadul în Rai, să îmi topească inima de gheaţă şi să o ţină în palma sa.

Să nu îndrăzneşti să îţi strângi pumnul, Hades! îi cer mental. Nu îndrăzni să îmi zdrobeşti inima, pentru că ea, în acest moment, se află în palma ta, atât de fragilă şi de lipsită de apărare! E de ajuns ca degetele tale să pună presiune asupra ei ca sărmana să se frângă în mii de bucăţele minuscule. Nu îmi frânge inima, Hades! Te rog, nu o frânge!

Un zâmbet imens îmi apare pe chip odată cu vocea lui Dolores, întrucât, după mult timp, am reuşit să o înving. Glasul său poate fi uşor asemănat cu strigătele disperate de ajutor, iar Yarris doar înrăutăţeşte situaţia. Ştie să cânte, iar melodia i se potriveşte tonului său puternic bărbătesc, dar, în contrast cu acea voce piţigăiată, o luptă între un buldog şi o pisică fragilă pare să aibă loc.
Privirea mea disperată începe din nou să îl caute pe Hades, căci acesta a dispărut şi parfumul lui de tărie şi ciocolată s-a evaporat în urma sa. Stă acolo, în tocul uşii, sprijinit de acel microfon uriaş şi sclipitor. Îmi face semn cu bărbia înspre ţigara pe care o ţine între degete, iar cu degetul arătător mă îndeamnă să mă alătur lui. Nu simt nevoia să le răspund atunci când prietenii mei mă întreabă încotro mă îndrept, ci doar îmi îndes telefonul în buzunar, aşez câteva bancnote pe suprafaţa solidă a mesei şi păşesc, plină de încredere, spre el. Acest bărbat care, cu privirea sa plină de înţelesuri, reuşeşte să îmi ardă aripile demonice.
— Este o seară frumoasă, nu-i aşa? mă întreabă de-ndată ce ajung în dreptul lui şi sunt parcă constrânsă să aprob.
Este departe de a fi o seară frumoasă. Vântul bate din toate direcţiile şi norii negri, care au împânzit cerul, anunţă furtuna. Da, o să fie o noapte mirifică, dacă o să o petrec în prezenţa lui, altfel, rămâne doar o seară tomnatică şi friguroasă. Îmi strâng mai bine paltonul în jurul trupului şi, cu mişcări lente, îi fur prea iubita ţigară. Ridică din umeri, însă nu obiectează, ci, în schimb, priveşte curios cum filtrul îmi atinge buzele.
Gustul buzelor sale încă persistă pe această bucată moale, iar umezeala specifică mă obligă să îmi trec limba peste moliciunea filtrului, doar pentru a mă delecta puţin mai mult cu acest gust divin. Fiecare minut în plus îmi sporeşte obsesia, iar eu sunt incapabilă să mă impun. Nici măcar nu îmi doresc, atât timp cât el o să îmi ofere atenţie.
Fumul este dulce, încărcat de savoare, iar eu, însetată, trag din ţigară până când începe să îmi ardă buricele degetelor şi mijlocul buzelor flămânde. Arunc smocul pe jos şi îl strivesc sub talpa bocancilor mei. Hades continuă să păstreze tăcerea, gândindu-se profund doar el ştie la ce. Pare captiv între cei patru pereţi ai minţii sale.
— Vrei să ne plimbăm? mă întreabă din senin şi corpul îmi tresare de fericire.
— Sigur, vreo direcţie anume?
— Ce zici de direcţia aia? îmi arată cu indexul malul râului şi sunetul apei îmi răsună imediat în urechi.
Aş fi vrut să îi spun că pare că mă invită la o plimbare romantică, dar îmi înghit comentariul şi mă abţin, pentru că mă tem de consecinţa unor astfel de vorbe. Cu siguranţă ar fi renunţat la a merge cu mine sub clar de lună şi ar fi dat bir cu fugiţii. Pentru a evita o despărţire iminentă, aleg să tac şi încep să păşesc degajat înspre locul indicat de el, cu mâinile cufundate în buzunarele paltonului.
Cu fiecare pas făcut, albastrul apei luminat slab de astrul ceresc ascuns sub multitudinea de nori se dezvăluie privirii mele, iar această culoare îmi pare tot mai mult a semăna cu aceşti ochi incredibili de frumoşi, de profunzi şi unici. Atât de dragi mie. Îi aud respiraţia şovăielnică şi cu greu îmi controlez maxilarul să nu clănţăne din cauza frigului accentuat de apropierea de râu.
Fiecare metru parcurs aduce cu el o briză răcoroasă. Îmi îngheaţă şi sângele în vene, dar frigul exterior este oarecum estompat de prezenţa lui.
Mă opresc în mijlocul drumului şi arunc priviri cercetătoare într-o parte şi într-alta. Doar noi doi. Singuri. Nepotriviţi şi, totuşi, perfecţi împreună. Îl privesc pe Hades cum înaintează, fără a băga de seamă pauza mea scurtă şi, oftând, mă aşez pe pământul umed, aşteptând ca el să îmi remarce absenţa.
— Unde pleci, străine? strig în urma lui, căci el continuă să înainteze.
Se întoarce brusc înspre mine şi îşi deschide larg braţele, parcă întrebându-mă din gesturi ce fac, iar eu, neputincioasă, ridic din umeri.
Îi privesc corpul impunător alergând înspre mine şi îmi ţin respiraţia când razele lunii se revărsară asupra trupului său zvelt. Fiecare mişcare a lui pare încetinită în mintea mea şi undeva, în subconştient, ţopăi de fericire pură. Se aşază în dreptul meu şi, fără a-mi adresa măcar un cuvânt, începe să îşi frece palmele între ele. Mă priveşte apoi şi timpul se opreşte în loc. Privirea mea se mută de la ochii la buzele sale şi, pentru o secundă, pot să jur că se uită la gura mea la fel de dornic cum o fac eu.

— Îţi este frig? mă întreabă, dar nu am răgazul necesar pentru a-i răspunde, căci apucă fermoarul cardiganului său alb şi şi-l trage de-a lungul braţelor, permiţându-le ochilor mei să se delecteze, încă o dată, cu frumuseţea tatuajelor sale.
Îmi aşază cardiganul pe umeri, iar în secunda următoare, parfumul său mă teleportează într-o altă dimensiune. Îi privesc braţele goale şi, cu părere de rău, încerc să alung materialul moale, care-i păstrează căldura, pentru a-l înapoia. Îl prinde între degete şi, negând cu vehemenţă din cap, îl aşază la loc pe spatele meu. Îmi impun mental să nu îmi adâncesc nasul în moliciunea materialului, să nu îl strâng în pumn şi să nu îi permit să zărească cât de multă influenţă are asupra mea. O simplă „cârpă", cum ar fi numit-o mama, îmi poartă mintea într-un sevraj nebun al iubirii.
Pielea-i este zbârlită din cauza frigului şi, ori de câte ori încerc să îi înapoiez haina, mă priveşte mustrător. Apoi, îmi zâmbeşte complice şi acest gest venit din partea lui pare atât de nefiresc. Atât de straniu, încât prezenţa unei forţe atotputernice mi s-ar părea mai credibilă acum. Dar el este mai frumos de atât. Întrece divinitatea! Şi nici măcar nu se străduieşte.
— Cei mari le spun celor mici ce să facă sau cum era? mi se adresează din senin şi chicotesc fără să vreau.
— Exact aşa, confirm la scurt timp. Dar noi nu mai suntem mici, nu-i aşa, Hades?
Ridică din umeri.
— Cum e viaţa ta, My... Maria? mă surprinde cu întrebarea şi zâmbesc în colţul gurii, frecându-mi frenetic nasul de acel petic moale de material, doar pentru a-i inspira subtil mirosul.
— Un dezastru?! Nu ştiu cum ar trebui să îţi răspund la această întrebare, Hades. Încă nu îmi vine să cred că, pentru prima dată, reuşim să purtăm o discuţie normală, îi aduc la cunoştinţă, iar el aprobă imediat. Am un tată minunat. Şi, în ciuda rebeliunii mele, continuă să mă susţină. Presupun că asta înseamnă iubire părintească, habar nu am...
— Mama ta adoptivă? mă întrerupe şi îi zâmbesc trist, strângându-mi braţele la piept.
— Mama mea a fost o persoană minunată, Hades! Probabil ea este singurul motiv pentru care nu regret plecarea mea de acolo, din orfelinat. Am cunoscut iubirea maternă şi îţi jur că mi se tăia respiraţia ori de câte ori mă strângea la pieptul ei. La început, mă încăpăţânam să nu-i spun „mamă", ci foloseam fel de fel de apelative. De fapt, tata a fost primul care a reuşit să se apropie de mine. Are ochii albaştri, atât de asemănători cu ai tăi, încât, privindu-l, te regăseam pe tine. Am ridicat din umeri privind spre cer. Mama a devenit însă, mai apoi, cea mai bună prietenă a mea. Vorbeam despre toate prostiile posibile şi mă iubea ca pe propriul copil. Nu voi uita niciodată zâmbetul imens de pe chipul ei cald, atunci când i-am spus pentru prima dată „mami". Cu cât creşteam mai mult, cu atât mă apropiam mai tare de ea... Însă, într-o zi oarecare, ce părea extrem de banală, am venit de la liceu, iar ea nu mai era acolo. Ţin minte şi acum modul în care tata a încercat să îmi zâmbească, să pară calm pentru a mă linişti pe mine, dar nu mai eram un copil şi am început să îi pun tot mai multe întrebări. Am aşteptat-o, Hades! Am aşteptat să se întoarcă acasă, iar când s-a întors... Nu mai era în viaţă. Pentru a doua oară, rămăsesem fără mamă. A pierit în urma unui accident rutier.
Oftatul său mi se loveşte de creştetul capului. Meditează asupra cuvintelor mele, iar de fiecare dată când buzele i se deschid, nici măcar un cuvânt nu-i părăseşte corzile vocale.
— Şi crezi că mama ta ar fi fost fericită să te vadă în asemenea hal? Întrebarea lui îmi taie respiraţia, dar aleg să nu îi spun nimic, să păstrez tăcerea în schimb, pentru că sunt absolut sigură că nu aşteaptă cu adevărat un răspuns. Crezi că i-ar fi plăcut să vadă cum te ascunzi în spatele culorilor închise, doar pentru a te integra în mijlocul unor adolescenţi denaturaţi?
— Înţeleg, îi răspund rânjind fals, tu crezi că hainele mele negre sunt un moft, nu-i aşa? Crezi că le port deoarece îmi doresc să mă simt dură, la fel ca ceilalţi. Tu crezi că dorinţa mea de a deveni la fel ca ei s-a transformat într-o obsesie nebună, pufnesc dezgustată.
— Şi nu e aşa, Mya? Nu de asta te ascunzi în spatele negrului? mă întreabă el, expirând aer fierbinte pe chipul meu.
— Te-ai gândit vreodată că poate acesta este modul meu de a-mi ascunde şi masca suferinţa? îi răspund printr-o altă întrebare. Te-ai gândit că, poate, în secret, încă plâng moartea mamei mele? Măcar pentru o secundă, Hades, te-ai gândit la toate astea?
Zâmbesc strâmb în secunda-n care îşi strânge buzele într-o linie dreaptă. L-am lăsat fără de replică. Îşi trece limba printre buzele rozalii şi îşi ridică privirea în ochii mei, căutând parcă adevărul din spatele

cuvintelor mele. Iar atunci când îl găseşte, oftează. O face atât de tare încât un fior fierbinte îmi străbate întregul trup în lung şi-n lat.
Îi privesc acei ochi albaştri încărcaţi de remuşcări şi un ghimpe mi se pune în suflet nu mult timp după. Fiecare mişcare a corpului meu este ghidată de către inimă. Inimă care mi se face ghem şi apoi se face ţăndări în momentul în care el se ridică, îmi întoarce spatele şi pleacă, fără a-mi adresa nici măcar un cuvânt, fără a-şi cere scuze pentru concluziile pripite pe care le-a tras, fără a mai privi în urmă măcar. Ca şi cum nu i-ar păsa deloc de mine. Şi poate că, într-adevăr, nu-i pasă. Cine sunt eu pentru el? O biată fetiţă ascunsă în spatele unor haine de culoare închisă.
Şi cât aş vrea ca, măcar pentru o clipă, să se gândească că doliul din sufletul meu încă nu s-a sfârşit. Că încă plâng moartea mamei, chiar şi fără să îmi dau seama. Că sunt speriată de pierderea persoanelor din jur, dar, cel mai important, speriată că m-aş putea pierde pe mine însămi pentru totdeauna.
Vreau să ţip în spatele său, să-i spun cât de rănită mă simt eu şi cât de idiot este el. Dar nu îi văd rostul şi, în plus, nu am curajul necesar.
Nu am curajul să mă expun într-atât de tare în faţa nimănui. Nici măcar a lui. Sentimentele. Nici măcar nu am suficient curaj încât să îi adresez câteva injurii, care să îmi elibereze inima din căuş. Sunt pierdută. Între gânduri, între adolescenţi fericiţi şi între barele dure de metal ale trecutului.
Îmi şterg în scârbă lacrimile din colţul ochilor, atunci când, fără să realizez, încep să se întreacă pe obrajii mei, până sub bărbie. Simt că în mine trosneşte ceva. Fie este inima, fie sufletul se sfâşie de durere.
Cine eşti tu, Maria Kassandra Blaise? Mă întreb de una singură, fără a putea să îmi ofer şi un răspuns.
Îmi încleştez maxilarul şi îmi strâng cu putere degetele în pumn. Dinţii îmi scrâşnesc şi vârful degetelor începe să mi se învinețească.
El a dispărut de mult din raza mea vizuală, însă eu am rămas înmărmurită în mijlocul drumului, privind în zare, cu lacrimi pe obraji şi sufletul făcut zob. Nu înţeleg cum un simplu băiat îmi poate provoca atâta durere. Nu îmi mai înţeleg sentimentele. Nu îmi înţeleg emoţiile, trăirile. Nu îl înţeleg pe el. Îmi este din ce în ce mai clar acest lucru şi îmi e imposibil să îmi dau seama cum ar trebui să procedez, pentru a opri toată această suferinţa.
Gândurile acestea dureroase îmi străbat mintea cu putere şi îmi strâng pleoapele, fără a putea să le dau şi glas cu voce tare. Trebuie să fac un pas în spate, să mă îndepărtez de Hades, trecutul meu, cel care încă are o mare putere asupra mea. Numai astfel pot să îmi acopăr cicatricele din suflet cu un plasture.

Trebuie să merg cât mai departe de trecut, de ceea ce ai fost, de ceea ce eşti! De ce ai însemnat cândva pentru mine şi ceea ce ai putea însemna, dacă mi-ai permite să trag cu ochiul în sufletul tău. Trebuie să păstrez distanţa, căci, cu fiecare pas pe care îl fac înspre tine, mă apropii de autodistrugere şi mă îndepărtez de mine!
Prefer să mă distrug simţindu-ţi lipsa, decât să îţi permit să mă zdrobeşti între palmele tale. Te-am implorat să nu îmi striveşti inima, Hades! Şi, ca şi cum nu mi-ai fi auzit strigătele disperate, ţi-ai strâns degetele în pumni şi ai lăsat în urmă o inimă sângerândă şi încărcată de durere.

Îmi şterg râurile de lacrimi cu podul palmelor şi, fără să îmi mai pese de frigul cumplit, încep să mă descotorosesc de haine. Privesc cu părere de rău spre cardiganul său care încă îmi încălzeşte trupul şi, inspirându-i încă o dată parfumul, îl las să cadă pe pământul reavăn. Trupul începe să îmi vibreze în bătaia aprigă a vântului, dar nu mă opresc din ceea ce fac, ci continui să îmi dezbrac pe rând hainele, până când lenjeria mea intimă iese la iveală.
Un ţipăt de surprindere îmi părăseşte buzele când picioarele-mi fierbinţi fac contact cu răceala puternică a apei. Corpul meu are parte de o zguduire puternică, de parcă s-ar scufunda direct în gheaţă, însă sunt determinată să îmi duc gândul până la capăt.
Fiecare pas mă afundă şi mai tare în apa rece, iar micile valuri create de vânt mi se izbesc de coapse şi abdomen, făcându-mă să mă înfior. De frig şi de plăcere. Îmi estompează şi cele mai negre gânduri. Suferinţa creată de băiatul copilăriei mele.
Apa îmi ajunge până la gât şi, în ciuda faptului că nu ştiu să înot, continui să înaintez, până când aceasta îmi acoperă bărbia şi o mică parte din buze. Îmi las capul pe spate, iar luna mi se dezvăluie în

toată splendoarea ei deasupra capului şi a ochilor roşiatici. Îmi scufund trupul şi îmi ţin respiraţia până în clipa-n care plămânii-mi strigă, neputincioşi, după aer.
Apa îmi arde ochii şi tremurul corpului încetează. Nu mă gândesc la ce e moral sau imoral. Ce e bine sau ce este greşit. Nu mai gândesc deloc, căci, în acest moment, sub întuneric, decid pentru prima oară să îmi las viaţa în voia sorţii.
Scot chipul de sub apă pentru scurt timp, încercând să îndepărtez puţin urmele de rimel pe care le simt scurgându-mi-se pe faţă, inspir cu putere aerul rece, după care mă scufund din nou şi din nou, până ce pierd şirul scufundărilor, al gândurilor, a tot.
Nu mai am putere, iar mintea mea pare să se fi golit deja de tot. Încă o dată, pare că l-am pierdut pe Hades. Nimic nu mai are sens de-acum. Doare mult prea tare. Pielea mi se înfioară de frig şi de durere şi mă îmbrăţişez în încercarea de a mai alunga puţin din toată această suferinţă, de a îndepărta toate petele de pe suflet pe care apa nu a reuşit să le spele.
— Maria! îmi aud numele strigat şi, instinctiv, fac doi paşi în spate.
Pământul mâlos îmi fuge de sub picioare şi încerc în zadar să îl regăsesc.Vârful degetelor mele îl caută disperate, însă lovesc în gol. Cu fiecare nouă încercare, nu fac decât să îmi scad şansele de a mă întoarce la mal. Curentul puternic mă trage tot mai departe de el. Îmi aud numele strigat iar şi iar, însă nu reuşesc să mă îndrept spre sunetul vocii ce îmi rămâne încă necunoscută.
Nici braţele nu mai mă ajută aşa cum ar trebui. Dacă, la început, se mai zbăteau pentru a mă ţine la suprafaţă, acum îmi par amorţite, de parcă trupul meu refuză să se mai străduiască. Încet, încet cedează în faţa marelui hău pe care apa îl cască în faţa mea. Mă scufund tot mai tare şi plămânii nu mai primesc suficient aer. Renunţ să mă mai împotrivesc întunericului în care mă afund tot mai mult, nedorindu-mi să mai lupt. Nu mai văd rostul oricărei zbateri sau bătălii cu viaţa. Apa îmi invadează nările şi gura, sufocându-mă sub presiunea sa. Înghit forţat ceea ce marea îmi oferă, iar atunci când căile respiratorii îmi sunt blocate, o imagine albă îmi apare în faţa ochilor.

Pot să disting părul brunet al mamei, răsfirat de presiunea apei. Poartă o robă albă, lungă, care străluceşte în întuneric. Îi privesc mâna întinsă şi zâmbesc la vederea verighetei sale rămase încă pe deget.
— Închide ochii, Maria! îmi cere mama pe tonul ei cald şi îşi trece degetele fine prin părul meu blond, iar eu fac întocmai.
Închid ochii şi pot simţi lumina învăluindu-mă în căldura sa sufocantă. Nările mele freamătă în căutarea miresmei mamei mele, iar atunci când o găsesc, le permit pleoapelor să îmi dezvăluie irisurile. O claie de păr negru ca abanosul mi se lipeşte de chip şi, cu mâinile tremurânde, încerc să le alung. Degetele îmi sunt reci şi tresar la contactul lor cu chipul meu arzând.
— Ştii că mereu am fost împotriva vopsirii părului, Mya! mă ceartă mama şi râd din adâncul sufletului la auzul glasului său.
— Mami! Cuvântul îmi părăseşte buzele cu un suspin, în timp ce îmi agăţ braţele de gâtul său fin. Îi mângâi pielea lipsită de imperfecţiuni a cefei şi îi sărut în repetate rânduri obrajii, după care îmi las capul să se cufunde în golul gâtului ei. Te rog din suflet să nu mă mai părăseşti! Niciodată!
Mama râde şi se dezlipeşte o clipă de mine doar pentru a mă mângâia. Îi privesc chipul neschimbat, aceiaşi ochi plumburii, aceleaşi buze micuţe şi aceiaşi pometi rotunzi şi perfect conturaţi. Clipesc des, temătoare şi neîncrezătoare faţă de ceea ce ochii mei îmi prezintă.
Îmi rotesc privirea de jur împrejur şi, fără să vreau, lacrimile deja mi se preling cu putere pe chip la vederea imaginii din faţa mea. Casa mea cea veche. Adevăratul meu cămin. Florile care mărginesc aleea casei sunt frumoase şi îngrijite, iar mama le admiră cu ochi blânzi, aşa cum a procedat întotdeauna. Îmi spunea că orice plantă este asemenea unui copil şi că are nevoie de iubire şi căldură pentru a creşte şi a se dezvolta. Se pare că aşa este, căci, imediat după moartea ei, şi florile s-au ofilit. Nu a mai avut cine să le ofere dragostea după care tânjeau. Nu pot să nu mă întreb dacă, în prezent, nu sunt şi eu tot o floare ofilită, căci nu mai reuşesc deloc să mă regăsesc pe mie, cea dinainte.
Dorinţa mea cea mai mare este să îmi pot vedea încă o dată părinţii la un loc, ţinându-se de mână şi, instinctiv, încep să îmi strig cu putere tatăl. Însă nu primesc niciun răspuns şi nici tata nu apare zâmbitor în prag, aşa cum o făcea odinioară. Suntem doar noi două, mama şi cu mine, ca două petale ce abia aşteaptă să fie purtate de vânt. Un nod enorm mi se pune în gât atunci când o privesc, căci mici cicatrici încep să i se formeze pe chip, brăzdându-i pielea perfectă. Ea este cea care, ca întotdeauna, încearcă să

mă calmeze și de această dată, întrucât poate observa groaza ce mi s-a așternut pe față. Acum, pot să o văd așa cum a fost adusă la capelă pentru o ultimă dată, imediat după accident, și știu că nimic din toate astea nu are cum să fie real. Retrăiesc coșmarul de după moartea ei iar și iar. Realitatea mă izbește cu putere. Simt că totul în jur se prăbușește, iar mama își duce degetul arătător la buze, murmurând cuvinte de alint în același timp.
— Nu îți face griji, iubito! îmi cere ea, lăsându-se la nivelul meu pe iarba verde. Acum nu mă mai doare! Cu toate că vorbele rostite au menirea de a mă liniști, cu fiecare cuvânt în plus simt cum hohote de plâns mi se rup din piept și cum rămân tot mai tare fără aer. Mama mă strânge în brațe, iar eu îmi las capul pe pieptul ei, așa cum o făceam de fiecare dată când totul părea mult prea greu de dus. Însă, constat că lipsește ceva: bătăile inimii sale nu mai răsună ca altădată. Doar liniștea izbește în gol. O liniște mormântală, care se hrănește direct din mine.
— Mereu am visat la asta, mărturisește mama, începând să își treacă unghiile peste scalpul meu. La ziua în care fetița mea se va îndrăgosti! Poate ți se va părea ciudat, rază de soare, dar mereu am știut că el va fi cel care îți va fura inima! Îl iubeai atât de mult... Îl iubești atât de mult...
— El nu mă iubește, îi aduc la cunoștință, iar mama râde cu putere.
— L-ai întrebat, iubito?
— Uneori, întrebările nu sunt necesare, mamă, a plecat pur și simplu. M-a abandonat!
Mama trage adânc aer în piept, însă nu îi pot auzi plămânii umplându-se, ci doar vâjâitul, care i se strecoară printre buze. Degetele mele curioase încep să se plimbe lin pe cicatricile pielii sale, rememorând fiecare bucățică. Încă simt acel junghi constant în inimă și, cum cu fiecare clipă care trece, mama își pierde puțin câte puțin din frumusețea divină.
— Îmi pare rău că nu te-am condus pe ultimul drum, mami... Nu am putut! Nu puteam să merg și să te văd acolo atât de... Lipsită de viață. Tu nu ești lipsită de viață, mami, nu trebuia să fii! Căci tu reușeai să oferi frumusețe fiecărui lucru urât. Tu ai reușit să faci din mine copilul model și nu ai idee în cât de multe feluri m-a rănit plecare ta. Simt că mă sufoc, mami! Simt că mă sufoc atunci când nu ești lângă mine. Cui îi pot povesti ce trăiesc? Cine mă mai întreabă dacă sunt bine, dacă iubesc sau urăsc, dacă nu ești tu? Vreau să te întorci la noi! Te rog să nu îndrăznești să mă părăsești din nou! Pentru că, de această dată, nu sunt sigură că te voi putea ierta.
— Crezi că am vrut, măcar pentru o secundă, să vă părăsesc, Mya? Nu aș fi putut, iubito! Nici în ruptul capului nu aș fi plecat de lângă tine și, dacă aș fi putut să îți alin suferința, dacă aș fi putut să își șterg șiroaiele de lacrimi de pe obraji, dacă aș fi putut măcar pentru o secundă să mă întorc la tine... aș fi făcut-o, fără să mă gândesc de două ori! Te privesc în fiecare zi și nu te voi certa pentru prostiile pe care le faci. Dar cu siguranță voi avea o conversație neplăcută cu tatăl tău, pentru că și-a pus fiica pe locul doi și îndrăgosteala pe primul! pufnește ea a reproș și chicotesc.
— Nu îmi vine să cred că încă ești la fel de geloasă! am acuzat-o, stârnindu-i un hohot de râs.
— Să nu-i spui tatălui tău, bine?! Nu vreau să renunțe la fericire! Acum, e cazul să pleci, Maria Kassandra Blaise! Ai stat prea mult aici și mă tem că numai câteva secunde în plus sunt suficiente pentru a te încătușa.
— Nu vreau să plec, mami! Vreau să rămân aici, cu tine!
— Unele dorințe nu se îndeplinesc, iubito! Te iubesc, mereu și pentru totdeauna!
— Mereu și pentru totdeauna, șoptesc, înlănțuindu-mi degetul mic de al său.
— Închide ochii acum, îmi spune mama. Concertează-te pe realitate!
Fac întocmai și despărțindu-mă cu durere de ea, îmi impun trupului să își revină.

— Maria! La naiba! se aude un glas bărbătesc la căpătâiul meu.
O tuse mi se rupe din plămâni, urmată de un val de apă și de voma care îmi părăsește cavitatea bucală. Trupul îmi este smucit în partea dreaptă, astfel încât interiorul să mi se poată elibera. Nările mă ard, iar gustul vomei mi se prelinge pe esofag. Același glas îmi cere să trag aer adânc în piept și mă supun. Frigul mă prinde în mrejele sale, iar trupul începe să mi se zbată convulsiv. Lacrimile îmi blurează privirea, dar, chiar și așa, pot distinge cerul înstelat de deasupra capului meu vâjâind.
Spasmele musculare îmi obligă trupul să se încline în față și simt cum două brațe fierbinți mă ridică de la sol. Câteva înjurături vagi îmi răsună în timpane, urmate de aceleași cuvinte imploratoare:
— Te rog să nu închizi ochii!

Însă cum aş putea să le dau ascultare, din moment ce fiecare muşchi al corpului meu mă împinge înspre cedare? Pleoapele îmi sunt grele, gâtul mă arde, iar buzele îmi sunt întredeschise. Simt aerul cald suflat de cel care mă ţine pe linia de plutire învolburându-mi firele subţiri ale părului şi deschid ochii, suficient încât să zăresc părul meu blond.
Simt hohotul de plâns care mi se rupe din suflet, alături de suspine şi strigăte neajutorate. Îi prind în pumni tricoul omului al cărui chip nu am curajul să îl privesc şi, cu faţa scăldată în lacrimile neputinţei, urlu numele mamei. El îmi mângâie spatele, îmi sărută creştetul capului şi îmi promite că totul o să fie bine.

Ce înseamnă a fi bine? Ce înseamnă binele în zilele noastre? Eu nu am răspunsul la această întrebare. Cum poţi distinge binele de rău? Cum poţi distinge greşelile de faptele bune? Cum poţi distinge moralul de imoral?

Nu ştiu sau nu vreau să răspund acestor întrebări! Printre lacrimi, privesc buimacă micuţa alee din lemn care duce înspre ieşirea de pe malul râului.
Sunt aproape goală în braţele unui bărbat al cărui chip nu am curajul să îl privesc. Îmi agăţ mai tare degetele de materialul tricoului său, ascunzându-mi chipul de trecătorii curioşi. Am fost pregătită să cedez luptei, ca o laşă. Pregătită să mă scufund în propria nebunie. Încerc să inspir parfumul celui care mă ţine strâns la piept, dar nările îmi sunt înfundate. Un singur lucru ştiu. Oricine ar fi, şi-a riscat viaţa pentru a o salva pe a mea.
Asta înseamnă binele? A salva pe cineva de la moarte? Deoarece, eu nu am reuşit să o fac! În ciuda eforturilor mele, în ciuda suferinţei şi a durerii, nu am reuşit să îmi aduc mama înapoi. Oricât aş vrea eu, ea nu mai este, iar cele câteva momente petrecute în compania sa nu au fost nimic altceva decât rodul imaginaţiei mele. Şi cât mi-aş dori ca măcar în mintea mea bolnavă să mă ajute să evadez, să scap de toate.
Dar cum să fie asta cu putinţă? Cum ar putea un înger să îşi piardă aripile în favoarea demonului pe care l-a crescut ţinându-l strâns la piept? Am încetat de câteva minute bune să mai plâng, iar străinul s-a oprit de mult din a mă linişti. Sunt purtată pe două braţe călduroase, însă, în realitate, sunt singură cu gândurile mele. Atât de singură şi de fragilă! Zguduitul unor chei îmi răsună în timpane şi, imediat, portiera unei maşini negre e deschisă.
Îmi fac curaj să privesc înspre persoana care, astăzi, a preluat rolul de înger păzitor. Ochii lui trimit flăcări, aşa cum mă aşteptam, dar sunt prea obosită ca să ripostez, la rândul meu, cu o încruntătură. Nu reuşesc să fac mişcări prea bruşte, căci întregul corp mă doare. Simt cum sunt aşezată încetişor pe locul din dreapta şoferului şi cum un parfum puternic mă învăluie, prelungind clipa himerică de mai înainte. Trandafir. Parfumul preferat al mamei mele. Scap un oftat timid printre buze, iar lacrimile îşi fac simţită prezenţa pe obrajii mei, însă clipesc des, pentru a le alunga.
O centură îmi prinde cu putere corpul, sprijinindu-l, şi, imediat după asta, căldura corpului celui pe care îl crezusem plecat pentru totdeauna dispare. Frigul mă cuprinde, iar el îmi pune cu blândeţe haina lui peste mine, acoperindu-mă. Apoi, portiera din dreptul meu este trântită cu o forţă care mă zguduie, urmată imediat de zgomotul trântirii celeilalte portiere. Ştiu că e nervos, dar nu am starea necesară pentru a îl consola. Şi nici o voce prea puternică, dornică să dea explicaţii. Nici eu nu mă înţeleg exact. Am vrut doar să evadez puţin şi să uit întreaga durere ce mi-a devenit stare de fapt. Aud motorul pornind, iar radioul se aprinde imediat, difuzând aceeaşi melodie care, cu puţin timp în urmă, stârnise în mine un val întreg de emoţii. *James Arthur - Can I Be Him*. Pare un vis frumos învăluit în ceaţă. Magia aceea s-a frânt şi îmi doresc să o readuc la viaţă. Numai dacă vocea mi-ar prinde glas!
— *You took me back in time to when I was unbroken*, mă trezesc murmurând pe un ton firav şi îmi strâng braţele la piept, îmbrăţişându-mă pentru a simţi din nou toate emoţiile de pe scenă.
Un val de căldură îmi învolburează firele subţiri ale părului care mi s-a răsfirat pe chip şi îmi forţez pleoapele să se ridice alene de pe irisurile roşiatice. Un nod de mărimea unui măr îmi persistă în gât, iar altul cât o minge de fotbal în stomac. Mă simt de parcă tocmai am primit un croşeu de dreapta. Tâmplele îmi pulsează, genunchii îmi sunt slăbiţi, în minte o mie de gânduri fug unul după altul, iar durerile crescânde îmi brăzdează întregul corp.
— Ce a fost în capul tău, Maria?! Ce naiba ai vrut să...
— Taci! îl întrerup pe un ton nervos. Mă doare capul, Hades!

— Mya...
— Nu trebuia să te întorci! îi spun din nou, însă, de această dată, glasul mi se domolește, iar lacrimile se încăpățânează să îmi inunde din nou privirea.
— Dar am făcut-o! îmi reproșează el. Știi de ce m-am întors, Maria? Pentru că am simțit! strigă la mine și îl privesc speriată în momentul în care lovește puternic cu pumnul în volan.
Sunetul pielii învelișului la contactul cu pumnul său tatuat îmi aduce un fior de gheață pe șira spinării.
— Am simțit cum inima mi s-a strâns în piept, iar în acel moment am știut că trebuie să mă întorc, încearcă el să îmi explice pe un ton blând și pufnesc în mod dezaprobator.
— Mereu apari în cele mai nepotrivite momente, Hades! îl acuz și, din nou, mă surprinde, așezându-și palma fierbinte pe genunchiul meu instabil.
— Ce vrei să spui, Mya? Ce aveai de gând?
— Tu nu înțelegi, nu-i așa, Had? Tu chiar nu înțelegi că, dacă m-ai fi lăsat acolo, întreaga suferință s-ar fi sfârșit? Eram cu mama, Hades! Eram cu mama, înainte ca tu să mă trezești și să mi-o răpești încă o dată! De ce? De ce nu m-ai abandonat? De ce nu mi-ai permis să fiu fericită, nenorocitule?!
— Pentru că nu ai putea fi fericită fără mine, Maria!
Cuvintele îi părăsesc într-atât de calm corzile vocale, încât mă simt obligată să clipesc des, în încercarea de a pricepe cuvintele sale. Îmi doresc să am puterea să îl contrazic, însă minciuna nu este soluția, iar tăcerea... Ei bine, uneori, tăcerea este cel mai bun și inteligent răspuns. Cea mai puternică armă sau cel mai josnic mod de a te ascunde.
Iar eu sunt mult prea slabă pentru a mă bucura de putere. Îl privesc lung și înghit în sec, după care ochii mei se opresc asupra mâinii sale tatuate, care, în continuare, se sprijină de genunchiul piciorului meu. Își întoarce palma și își desprinde degetele, parcă invitându-mă să îmi contopesc pielea cu a sa. Văzându-mi nehotărârea, cu mișcări lente, își lasă degetele să îmi mângâie pielea brațului, mergând până în interiorul palmei. Îmi desparte degetele învinețite de frig, strecurându-le pe ale sale între ele.
— Nu ai putea fi fericită fără mine, Mya! repetă iar și simt cum toracele îmi e pe cale să cedeze. Îmi simt inima strânsă în pumn și, fără să vreau, îi permit unui alt râu de lacrimi să mi se prelingă pe obraji.

Aș vrea să fiu fericită fără tine, Hades! Să fiu fericită fără a avea nevoie de prezența ta, de mirosul tău, de glasul tău divin... Aș vrea să fiu fericită pe cont propriu! Dar... Nu sunt capabilă să o fac! Nu sunt capabilă să zâmbesc, dacă tu nu ești acolo! Nu am curajul să râd din adâncul sufletului, dacă gluma nu este una spusă de tine! Nu am puterea necesară de a-i permite unui alt suflet să mă îmbrățișeze și, cel mai important, îmi este frică! Teamă că altcineva nu m-ar iubi ca tine!
Iubirea înseamnă durere. Dar ce înseamnă durerea, Hades? Mi-ai putea explica acest lucru, când există atât de multe tipuri de suferință? Îmi amintesc cum mă plângeam de durerea de cap, picior sau orice altă parte a corpului. Dar, știi ceva?! Acea durere nu se poate compara cu cea a inimii. Atunci când inima îți este îndurerată, întregul corp îți e sfâșiat fără permisiune. Te tăvălești în neputință. Țipi, urli, te zbați. Însă toate acestea nu te ajută să te eliberezi, ci doar te îngroapă mai tare.
Pentru mine, durerea este asemeni nisipului mișcător. Cu cât te străduiești să evadezi, cu atât te scufunzi mai tare. Însă, există o diferență! Din nisipul mișcător nu poți evada fără o mână de ajutor, pe când din suferință, trebuie să te eliberezi de unul singur. Niciun alt suflet nu te va ajuta să te simți mai bine! Nu o noapte sălbatică petrecută cu un necunoscut îți va cicatriza rana din piept! Nu băutura îți va spăla păcatele, ci timpul! El este singurul tratament! Mai devreme sau mai târziu, timpul le va permite plămânilor tăi să respire în voie. Îți va reda zâmbetul și frumusețea de altădată.

— Poate că nu pot fi fericită fără tine, Hades, îmi fac curaj să vorbesc, dar prefer, în schimb, o viață tristă în schimbul uneia în care să depind de cineva!
— Uită-te în ochii mei și spune-mi ce îți dorești, îmi cere el pe un ton serios, oprind mașina în mijlocul drumului. Sunt dispus să îți ofer ceea ce ai nevoie pentru a fi fericită!
— Orice îmi doresc? îl întreb suspicioasă, iar el a aprobă imediat. Îmi doresc să merg acasă, Hades, atât!
— Atât?
— Atât!

La auzul cuvintelor mele, maşina începe din nou să se mişte cu un scârţâit puternic de roți. Îmi las capul greu să se sprijine de geamul strălucitor al maşinii şi privesc în zare. La fiecare copac sau palmier. La fiecare casă sau vilă pe care le lăsăm în urmă. La fiecare bloc, fiecare om care se plimbă liniştit pe trotuar. Privesc totul cu alți ochi, ochii unei fete care a fost pe punctul de a muri.

Mă întreb în mod obsesiv dacă locul în care am fost este Raiul provizoriu al mamei. Mă întreb dacă, atunci când murim, sufletul nostru bântuie pe Pământ sau se refugiază într-un loc drag. Încă pot simți parfumul ei plutind în jur. Încă pot auzi sunetul gol al inimii sale. Încă îi pot simți mângâierea şi auzi glasul. Mă întreb, prin absurd, câți mi-ar fi simțit lipsa dacă mama ar fi decis să mă ia lângă ea, să îmi permită să mă cuibăresc la pieptul său cald pentru totdeauna.

Un material alb îmi este aşezat în poală şi îl privesc pe Hades. Ochii mi se mijesc la vederea pieptului său gol şi a celor două piercinguri din sfârcurile sale rozalii, perfect rotunde. Aproape că zâmbesc la acea imagine sexy.
Apuc tricoul în pumn şi îmi trec braţele şi capul prin el, lăsându-l să se bălăngăne, larg, pe trupul meu. Încerc să inspir cât mai puțin, întrucât fiecare gură de aer mă umple de acest miros plăcut. După mult timp, evadez dintre mormanul de haine negre şi, parcă gândindu-se la acelaşi lucru, pe un ton calm rostește:
— Te prinde bine albul, îți luminează chipul!

Tu îmi luminezi chipul, Hades! Aş putea îmbrăca curcubeul şi tot nu aş radia de fericire, dacă tu nu mi-ai fi alături! Am nevoie de tine pentru a simți fericirea, nu-i aşa? Atunci, de ce te încăpățânezi să îmi întorci spatele? De ce mă abandonezi iar şi iar, doar pentru că eu te-am abandonat o singură dată? De ce încerci să pleci, când, de fapt, vrei să rămâi?

— Am ajuns, mă scoate din visare şi aprob, privindu-mi picioarele goale.
— Hades...
Îşi ridică sprâncenele perfecte în mijlocul frunții şi rânjește, de parcă ar fi prevăzut acest lucru. Ne privește mâinile unite şi îşi ridică din nou privirea spre ochii mei, când îi urmez gestul. Îmi dreg glasul şi ignor senzația de fierbințeală care îmi cuprinde întreaga piele.
— M-ai întrebat ce îmi doresc de la tine pentru a fi fericită.
— Da, îmi confirmă.
— În acest moment, am nevoie să mă săruți!
Sunt surprinsă în clipa în care îşi poziționează palmele peste obrajii mei, apăsându-şi gura fierbinte peste a mea. Gem atunci când braţele lui coboară şi îmi cuprind talia. În secunda următoare, sunt în braţele sale, cu picioarele de-o parte şi alta a trupului său. Limba lui e dulce, suavă şi umedă. O sorb printre buze, bucurându-mă de fiecare senzație absolut feerică. Fără să realizez, corpul începe să mi se balanseze pe genunchii lui, cerşind mai mult. Îi simt erecția între coapse şi mă împing mai tare în el. Mârâie, îndepărtându-se din sărut.
— Nu face asta, îmi cere. Nu acum.
Încuviințez, lipindu-mi fruntea de a sa.
— Rămâi cu mine?

Capitolul III

Mă aşez în ultima bancă de lângă geam şi îmi frec fruntea cu degetele, punând presiune asupra tâmplelor. Imaginile de noaptea trecută mi se derulează în minte şi încerc să le menţin la o distanţă considerabilă de creierul meu obosit. Fiecare gură de aer inspirată îmi aduce în memorie gustul mâlos al apei şi, oricât mă străduiesc să îl alung, nu vrea deloc să dispară.
Matematică. O singură oră în care mă pot debarasa de sentimente şi incertitudini. Unica oră în care pot beneficia de singurătate, lipsită de drame adolescentine şi de cei trei catâri încăpăţânaţi, de care mă leg strâns la fiecare suflare. Privesc în capătul celălalt al sălii şi îi zâmbesc lui Sheryl, care cu siguranţă îşi doreşte detaliile picante ale serii trecute, întrucât eu şi Hades am dispărut deodată fără urmă. Continuând să îmi rotesc privirea prin clasă, pot să o observ pe Dolores, care îşi aranjează câteva fire rebele de păr, în timp ce Hillary pare să îi povestească ceva despre un lucru interzis. Înfăţişarea ei, cu ochi roşii şi pupile dilatate, precum şi modul în care se fâţâie pe scaun, demonstrează că a consumat din drog înainte de a veni la şcoală. Se uită din când în când către Chad şi oftează. Se simte că este îndrăgostită de el şi am observat acest lucru încă de la prima petrecere, pentru că respiraţia îi devine întretăiată în preajma lui. Tocmai de aceea, uneori îmi este milă de ea, pentru că Hillary este cel mai mare trofeu al lui Chad, cireaşa de pe tort, însă nimic mai mult. Pentru el, este o simplă aventură, care s-a încheiat de mult. După mai multe nopţi petrecute împreună, a ajuns să se plictisească de fata cu forme voluptoase.
Dragostea încă se poate observa în privirea ei şi îmi pare rău că se pierde pe sine pentru o iubire imposibilă. Este frumoasă în ciuda celor câteva kilograme în plus pe care le are, iar ea pare să se simtă chiar bine în pielea ei. Are o încredere teribilă în sine, sâni mari şi fermi, fund bombat, iar blugii pe care îi poartă cel mai des i se mulează perfect pe coapsele-i pline. Buzele cărnoase îi sunt accentuate de veşnicul ei ruj roşu aprins. Părul castaniu îi cade drept până la şoldurile bine definite, cât să lase la iveală micul tatuaj de la baza spatelui. Ar putea avea la picioare orice băiat şi-ar dori, însă ea nu se poate desprinde de roşcovan şi e păcat.
Profesorul de matematică intră în sala de curs ţinând într-o mână veşnicul său caiet albastru, iar în cealaltă paharul cu cafea de la tonomat. Se aşază la catedră, îşi drege glasul, ia o înghiţitură din cafeaua aburindă şi îşi mângâie barba stufoasă cu vârful degetelor. Studiază paginile cărţii, răsfoindu-le şi aruncându-ne câte o privire cercetătoare. Ora sa este de departe cea mai liniştită, întrucât gemenii poznaşi lipsesc şi ştiu că, în mintea sa, domnul Clark îi mulţumeşte cerului şi pământului pentru această binecuvântare!

Ochii mi se închid preţ de câteva clipe şi, ca de fiecare dată, imaginea lui Hades mi se imprimă pe retină, purtându-mă pe meleaguri magice. În acea seară, a refuzat să rămână alături de mine, repetându-mi că odihna este terapia de care am atât de multă nevoie şi că ea este singura care îmi poate alunga toate gândurile negre din minte, golind-o. În schimb, m-a condus în cameră, a aşteptat cât am făcut un duş rapid, după care a rămas în pat, alături de mine, până în clipa în care somnul m-a cuprins în mrejele sale. Aş fi vrut să am puterea să petrec întreaga noapte trează, doar pentru a mă bucura de compania lui. Însă, degetele sale lungi se plimbau prin părul meu blond, iar acest fapt m-a ajutat să mă relaxez un pic, să uit de toate şi să adorm.
În ciuda somnului profund care m-a cuprins, tot am simţit patul mişcându-se sub greutatea sa în momentu-n care s-a ridicat şi am auzit sunetul uşor al uşii deschizându-se atunci când el a părăsit încăperea. Din nou, Hades şi-a exercitat întreaga lui putere asupra mea şi a reuşit să mă bulverseze. M-a făcut să mă îndoiesc iar de mine şi să renunţ la regulile mele, căci, deşi mi-am propus să stau cât mai departe de el şi chiar aveam de gând să mă ţin de cuvânt, el s-a întors şi mi-a dat întreaga lume peste cap. A dărâmat din nou zidul meu interior, construit anume pentru el şi m-a făcut să stau iar goală, cu sufletul pe tavă în faţa lui.

Tresar când soneria ce anunţă finalul orei mă trezeşte din visare şi, luându-mi cărţile în braţe, părăsesc sala sufocantă. Aerul tomnatic mi se izbeşte de nări şi îl inspir cu putere, încercând să îl ţin captiv în interiorul plămânilor mei flămânzi. Un gând nebunesc mi se învârte prin minte, un gând care altădată îmi producea fiori reci pe şira spinării, însă unul pe care, în acest moment, vreau să îl pun în aplicare.

Prietenii mei stau în acelaşi colţişor retras, cu ţigara între degete şi ochelarii de soare la ochi. Nici urmă de căldură sau de o rază puternică de lumină, însă acest accesoriu este singurul care poate ascunde mahmureala de pe chipurile lor. Sheryl stă cuibărită la pieptul lui Chase. Chad îi mângâie braţele Elenei şi, din când în când, îi mai fură câte un sărut. Hades şi Dolores par să converseze între ei, iar Yarris îşi varsă amarul în sticla de apă umplută cu vodcă.
Paşii mei sunt stângaci, mâinile mi se bălăngăne pe lângă corp şi evit, cu orice preţ, contactul vizual cu acei doi gheţari imposibil de pătruns. Nici bine nu ajung că mâna lui Yarris se strânge în jurul braţului meu, făcându-mi semn să îl urmez. Cu coada ochiului, remarc privirea lui Hades aţintită asupra noastră, maxilarul său încleştat şi ochiul stâng care i se zbate de furie. Însă nu ne opreşte, nu face nici măcar un pas, un gest cât de mic în acest sens, ci, în schimb, ne lasă să continuăm drumul.
— Spune-mi! mă întreabă Yarris şi mă încrunt. Spune-mi că ţi-ai tras-o cu el, Maria!
— De ce? Nu te-ai mai simţi atât de vinovat pentru că i-ai tras-o lui Dolores? i-o întorc pe acelaşi ton acru şi pufneşte a reproş.
— Dacă nu vei mai fi a mea, te asigur că nici el nu va avea parte de tine!
— Mă ameninţi?
— Nu, te avertizez!
— Yarris... îi rostesc numele pe un ton mustrător, iar privirea sa neagră mă îngheaţă.
— Ţii minte ce mi-ai promis în seara în care ai ales să devii a mea? mă întreabă nervos şi degetele mâinii sale se strâng mai tare în jurul braţului meu. Mi-ai promis că nimeni altcineva nu te va mai atinge vreodată. În afară de mine.
— Eram...
— Nu mă interesează cum erai, Maria! Ţine-te de promisiune sau voi fi nevoit să te oblig!
— Încetează! strig cu putere, stârnind curiozitatea câtorva elevi şi grupului nostru de prieteni. Nu sunt un bun, Yarris! Nu îţi aparţin şi nici nu ne leagă vreun contract unul de altul! Viaţa mea îmi aparţine! Nici tu, nici Hades, nici altcineva nu are dreptul să mă ghideze sau să ceară ceva de la mine! Da, ai reuşit să mă ridici când eram la pământ! Da, sunt ceea ce sunt datorită ţie! Aşa că, bucură-te, Yarris! Bucură-te, privindu-ţi propria operă! Tu m-ai transformat, tu m-ai învăţat să trăiesc în felul în care o fac în prezent, acum, tot tu vei suporta consecinţele! Atât de simplu e!
Un zâmbet triumfător mi se iţeşte pe chip în momentul în care prietenul meu rămâne pironit în loc, exact acolo unde îl las, căci îi întorc spatele şi plec. E prima dată când nu are cuvinte de aruncat, iar reproşurile i se opresc în gât şi, practic, rămâne mut de uimire. Yarris a pierdut acum orice urmă de autoritate în faţa mea, dar, în acelaşi timp, a rămas şi fără şefia grupului nostru, căci nimeni nu îi mai dă ascultare şi nu mai aşteaptă aprobarea lui în toate. Fiecare dintre noi începe să se distanţeze puţin, creându-şi propriul drum în viaţă şi, cel mai probabil, asta înseamnă maturizarea. Cu fiecare nou eveniment şi clipă trecută, mai creştem puţin şi dezvoltăm propria individualitate, rupându-ne de influenţa grupului. Prietenii rămân importanţi, dar învăţăm să ne punem pe noi înşine pe primul loc. Îmi muşc interiorul obrazului şi las gândurile să îmi zboare spre sensul adevărat al vieţii. În doar câteva clipe, întreaga viaţă poate lua o cu totul altă întorsătură, modificându-se şi schimbându-ţi perspectivele. Cu numai două zile în urmă, petreceam timp alături de Yarris, stând amândoi în patul meu şi minţindu-ne reciproc că ne asemănăm, că suntem una şi aceeaşi persoană şi că, de aceea, nu putem trăi separat, rătăcindu-ne unul de altul. Şi, poate, până la un punct, chiar suntem la fel, pentru că amândoi ne hrănim din speranţele de a fi înconjuraţi de iubire şi de oameni dragi, temându-ne teribil de singurătate. Amândoi ducem bătălii aprige cu trecutul şi refuzăm să ne gândim la viitor.
„Trăieşte fiecare clipă la intensitate maximă, ca şi cum ar fi ultima!" Acesta este moto-ul care ne-a ghidat în momentele cele mai dificile, făcându-ne să rămânem pe linia de plutire. Însă, nu ne iubim suficient de mult încât să rămânem la un loc. Da, el m-a ridicat de la pământ atunci când credeam că nu o pot face singură, dar acum a sosit momentul să mă salt de una singură şi să regândesc calea vieţii mele. Fără Yarris.
— Maria! îl aud pe Chad strigându-mă, iar mâna sa caldă se odihneşte pe umărul meu, în încercarea de a îmi transmite forţa sa. Îmi stăpânesc impulsul de a îl atinge, deşi îmi doresc asta din tot sufletul. Te simţi bine? Yarris pare de-a dreptul furios!
— Nu, Chad! Nimic nu merge cum trebuie, viaţa mea... Nu mai e liniştită, nu mai pot face faţă atâtor lucruri! Nu mă pot obişnui cu fiorii reci care mi se aştern în piept ori de câte ori îl văd! Nu îmi mai suport bătăile accelerate ale inimii în prezenţa lui sau în clipele nu care gândurile îmi zboară inevitabil

spre el! Şi, cel mai important, nu mai pot să îl văd în prezenţa ei! Şi, ca şi cum toate aceste lucruri nu ar fi fost de ajuns deja, acum te-am pierdut şi pe tine! Deci nu, nu mă simt bine deloc!
— Nu m-ai pierdut! mi se adresează el pe un ton piţigăiat şi se aşază pe banca din beton ce ne iese în cale, făcându-mi semn să îl urmez. Ţi-am spus, Maria, în ciuda relaţiei mele, voi fi mereu aici pentru tine! Nu te pot săruta, nu te mai pot ţine de mână în public, nu te mai pot alinta şi nici măcar nu îţi pot da această şuviţă nărăvaşă de păr după ureche, îmi spune el pe un ton blând, prinzându-mi şuviţa între degete. Îmi este destul de greu să mă obişnuiesc cu noua ordine, recunoaşte şi îmi atinge încet chipul meu palid. Să nu te ating, să nu te tachinez şi să nu îţi caut chipul atunci când aud o glumă perversă! Îmi este greu să ştiu că nu îmi vei aparţine şi, în acelaşi timp, îmi este al naibii de greu să nu o iubesc pe Elena! Ai nevoie de afecţiunea mea doar pentru că Hades refuză să ţi-o ofere, însă eu mă gândesc la tine în fiecare clipă din zi. Gândurile îmi zboară spre tine chiar şi în momentele în care ea îşi aşază capul pe pieptul meu şi habar nu am, la naiba, cum să fac toate aceste lucruri să înceteze! Simt că o înşel...
Ia o pauză privind cerul şi inspirând adânc. Fiecare cuvânt care îi părăseşte buzele pare să îi elibereze inima din strânsoare, iar atunci când plămânii capătă suficient suflu, continuă pe acelaşi ton încărcat de emoţii:
— Simt că o înşel păstrându-te pe tine în minte. Dar, în acelaşi timp, nu îmi doresc să te alung. Eram pregătit să mă schimb pentru tine, ba chiar îmi doream să îmi umplu braţele de tatuaje, văzând cât de mult îţi plac, chiar dacă pe mine nu mă atrag în niciun fel. Apoi am realizat că nu tatuajele sunt de vină! Nu cuvintele frumoase, nu glumele perverse şi nici petrecerile nocturne. Ci el! El te atrage ca un magnet. Însă tu nu reuşeşti să te vezi prin ochii mei, căci, astfel, ai vedea cum strălucirea îţi piere în prezenţa lui. Încerci să fii ceva ce nu eşti! Recurgi la gesturi disperate, doar pentru a-i cerşi atenţia, iar în acele clipe sunt sigur că nu eşti fata de care m-am îndrăgostit, ci doar o străină.
Ochii îi sunt blânzi şi sinceri, zâmbetul minunat, iar vocea incredibil de blajină. Îmi oferă o mângâiere caldă. Atât de lină şi de simplă, atât de rapidă, încât îmi ia câteva momente să realizez locul în care degetele sale m-au atins. Îmi prinde mâna căuş într-a sa şi îşi îndreaptă privirea undeva în spatele meu. Nu este nevoie să privesc într-acolo, căci ştiu cu siguranţă al cui chip o să îl zăresc. Elena. În acel moment, toate cuvintele care îmi stau pe vârful limbii, toată dorinţa de a mă destăinui, dispar. Ca prin minune, cuvintele mi se şterg din minte, iar bătăile inimii provocate de cuvintele sale mult prea frumoase se potolesc. Expir cu putere, îmi îndepărtez mâna de pe genunchiul său şi clipesc des. Nu ştiu dacă pentru a alunga lacrimile care îşi doresc cu ardoare să mă năpădească sau pentru a-mi reveni din starea de beatitudine pe care cuvintele sale mi-au provocat-o.
Cert este că, în acest moment, totul se spulberă. Ca un val al mării lovit de nisip.
— Poţi să te duci, reuşesc să îi spun pe un ton inegal, iar el dezaprobă.
— Sunt aici pentru tine, ai uitat? Elena nu este proastă, Maria! Cu siguranţă şi-a dat seama de ce se petrece între noi şi îi simt frica în fiecare sărut, în fiecare atingere. Îi este teamă că, la final, îmi voi da seama că te iubesc mai mult pe tine. Uneori, chiar şi eu mă tem de acest lucru! De modul în care sentimentele mele evoluează. Credeam că, odată cu întoarcerea ei, totul va pieri şi viaţa mea va reveni la normal... Ştii, niciodată nu am fost amuzant, recunoaşte râzând, dar, atunci când tu ţi-ai făcut apariţia, am dat tot ce a fost mai bun din mine. Uneori, repetam replicile cu o seară înainte, de aceea, în momentul în care îmi cereai să auzi o glumă, nu ştiam să îţi spun una. Nu sunt spontan. Nu în preajma ta. Sunt prostuţ, nu-i aşa?
— Da, eşti prostuţ! îl asigur, aprobând cu mişcări vehemente ale capului, iar el îmi strânge coapsa în palmă. Dar eşti perfect exact aşa cum eşti, să nu te schimbi, Chad! îi cer şi mă ridic de pe bancă.
Îmi prind buza între dinţi, inspir cu putere aerul rece şi îmi scot telefonul din buzunar, dornică să îmi înfrunt temerile.
— Încotro? strigă Chad în urma mea, făcându-mă să-i zâmbesc poznaş.
— În trecut!

***

Îmi trec degetele peste cărămizile vechi şi prăfuite ale clădirii. Inima mi se opreşte preţ de câteva momente şi, cu stomacul strâns, mă îndrept spre intrare. Uşa a fost înlocuită de câteva scânduri groase, aranjate într-un x perfect, pentru a împiedica intrarea oricui ar avea dorinţa asta. Geamurile, care altădată erau bătute în cuie pentru a preveni deschiderea lor, sunt acum făcute ţăndări.

Locul copilăriei mele nu mai arată deloc la fel ca atunci când eram o copilă neştiutoare. Curtea şi-a pierdut strălucirea de odinioară sau poate că, privită din interiorul acela anost şi întunecat, exteriorul devenea de-a dreptul mirific, ca un fel de loc magic din poveşti, pregătit să evadezi puţin din braţele urâtului. Îmi întorc privirea de jur împrejur şi nu pot să îmi opresc un oftat puternic. Florile noastre atât de frumoase, pe care le plantam cu atât de mare drag alături de Helen, nu mai există acum. Au rămas doar amintirile mele legate de ele.
Îngrijitoarea noastră obişnuia să spună că o simplă floare are darul de a înfrumuseţa totul în jur şi de a oferi viaţă chiar şi celei mai sărăcăcioase şi dărăpănate clădiri. Tocmai de aceea, de multe ori, petreceam toată ora de joacă săpând în pământ şi plantând bulbi speciali, capabili să facă să răsară cele mai frumoase plante.
Şi cât iubeam să fac asta! În fiecare zi, după-masa, alergam într-un suflet spre panseluţe, lalele, trandafiri şi crini albi, aşteptând ca acestea să înflorească şi să înfrumuseţeze curtea. Îmi umpleam sticluţa cu apa murdară de rugină şi pământ a robinetului exterior doar pentru a încerca să le grăbesc „maturizarea". Iar apoi, când culorile frumoase se răspândeau precum o mantie de vise pe întreaga parcelă stângă a ierbii, aveam grijă ca nimeni să nu îmi calce munca în picioare.
Hades se îngrijea întotdeauna ca visele mele să devină realitate. Stăteam ore în şir în faţa florilor, admirându-le şi oferindu-le nume, pe care oricum le uitam până a doua zi. Încă îmi amintesc cât de supărată am fost când el, dorindu-şi să îmi facă o surpriză, mi-a oferit în dar un trandafir roz, întrucât aceea era culoarea mea preferată la acea vreme. Degetele sale erau rănite din cauza spinilor şi lacrimile îi străluceau în colţul ochilor şi, cu toate acestea, am plâns o zi întreagă, reproşându-i că i-a luat viaţa plantei, iar el, sărăcuţul, se chinuia să o planteze la loc.
Bineînţeles că trandafirul s-a ofilit imediat, iar supărarea mea a continuat până când Helen mi-a spus că rădăcinile acelei flori sunt încă adânc îngropate în pământ şi că, primăvara viitoare, va prinde din nou viaţă. Nici măcar nu mi-a reproşat comportamentul deloc frumos sau firesc şi m-a lăsat să sufăr pentru floarea mea atât cât am avut nevoie, iar în clipa-n care, în sfârşit, i-am oferit iertarea mea, a fost suficient de matur încât să îmi sărute obrazul şi să îşi ceară din nou iertare.
Ochii mei se îndreaptă, fără să vreau, spre acea poartă imensă din fier vechi şi ruginit şi, cu genunchii gelatinoşi deja, mă îndrept într-acolo. Îmi las palmele să se strângă în jurul barelor metalice, aşa cum degetele micuţe ale lui Hades s-au strâns în ziua în care am plecat. În minte, îmi apare acel chip mult iubit de odinioară, încărcat de lacrimi, şi simt un junghi de durere în capul pieptului. Mă pot vedea dincolo de poartă, cu elasticul meu de păr între degete şi cu ochii încărcaţi de durere. Îl imploram din priviri să îmi ofere iertarea sa, însă nu a făcut-o... Iar eu nu aveam cum să împiedic plecarea mea. În minte, încă pot auzi şi acum vocea lui, îmi cere la infinit să nu îl abandonez şi mă întreabă obsesiv dacă nu îl mai iubesc.
Cât regret că în acel moment în care întrebarea îmi fusese adresată nu m-am întors! Dacă cineva mi-ar oferi o a doua şansă, dacă aş putea face un salt în trecut şi aş fi iar în acel punct, i-aş spune printre lacrimi:
Te voi iubi şi peste ani! Te voi iubi chiar şi atunci când vei deveni un străin, un necunoscut apărut de niciunde! Te voi iubi în momentele în care mă vei trata cu indiferenţă în loc să mă iubeşti, nepăsare în locul grijii pentru mine, lacrimi în loc de zâmbete! Te voi iubi, însă nu ca acum, Hades! Nu te voi mai vedea ca pe un frate, ca pe un prieten, ci în tine voi vedea totul! Trecutul, prezentul şi viitorul în care îmi este frică să cred. Te voi iubi necondiţionat şi fără limite! Pentru totdeauna!
Dincolo de poartă, dincolo de visele ruinate, încă o pot zări pe mama încercând să mă smulgă din locul copilăriei, din spaţiul în care am crescut şi am învăţat să iubesc. Încă îi pot vedea cu ochii minţii rochia de un galben pal, înflorată, şi acei balerini cu talpă joasă, părul negru, prins într-un coc perfect şi ochii plumburii, asemănători cu ai mei. Iar lângă ea, o variantă mai tânără a tatălui meu zâmbeşte. Părul lui, de un şaten-blond, străluceşte în bătaia soarelui, iar ochii lui albaştri îi luminează întregul chip.
Îşi priveşte soţia cu blândeţe, cu dragoste şi speranţă. Speranţa că acel copil, atât de speriat, o să le ofere ceea ce nu au putut avea împreună. Speranţa că vor deveni o familie în adevăratul sens al cuvântului, că eu voi deveni o femeie la fel de frumoasă şi de minunată ca mama.
Parcă îl şi văd imaginându-şi o viaţă perfectă alături de noi. Habar nu avea, săracul, cât de mult se înşela, cât de crudă o să fie viaţa şi cât de repede îi va răpi tot ceea ce iubea mai tare. I-a răpăit soţia, lăsând în urmă lacrimi şi suspine. L-a răpit pe el, în momentul în care a decis să se lase pradă

alcoolului, şi m-a răpit pe mine, fiica lui adoptivă, cea care îi semăna perfect soţiei sale. Prin gesturi, cuvinte, îmbrăcăminte şi chiar şi înfăţişare.
Îmi amintesc perfect cum, la început, imediat după dispariţia ei, el încerca să mă evite, întrucât vederea mea, cu trăsături atât de apropiate ei, îi crea impresia că durerea sa va avea un parcurs permanent, iar inima i se umplea de o tristeţe fără margini. Îmi spunea adeseori că este obosit, după care se retrăgea în camera sa. Credea că mă păcăleşte şi că nu voi înţelege adevăratul motiv din spatele evitării mele. Tocmai de aceea, părul meu a devenit blond, îmbrăcămintea mea atât de vie şi de plină de viaţă s-a schimbat cu una în culori închise, iar ochii, altădată plini de seninătate, au rămas lipsiţi de orice expresivitate.
M-am transformat pe mine pentru a îl ajuta pe el, printre altele. Căci, în definitiv, şi eu aveam nevoie să uit şi să nu o mai văd pe ea de fiecare dată când mă priveam în oglindă.
M-a luat din oraşul în care dragostea mea pentru ei a crescut şi m-a adus în locu-n care am copilărit, sperând că, astfel, îmi va reface inima. Însă, era prea târziu. Mult prea târziu pentru orice fel de salvare sau evadare din senzaţia de neputinţă care îmi cuprinsese inima. Am transformat-o într-o fortăreaţă, ridicând un zid înalt în jurul ei şi nepermiţând niciunui strop de grijă sau iubire pentru altcineva să pătrundă acolo. Iar tata nu avea şi nu are nici acum puterea necesară pentru a dărâma totul şi a mă readuce pe mine, cea adevărată, la suprafaţă. El însuşi a devenit o umbră palidă a bărbatului de odinioară, cu privirea ştearsă şi tristeţea profund întipărită pe chip.

***

Cu dosul palmei, îmi şterg lacrima care îmi coboară rapid sub bărbie şi privesc cerul, în speranţa că le voi putea ţine în frâu pe următoarele care ameninţă să cadă cu rapiditate. Chiar şi acesta pare mai trist privit din acest loc, de după porţile enorme. Mă întorc pe călcâie, înainte ca alte miriade de amintiri să îmi invadeze mintea şi, cu paşi tremurânzi, revin uşor în faţa scândurilor de la intrare.
Nu îmi este greu să mă strecor printre ele şi, cu siguranţă, cei care le-au bătut în cuie nu s-au gândit că acestea nu vor fi un impediment în calea celor care ar fi vrut să pătrundă în interior. În fond, cine ar vrea să se întoarcă aici?
Întoarcerea în locul copilăriei mele îmi aduce în suflet o multitudine de sentimente. Nu mai este nimic din ceea ce cunoşteam, din ceea ce îmi era atât de drag şi îmi provoca fiori reci pe şira spinării. Interiorul este destul de sumbru, lipsit de lumină şi de viaţă. Glasurile gălăgioase de copii îmi lipsesc. Simt absenţa râsetelor cristaline şi a plânsetelor amare, care făceau ca acest loc să fie animat. Nu mai sunt ţipete, şoapte sau cuvinte rostite la colţ de încăpere. O linişte apăsătoare persistă în locul acesta uitat de timp. Pustiul şi golul din inimile copiilor abandonaţi aici s-au impregnat în pereţii clădirii vechi.
Continui să mă plimb, analizând fiecare cameră în parte. Locul în care nou-născuţii erau aduşi, în care mă refugiam adeseori cu Hades când inimile ne erau prea triste, şi observ că pătuţurile minuscule sunt încă în încăpere, aşezate la o distanţă milimetrică unul de altul. Aşternuturile mititele, cu imprimeuri florale, lipsesc acum. Însă, de această dată, niciun suflet lipsit de apărare nu îşi odihneşte trupul micuţ aici.
M-am oprit în tocul uşii camerei pe care eu şi Hades am împărţit-o cu mulţi alţi copii. Paturile vechi sunt încă în încăpere, iar un birou prăfuit tronează lângă geam. Un nod puternic mi se pune în gât, căci e locul în care ne-am clădit o multitudine de amintiri frumoase, în ciuda durerii de a fi abandonaţi aici. Este doar o cameră la fel de sărăcioasă şi de murdară ca în trecut. Amprenta unei amintiri, a unei speranţe moarte, a suferinţei a sute de copii aduşi în acest loc. Ochii mi se închid şi imaginile încep să mi se perinde pe sub pleoape.

— Hades, o să ne prindă! i-am spus, pe un ton şoptit şi panicat.
— Şhh, Mya! Dacă mai vorbeşti mult, cu siguranţă ne vor prinde!
Priveam cum prietenul meu cel inteligent şi extrem de şiret aşeza sub scaunul oamenilor care „licitau" pentru noi micuţele surprize mirositoare. Purta cel mai strengăresc zâmbet pe chip, alături de două gropiţe adorabile, şi îi zâmbeam la rândul meu când, învingător, ridica din sprâncene.
Odată pe an, cei de la Protecţia Copilului soseau în institut pentru a se asigura că avem condiţiile necesare. Iar în fiecare an, angajaţii se adunau, speriaţi, pentru a curăţa şi a ascunde copiii mai puţin politicoşi. În acea zi din an, eu şi Hades, speriaţi că acele persoane străine ne vor separa unul de altul,

alegeam să le dăruim o amintire de neuitat: bombe urât mirositoare, praf de scărpinat, furnici roşii şi reptile vii.
Hades alerga spre mine cu braţele deschise şi chicoteam fericită când îmi ridica cu mare greutate trupul de jos şi se învârtea cu mine, pentru a-şi exprima bucuria. Că am scăpat şi de această dată. Că am rămas tot împreună, doi copii frumoşi greu încercaţi de soartă care se aveau doar unul pe altul. De nedespărţit credeam noi pe atunci. Şi totuşi, atât de uşor de separat după cum s-a dovedit mai târziu.

Nu mai pot sta în camera asta încărcată de amintiri. Ies şi îmi îndrept picioarele spre cabinetul administratorului acestui loc, spaţiul care m-a rupt brusc de tot ceea ce îmi era cunoscut şi drag. Locul care m-a trimis departe de băiatul cu ochi albaştri. Mă îndrept spre scaunul negru din piele, care acum e jerpelită pe alocuri, scăzându-i din măreţia de odinioară. Atunci, părea tronul unui rege. Acum, nu e nimic altceva decât un obiect vechi, lipsit de importanţă.
Eu nu am ajuns aici decât în ziua-n care am plecat definitiv, dar ştiu că Helen pătrundea adeseori în acest spaţiu, alături de cei mai neobrăzaţi dintre noi. Era obligată să facă asta, dar, în acelaşi timp, ne spunea poveşti mai apoi şi se juca cu noi, pentru a îi face pe cei mai puţin norocoşi să uite de ororile petrecute dincolo de acea uşă. De toate pedepsele lipsite de empatie şi milă. Amintindu-mi asta, durerea îmi cuprinde sufletul, dar, în acelaşi timp, îmi dau seama că nu mai sunt atât de neputincioasă ca în trecut şi mă ridic de pe scaun, scoţând un marker rătăcit în buzunarul hanoracului lung şi negru şi scriu pe peretele scorojit cu litere mari:
„Cei mari nu deţin puterea de a le spune celor mici ce să facă!"
Părăsesc încăperea cu un zâmbet imens pe chip şi îmi continui drumul, lăsându-mă ghidată de puţina lumină care pătrunde prin geamurile sparte. Cantina nu s-a schimbat cu nimic, acelaşi mese din lemn şi aceleaşi bănci interminabile pe care cu greu ne înghesuiam cu toţii pot fi zărite stând în şir.
Aici, pentru a mânca tot, chiar şi cea mai lipsită de gust mâncare, Helen ne minţea. Ne spunea că numai astfel visurile noastre vor deveni realitate. Chiar şi cele mai tainice. Ceea ce clar nu era adevărat! Indiferent de ceea ce aveam în farfurie, coşmarurile erau cele care prindeau viaţă. Niciodată visurile. Însă, înţeleg de ce ne spunea asta. Helen era singura îngrijitoare care chiar ne iubea şi încerca să compenseze un pic lipsa iubirii. Voia să ne alunge toate fricile şi temerile din sufet. Prefera să ne sufle peste rănile sufleteşti mereu supurânde, pentru a nu avea timp să ne lăsăm pradă durerii nimicitoare.
Cuvintele scrise în biroul administratorului acestui loc nu sunt singulare. Continui să notez câte un îndemn în fiecare altă încăpere care îmi trezeşte cele mai negre coşmaruri, iar cu fiecare literă aşternută pe pereţii încăperilor mă eliberez un pic de umbrele trecutului, de tenebrele care încă mă ţin captivă. Continui să scriu cuvinte care, pentru unii, ar părea fără sens, dar, pentru mine, înseamă în acest moment totul. O adevărată terapie pentru mintea mea obosită.
Mă plimb prin locul care îmi fusese atâţia ani casă, însă, acum, observ că îşi pierde din puterea pe care o avea asupra mea. Fantomele trecutului încep încet, încet să se risipească în aer.
După ce paşii m-au purtat prin fiecare colţişor în parte, îmi fac curaj să mă întorc în camera în care dormeam şi petreceam cea mai mare parte a timpului. Patul meu, din colţ, lipit de perete, îmi face inima să mi se strângă ghem în torace. Atât de multe amintiri îmi evocă!
Bocancii mei calcă dur pe cimentul umed şi ochii mi se plimbă pe pereţii mucegăiţi. Cu acelaşi marker cu care am împânzit fiecare perete în parte, mâzgălesc apăsat următoarele cuvinte:

„Uneori, este mai bine ca visurile să rămână visuri şi atât! Uneori, este mai bine să nu visezi la nimic, căci tot tu vei plăti preţul împlinirii lor! – Maria Blaise"

Îi permit corpului meu să se întindă pe pătura murdară şi zdrenţuită şi pe perna prăfuită, iar pleoapele mi se închid din nou. Un zâmbet larg îmi apare pe chip, amintindu-mi cum Hades obişnuia să mă trezească în fiecare dimineaţă, cum degetele sale îmi răsfirau părul şi cu vârful lui îmi gâdila nările. Cum îmi striga numele, alarmat, doar ca eu să sar speriată din pat, fără a pune întrebări, fără a mă gândi, măcar pentru o secundă, că mi se întinde o capcană.
— Amintiri plăcute?
În ciuda tresăririi trupului meu, ochii îmi rămân în continuare închişi şi zâmbetul nu îmi dispare nici măcar pentru o clipă de pe faţă. Vocea lui îmi inundă timpanele, făcându-mă să mă cutremur la

interior şi, cu toate că îmi doresc să îl privesc, mă încăpăţânez să nu o fac. Umerii mi se ridică şi cad înfrânţi la loc în locul unui răspuns.
Îi pot auzi paşii apropiindu-se, însă aceştia nu se îndreaptă spre mine, ci spre locul în care obişnuia să se adăpostească în fiecare noapte. Nu pot să nu mă întreb cât timp acea pătură i-a fost singura sursă de căldură. Cât timp nu a mai simţit alte braţe în jurul trupului său? Nu o să îl întreb asta. Nu acum şi poate că niciodată. Pentru că mă tem ca răspunsul să nu fie unul pe placul meu. Mă tem că a acceptat-o pe ea imediat.
Nu îmi doresc să ştiu că el a suferit extrem de tare, întrucât suferinţa sa o să se reverse în sufletul meu, însă vreau să cred că mi-a simţit lipsa la fel de mult precum am simţit-o eu pe a lui. Aş vrea să cred că, în tot acest timp, i-am bântuit mintea şi că acest motiv este singurul pentru care a păstrat acel elastic roz, uitat de timp.
Gândurile îmi invadează mintea şi îmi scarpin ceafa cu putere, în încercarea de a scăpa de ele. Când acestea încetează să îmi mai urle în timpane, îi răspund:
— E ciudat cum un loc ca acesta îţi poate aduce fericire, nu-i aşa?
Nu mă uit nici acum la el, dar ştiu sigur că zâmbeşte. Aud arcurile patului său scârţâind sub greutatea lui. Mă tem de intensitatea privirii sale, în timp ce se gândeşte la un răspuns plauzibil. Sau la unul care să îmi ofere satisfacţie. Oftează încet şi, în momentul în care curajul mi se adună în torace şi pleoapele îmi dezvăluie ochii cenuşii, observ că el stă cu spatele la mine, în faţa geamului murdar. Pânzele păianjenilor sunt strânse în colţuri şi pe lângă marginile de lemn uzat, însă pare neschimbat. Exact ca în copilărie.
— Chiar aici stăteai, începe el să vorbească şi mă cutremur. Parcă simţeai că ceva avea să meargă prost!

Am simţit! La naiba, am simţit că ceva sau cineva ne va despărţi. De aceea am ales să nu îţi vorbesc, Hades, doar pentru a te scuti de suferinţa unei amintiri frumoase. Eram micuţă, fragilă şi inocentă. Cum aş fi putut eu să te rănesc? Cum aş fi putut să îţi explic în cuvinte că un lucru rău e pe cale să se întâmple? Îmi era imposibil! Ai fi râs, ai fi încercat să mă liniştești. M-ai fi minţit! Iar eu... Eu te-aş fi crezut, fără doar şi poate.

— Urmăreai picăturile de ploaie şi îţi treceai degetele peste ele, continuă el mângâind geamul, aşa cum eu o făcusem. Îţi dădeai cu palmele tale micuţe părul brunet la o parte din ochi şi îţi muşcai buza, exact cum obişnuieşti să o faci şi acum.
Cuvintele sale mă fac să îmi eliberez buza dintre dinţii lacomi şi mă ridic în şezut, strângându-mi genunchii la piept. Fiecare cuvânt al lui pare o revelaţie, privirea îi este pierdută undeva, în spatele sticlei geamului, mâna lui se plimbă pe suprafaţa sticloasă şi buzele i se mişcă lent în timp ce vorbeşte. Atât de frumos, de diferit, încât mi-aş fi dorit să pot opri timpul în loc, doar pentru a mă bucura de imaginea lui din acest moment la nesfârşit.
— Voiam să îţi vorbesc, continuă el pe acelaşi ton pierdut. Voiam să te întreb dacă eşti bine, dacă te doare ceva, iar atunci când am încercat, tu ai ales să mă alungi. Nu m-a deranjat, îşi scutură din nou umerii, pentru că ştiam că, a doua zi, totul va fi bine. Dar, a fost mai rău! Te-am privit plecând şi, în acel moment, m-am urât pentru că nu am încercat să te opresc. Cu cât creşteam mai mult, cu cât creşteai tu mai mult, te uram pentru faptul că nu mă vizitai.
Încerc să deschid gura pentru a protesta în faţa cuvintelor sale, însă aleg să o închid la loc, deoarece el mă cutremură, privindu-mă zdruncinat. Tac, înghit în sec şi, odată cu urma de salivă de pe vârful limbii, dispar şi cuvintele. Nu am o scuză, chiar dacă părinţii mei m-au smuls din acest oraş şi mi-au interzis să mă întorc, căci puteam să o fac fără ştirea lor. Nu am un motiv. Ci pur şi simplu o teamă.
Încă de pe vremea aceea, eram prea fricoasă pentru a înfrunta trecutul. Prea fricoasă să mă întorc în acest loc şi să îi privesc chipul. Dar cel mai frică îmi era că, atunci când voi fi nevoită să plec, îl voi abandona din nou. Cum aş fi putut? Cum să îl abandonez iar, când abia l-aş fi regăsit? Imposibil!
Am preferat să îl ascund într-un colţ întunecat al minţii mele, ca nimeni să nu se poată atinge de imaginea sa. Am ales să îl alung din gândurile mele şi, cu toate acestea, el fusese în permanenţă prezent. Mă întreb obsesiv dacă aceste cuvinte ar fi schimbat ceva. Mă întreb dacă, la finalul lor, Hades mă va ierta pentru absenţa mea îndelungată. Pentru nepăsare şi indiferenţă. Pentru tot ceea ce el îmi oferă înapoi înzecit.

Mă urăşti, Hades? Cât de profundă este ura ta? Cât de adâncă îţi este rana din piept? Lasă-mă să o ating! Lasă-mă să îţi pun piesele inimii la loc şi să fac din ea cel mai frumos puzzle văzut vreodată! Lasă-mă să îţi ating inima, nu trupul! Lasă-mă să îţi nimicesc durerea, ca pe cel mai mare inamic al meu! Însă nu durerea este cea care ne-a schimbat, nu ea este cea care ne-a fărâmat inima şi din doi prieteni ne-a determinat să devenim necunoscuţi. Ci timpul! El este singurul nostru inamic! Singurul împotriva căruia nu avem puterea de a lupta.

— Nu am intenţionat niciodată să te rănesc, şoptesc. Ai fost totul pentru mine, Hades!
Ochii săi se întorc în direcţia mea, căutând adevărul din spatele cuvintelor mele.
— Nu am ştiut ce să fac! Nu am avut puterea să vin înapoi!
— Cât timp a trecut până ai încetat să te gândeşti la mine? mă întreabă.
— M-am gândit la tine în fiecare zi a vieţii mele. Chiar şi în momentele în care nu voiam să recunosc.
— Ai fost fericită?
În ciuda efectului pe care cuvintele mele îl vor avea asupra lui, nu pot să mint.
— Da. Am fost fericită, până la moartea mamei.
— Şi apoi?
— Apoi am devenit ceea ce sunt astăzi, îi răspund. Deci, presupun că am încetat să fiu fericită... Dar tu?
— Da, am fost. Asta este, Maria! În ciuda sentimentelor tale faţă de Dolores, ea este cea care mi-a redat bucuria.
Ignor junghiul din torace şi apăsarea din stomac. Nu vreau să mă gândesc la ei doi împreună.
— Parcă îmi e dor de acea budincă sărată, schimb repede subiectul, iar el chicoteşte.
Acest sunet! Acest sunet care mă prinde în mrejele sale şi mă împinge spre extaz. Glasul său diferit şi surprinzător de plăcut, îmi face pielea să se zbârlească şi îmi trec palmele peste braţe, în încercarea de a ascunde efectul său asupra mea.
— Eu, sincer, nu îi duc dorul. Nu mi-a plăcut niciodată, de ce crezi că ţi-o ofeream ţie?
— Pentru că eram prea drăguţă?!
— Nicidecum! pufneşte el.
Încruntarea pe care o arunc în direcţia lui îl determină să râdă zgomotos. Simplul sunet îmi curbează colţurile gurii.
— Ce s-a întâmplat aici, Hades? îmi fac curaj să întreb şi expresia feţei i se schimbă brusc.
— Inspectoratul a decis că acest loc nu este potrivit pentru creşterea unui copil. Nu mult după plecarea ta, am fost obligaţi să părăsim clădirea şi ne-au mutat într-un alt loc.
— Unul mai bun? întreb şi el neagă cu mişcări uşoare ale capului.
— Unul mai curat!
Mă ridic de pe patul prăfuit şi îmi netezesc blugii negri cu palmele, în încercarea de a alunga murdăria acumulată. Răspunsul lui dezvăluie, într-un mod clar, că întrebările nu îşi au rostul, iar eu, precaută, aleg să tac. Mă îndrept spre uşă şi, deşi nu îi adresez nici măcar un cuvânt, el mă urmează.
Îmi face semn cu bărbia înspre markerul pe care încă îl ţin strâns în mână şi, din priviri, mă roagă să i-l împrumut preţ de câteva secunde. Nu ştie că nu am nevoie de rugăminţi, că i-aş ceda totul dacă mi-ar cere. I-l înmânez zâmbind, iar el îl învârte între degetul mare şi cel arătător înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra peretelui lângă care ne aflăm. Îmi face cu ochiul şi, meditând câteva clipe, scrie cel mai neaşteptat lucru:
„Habar nu ai ce este iubirea!"
Îmi amintesc clar acele cuvinte părăsindu-mi gura micuţă, de parcă o voce mi le şopteşte în mod repetat la ureche. Nu rostesc nici măcar un cuvânt în clipa-n care accentuează semnul exclamării. Nu îl privesc când îmi caută expresia pe chip, ci încerc cu greu să îmi ţin sentimentele în frâu. În spatele ochilor, imaginile încep din nou să se desfăşoare şi, cu vârful degetelor, ating cuvintele sale, aducându-mi aminte:

— Trebuie să am grijă de tine, Mya!
— De ce? Crezi că nu sunt destul de puternică? l-am întrebat bosumflată. Prietenul meu cel mai bun s-a ridicat de jos, întinzându-mi mâna. Era murdară, purtând încă urmele mâncării pe care am avut-o la cină. I-am privit pielea, urcând lent până la chipul său. Mi-a zâmbit cu toţi dinţii perfect drepţi la vedere.

— Pentru că te iubesc! mi-a răspuns, sigur pe el. M-am strâmbat, iar rânjetul i-a pierit de pe chip.
— Habar nu ai ce este iubirea!

Îmi retrag palma, căci propoziția îmi răsună din nou în timpane și un fior îmi trece pe șira spinării. Neg vehement, în încercarea de a împiedica amintirile să mă învăluie și, cu inima în dinți, împing ușa din fier ruginit care duce în spatele clădirii, în grădina care fusese martoră a primului nostru sărut. Sau pupic, întrucât, pe vremea aceea, o atingere a limbii părea cel mai scârbos lucru cu putință.
Îmi plimb privirea pe micuțul gard din sârmă împletită și zâmbesc, aducându-mi aminte cât de măreț mi se părea odinioară. A trecut atât de mult timp și, totuși, în subconștientul meu imaginile sunt mai vii ca niciodată. Acest loc are puterea de a oferi amintirilor glas și de a le trezi la viață. În acest moment, în această instituție, îmi doresc cu ardoare să îngrop toate umbrele trecutului, iar fiecare rugăminte îmi este luată parcă în derâdere.
Simt prezența lui Hades în spatele meu. Respirația sa îmi învolburează firele părului din creștetul capului și o senzație de gheață îmi persistă pe pielea cefei. Mușchii spatelui mi se contractă, deoarece pieptul lui fierbinte se pliază în totalitate de mine și respirația mi se pierde undeva în aer. Fiecare atingere a trupurilor noastre dornice de cunoaștere mă face să vreau să îl sărut, iar eu, în ciuda vocii care îmi urlă în minte, rămân stană de piatră, visând la buzele sale catifelate.
— Aici te-am sărutat prima oară, îmi spune parcă citindu-mi gândurile și, împingându-și trupul într-al meu, mă determină să merg într-acolo. Nici nu mai știu cum s-a întâmplat, îmi șoptește la ureche și pielea mi se înfioară din nou. Însă, din acel moment, nu am mai reușit să te privesc ca pe o prietenă, deși eram doar un copil.

Și acum, Hades? Cum mă privești acum? Ca pe o fantomă a trecutului? O prietenă? Un dușman? O amintire? O sursă de nefericire? Mă privești ca pe o necunoscută sau îți dorești să mă cunoști?

— Ții minte? mă întreabă din nou și aprob robotic. Te-ai speriat atât de tare atunci când buzele ni s-au unit, încât ai țipat, ți-ai acoperit fața cu palmele și te-ai ascuns sub pat întreaga zi! râde el, iar eu mă strâmb în urma amintirii rușinoase.
— Aveam nouă ani, Hades! Eram prea mică să conștientizez ceea ce s-a întâmplat, prea mică să înțeleg o asemenea latură a iubirii.
— Acum ai fi capabilă să înțelegi?
Imediat după întrebarea adresată, brațele sale îmi prind umerii și mă forțează să mă întorc înspre el. Ochii săi sunt mai albaștri și mai vii ca niciodată, iar imaginea mea se reflectă într-un mod magnific în acel ocean de vise. Înghit obsesiv în sec și picioarele îmi devin moi. Palmele sale se odihnesc pe talia mea, iar el mă îndeamnă din priviri să îi ofer un răspuns. Și aș face-o, la naiba! I-aș oferi un răspuns, dacă gâtul nu mi-ar fi deja secat, iar limba nu mi-ar fi rămas captivă în cavitatea bucală. Dacă inima ar fi încă în stare să bată. Pare că el, cu puterea sa enormă, reușește să îmi pietrifice întregul trup.
— Dar dacă în locul iubirii a rămas doar ură? Dacă în locul iubirii a rămas doar un gol imens? Ai putea înțelege asta, Maria?
Respirația lui fierbinte mi se lovește în mod constant de buze, iar glasul îi este șoptit și răgușit. Îmi îndrept spatele și îi ating chipul cu degetele, lăsându-mi palmele să alunece până la nufărul care își întinde petalele pe pielea fină a gâtului său. Buzele îi sunt strânse într-o linie dreaptă, inexpresivă, însă ochii săi oceanici îmi urmăresc fiecare mișcare.
Îi ating umerii și brațele, oprindu-mă la palmele sale, care încă se odihnesc pe talia mea. Le îndemn să se strângă mai mult în jurul meu, până când sânii mi se lipesc de pieptul său, iar capul mi se înclină pe spate, pentru a-l putea privi. Intensitatea privirii sale îmi fierbe sângele în vene și parcă simt aburul încins strecurându-mi-se prin porii deschiși.
Fiecare funcție a corpului meu este alimentată de apropierea dintre noi. Buzele mi se întredeschid și privirea lui se oprește asupra lor. Instinctiv, dinții mei lacomi îmi prind buza inferioară în strânsoarea lor și o eliberez teribil de lent, cu o privire încărcată de pasiune. Brațele sale sunt singurele care îmi oferă stabilitate, întrucât, dacă în acest moment ar alege să îmi întoarcă spatele, m-aș lovi cu putere de sol. Și nu știu dacă aș fi suficient de curajoasă să mă ridic.
Dar el nu mă eliberează din strânsoarea care îmi provoacă o amestecătură de durere și plăcere, ci continuă să mă privească profund, așteptându-mi răspunsul, care întârzie să apară. Gâtul meu se

întinde în faţă, atât cât gura-mi pofticioasă să aibă privilegiul de a-i atinge bărbia perfect bărbierită. Îmi frec gura de pielea lui fină şi îi inspir mirosul bărbătesc.
Ard! Tot trupul îmi este cuprins de spasme de dorinţă şi chiar şi vârful urechilor îmi este în flăcări. Îmi continui cercetarea, coborând până deasupra mărului lui Adam. Privesc mijlocul nufărului şi îmi trec limba peste punctul galben, înconjurat de petale roşii. Îl simt înghiţind forţat sub atingerea mea.
— Înseamnă că, dacă te-aş săruta, nu ai simţi nimic, îi spun sigură pe mine. Dacă te sărut, vei fugi de sentimente sau le vei înfrunta?
— Vorbeşti prostii! exclamă el pe un ton jos şi îmi scutur capul.
— Ce vei face dacă te sărut, Hades?
— De această dată, cred că te voi refuza.
— Atunci, lasă-mă să te sărut, ca să mă poţi refuza!
Îmi întind gâtul mai mult şi aştept în linişte ca el să parcurgă cei doi centimetri rămaşi între buzele noastre. Gura îmi este în continuare secată şi am impresia că, în curând, lichidul limbii nu îmi va fi suficient ca să îmi umezesc buzele. Mă fâstâcesc involuntar în braţele sale mari, nerăbdătoare să primesc sărutul mult dorit.
Mă ridic pe vârful degetelor şi buzele mele le ating pe ale sale doar pentru o secundă, înainte ca tonul său de apel să spargă liniştea şi bărbia să i se înalţe în aer. Doar o secundă îmi sporeşte obsesia. O simt înflorindu-mi în suflet, strecurându-mi-se în oase, până în măduva lor.
Hades îmi eliberează mijlocul pentru a-şi scoate telefonul din buzunar, iar eu mă proptesc de micul gard, înainte ca picioarele să îmi cedeze. Încă îi simt atingerea, de parcă gurile noastre nu s-ar fi separat nici măcar pentru o clipă, iar atunci când ale sale se întredeschid pentru a îi răspunde persoanei care ne-a întrerupt, îmi imaginez limba strecurându-se între ele. Respiraţia îmi este întretăiată şi mâinile îmi tremură spasmodic. Fiecare muşchi al corpului meu se încordează de dorinţă şi frustrare, iar undeva înăuntrul meu urlu din disperare.
Atât de aproape şi, totuşi, mai departe decât am fost vreodată. Mă tem că tentativa mea de a reface un moment al copilăriei noastre, tentativa de a-l îmbunătăţi, l-a întors pe Hades din nou împotriva mea. Mă tem că, la finalul apelului, o să plece, iar eu o să rămân din nou singură. Să simt pe propria-mi piele durerea abandonului.
Îl privesc cum se îndepărtează de mine pentru a avea intimitate. Mâna dreaptă i se scutură în aer în încercarea de a gesticula şi chipul îi este roşiatic. Îşi strânge degetele în pumn, iar ochii mei remarcă cum muşchii braţului i se încordează în totalitate şi se relaxează apoi la loc. Îmi delectez privirea cu el, cu fiecare mişcare a trupului său.
S-a îndepărtat de mine, însă încă simt căldura trupului său traversându-mi pielea, alături de un fior rece care îmi mângâie lent şira spinării. Pomul fructifer de deasupra capului meu îşi întinde ramurile uscate şi desfrunzite spre înaltul cerului. Pare că acolo, la capătul său, norii pufoşi iau amploare. O dorinţă nebună de a mă căţăra în acest arbore creşte în mine cu fiecare moment care trece, dar nu o fac, ci mă limitez la a mă imagina acolo, în vârful lui, atingând norii şi cerul albastru.
În secunda în care Hades se întoarce spre mine, ştiu că nu există speranţa unei alte apropieri. Îşi îndeasă telefonul în buzunarul din spate al blugilor şi îşi ridică sprâncenele în mijlocul frunţii, parcă aşteptând să îi vorbesc. Însă nu îmi găsesc cuvintele potrivite pentru a îmi exprima dorinţa şi dezamăgirea. Neg cu mişcări lente ale capului şi las un suspin să mi se desprindă de gâtlej.
— Haide, mă îndeamnă el şi îmi întinde mâna, iar eu, nerăbdătoare, o apuc înainte ca el să se răzgândească.
Ne plimbăm ţinându-ne de mână, exact ca în copilărie. Dar, în acest moment, nu râdem ca altădată, nu ne împărtăşim vise şi secrete, ci păstrăm o linişte capabilă să ne separe de dorinţele ascunse. Îmi doresc să îl opresc în loc şi să reiau momentul sărutului, exact din punctul în care am fost întrerupţi. Dar când îţi oferă viaţa ceva fără un preţ? Când îţi dă fericirea deplină, fără a te pedepsi mai apoi cu suferinţa crudă? Sunt sătulă să simt durerea în capul pieptului, să inspir aer fierbinte care îmi sufocă plămânii, să îl iubesc în secret. Şi, totuşi, o fac!

„Iubirea nu înseamnă înţelegere.
Se iubeşte şi fără motiv!”

Eu nu îl pot înțelege. Nu îi înțeleg apropierile bruște și plecările nemotivate. Nu îi înțeleg zâmbetul, pe care a început să mi-l arate atât de des și, în același timp, atât de straniu. Nu îi înțeleg gesturile, întrucât pare să îmi caute atingerea și, totodată, să se ferească de ea. Nici privirea, căci uneori o licărire de iubire se zărește în ochii săi feerici, iar alteori aceștia nu prevestesc nimic bun. Mă derutează! Este atât de greu de înțeles, diferit de toți și toate! Spontan și misterios! Mereu scăldat în seriozitate și mereu acaparat de gânduri. Este... special.
Nu simt nevoia să îl înțeleg pentru a-l iubi. Cred că l-aș iubi oricum, oriunde, oricând. Fără motiv, fără înțelegere, fără cuvinte și fără atingeri. L-aș iubi pur și simplu! Atât de mult, încât inima îmi urlă de durerea provocată de mine însămi și, cu toate acestea, nu îmi pasă de sângele care îmi picură din ea. Îl las să se scurgă, în picături mari și sfâșietoare, doar ca el să rămână lângă mine.
Îmi indică cu bărbia cele două leagăne vechi și zâmbesc copilărește la vederea lor. Un râs îmi scapă printre buze și, fără să mă gândesc, mă eliberez de strânsoarea lui și alerg într-acolo. Îi aud pașii urmându-mă, la fel de repezi, și mă întreb, dacă m-aș opri în loc, m-ar strânge în brațe ca altă dată? Nu o fac de teamă ca răspunsul ar putea să mă dezamăgească și mă opresc abia atunci când ajung la arborele de ale cărui ramuri sunt legate frânghiile groase ale leagănelor. Chipu-mi radiant începe să caute inițialele pe care Hades le cioplise pe scoarța copacului bătrân și surâd, căci ochii mei întâlnesc acele litere: „M & H", urmate de semnul infinitului.
— Doamne, uitasem de asta! recunosc pe un ton emoționat, iar el își proptește spatele de lemnul dur.
— Nu sunt mare lucru, eram doar copii! rostește el, parcă încercând să îmi alunge fericirea de pe chip, dar, în ciuda junghiului în inimă, continui să zâmbesc.
Îmi las cu grijă posteriorul pe plăcuța pătrată a leagănului, asigurându-mă că greutatea mea nu îl va strica, iar atunci când frânghiile încep să se balanseze înainte și înapoi și picioarele mi se desprind de sol, o rază de lumină îmi capturează sufletul. Râd tare și zgomotos, în timp ce trupul mi se bălăngăne ritmic pe această sursă de fericire. Inima îmi bate cu repeziciune și, după mult timp, plămânii mei se bucură de aerul rece.
— Împinge-mă! îi cer autoritară, la fel ca în copilărie, iar el se încruntă. Haide, Hades, te rog!
Știu că mimează oftatul care îi părăsește buzele, căci în momentul în care palmele sale se împing cu putere în bucata de lemn pe care posteriorul meu stă, pot remarca un zâmbet fragil. Unul aproape insesizabil, care reușește să îmi pompeze mai multă fericire în sistem. Brațele sale puternice par să mă ridice până la cer, iar atunci când leagănul ajunge suficient de sus, întind mâinile înspre nori.
Îmi închid un ochi și, privind doar cu unul singur, mi se pare că soarele îmi stă în palmă. Aud protestele lui Hades și rugăminţile interminabile ca mâinile să mi se strângă din nou în jurul frânghiei, iar eu fac întocmai. Se oprește din balansarea leagănului, iar atunci când acesta se oprește cu totul, bosumflată, îl țintuiesc cu degetul.
— Mereu strici distracția!
Remarca mea îl face să râdă, iar eu nu știu de câte ori o să îmi mai pierd rațiunea la auzul acestui sunet. Vreau să cred că totul este în mintea mea, că îmi imaginez faptul că inima mi se oprește și plămânii uită cum să se umple cu oxigen, însă, înăuntrul meu, știu că adevărul este altul. El mă face să uit de mine, de nevoile și funcțiile corpului meu.
— Când am stricat eu distracția, Mya? Privește-mă, îmi impune pe un ton amuzat, sunt sufletul petrecerii!
Mimez un hohot de râs și mă apropii de el, împingându-mi degetul arătător în pieptul său solid. Ridică din sprâncene la vederea gestului meu, iar eu îmi țugui buzele, încercând să găsesc un răspuns favorabil mie.
— Poate că da, dar aici nu este nicio petrecere!
— Vrei să fie? mă întreabă, iar eu mă încrunt.
— Pofti...
Cuvintele nu apucă să îmi părăsească gura, întrucât brațele sale se strâng în jurul trupului meu și îl ridică de la sol. Parcurge întreaga curte într-un fel de dans al ploii, în timp ce degetele mele îi strâng cu putere părul șaten între ele și țipete extaziate mi se desprind de gât, răsfirându-se în aer. Îi simt mușchii zvâcnind sub greutatea mea, iar atunci când protestez pe tema muzicii, începe să fredoneze o melodie oarecare. Una fără rimă, fără sens, însă cea mai frumoasă piesă pe care am auzit-o până în prezent.

El continuă să danseze, iar eu, pe furiș, îi inspir mirosul. Îmi doresc să mă mișc alături de el, să simt cuvintele vibrând în interiorul meu, dar strânsoarea brațelor sale nu îmi permite. Iar eu sunt prea egoistă ca să mă pot descotorosi din această îmbrățișare necesară.
— Ce ziceai despre petrecere, Mya?
Îmi las palmele să coboare mai jos, pe umerii săi și-l privesc de la înălțime.
— Cred că este cea mai frumoasă petrecere la care am fost vreodată.
El îi permite trupului meu să se prelingă din brațele sale. Picioarele mele ating solul, dar nu ne îndepărtăm.
— Sărută-mă, îi cer șoptit.
Degetele sale îmi adună firele de păr, dându-mi-l la o parte de pe chip.
— Nu pot, îmi răspunde.
— De ce?
— Pur și simplu... Nu îmi pot permite să te sărut din nou.
— Atunci, lasă-mă pe mine să o fac! Am nevoie de tine, Hades!
Îmi trec indexul peste maxilarul său, simțindu-i mușchii zbătându-se sub atingerea mea. La fel ca mai devreme, mă ridic pe vârfuri, apropiindu-mă cât mai mult. În secunda-n care gurile noastre se găsesc, întregul aer îmi părăsește plămânii. Mă agăț de el ca de o speranță la viață. Gura sa se întredeschide, iar limba caldă și umedă o întâmpină pe a mea. Nu e nimic vulgar sau erotic în sărutul nostru. Tot ce simt e pasiunea pură care îmi îmbrățișează toracele.
— Cum reușești să mă faci mereu să îmi pierd capul?
Inima mea sare peste câteva bătăi. Îi iau palma și o așez deasupra locului în care ea se zbate, încercând să ajungă la el.
— Dar tu? Cum reușești să o trezești la viață?
Își sprijină fruntea de a mea. Ochii mi se închid și parfumul său îmi învăluie fiecare por în parte.
— M-am răzgândit, rostesc.
— În legătură cu ce?
— Nu vreau să mă întorc în trecut! Vreau să rămân aici, în prezent, alături de tine!
— Poate că am fost fericiți odinioară, Maria, dar nu vom fi niciodată în prezent.
Simt cum palmele sale se despart lent de trupul meu. Face un pas în spate, instalând din nou distanța între noi. Îmi ronțăi interiorul obrazului, încercând să nu-i arăt cât mă descurajează cuvintele sale. Surâd, ca și cum nu aș fi rănită și mă întind pe iarba încă verde.
— Mi-e foame!
El mă privește rânjind, își freacă fruntea cu degetele tatuate și se întinde alături de mine, dar la o distanță considerabilă, de parcă apropierea noastră ar fi deja prea mult. De parcă încearcă să facă loc distanței între noi. Nu mă plâng, întrucât nu îmi doresc să îl fac să plece. Nu după o zi atât de minunată. Nu după ce am clădit noi amintiri în acest loc neînsuflețit.
Îl privesc cum își aranjează părul șaten și mă întorc în așa fel încât trupul său să îmi fie în fața privirii. Își ține buzele perfecte, voluminoase și roz și, pentru câteva secunde, închide ochii. Chiar și așa, cu ochii săi albaștri ascunși după pleoapele căzute, cu genele lungi și dese, cu buzele strânse într-o linie dreaptă, tot îl pot considera a fi cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.
— Nu găsim nimic bun aici, rostește el și aprob, deși privirea lui nu este îndreptată spre mine. Știu o cafenea la câteva străzi distanță, dacă vrei, putem...
— Nu! îl întrerup. Nu vreau să plecăm de aici, nu încă!
— De ce?
— Pentru că, odată porțile închise, magia va dispărea din nou, șoptesc.
— Da, probabil că ai dreptate.
— De ce trebuie să fie așa?
— Pentru că, în preajma altor persoane, nu putem fi noi, cei din trecut.
— Dar vreau să fiu! Vreau să fim! protestez pe un ton alert.
— Însă nu poți, nu-i așa? Nu ai putea fi ca acum în fața lui Chad, Sheryl, Yarris sau ceilalți!
— Tu ai putea? Ai putea fi cel din trecut în fața lui Dolores? întrebarea îmi scapă înainte să o anticipez, iar el se ridică în șezut, sprijinindu-și cotul de genunchi și capul în palmă.
— În fața ei, nu pot fi altcineva. Dar asta nu înseamnă că ea cunoaște băiețelul care eram cândva. Pur și simplu, mă cunoaște pe mine, cel care am devenit. Cel care sunt acum.

— Cum eşti acum, Hades?
— Diferit! Diferit de ceea ce cunoşteai tu.
Răspunsul lui mă ia total prin surprindere şi ştiu că, în acest moment, interogatoriul se sfârşeşte, la fel ca întreaga discuţie. Hades se ridică de pe iarbă şi, fără a-mi adresa vreun cuvânt, intră în încăpere, iar eu rămân din nou singură. Ştiu cu certitudine că nu se va mai întoarce şi că întreg visul a luat sfârşit, din momentu-n care numele ei a fost pronunţat.
Lumina devine din ce în ce mai obscură, iar luna şi-a preluat deja locul ei pe înaltul cerului. Alături de Hades, nici nu am simţit viteza cu care s-au scurs orele. Nici nu am remarcat clipa-n care ziua s-a întâlnit cu noaptea, îmbrăţişând-o, căci acesta este efectul lui asupra mea.
Rememorez fiecare întâmplare de astăzi cu zâmbetul pe buze şi, deşi au trecut doar câteva minute de la plecarea lui, îi simt lipsa. Îmi doresc din nou atingerea lui, să îi aud glasul şi râsul, să îl privesc din nou şi din nou. Până la sfârşit! Sentimentele mele profunde faţă de el încep să mă sperie şi, în acelaşi timp, îmi simt inima plutind de fericire, de parcă ar fi primit o nouă şansă la viaţă, de parcă acel copil prins în trupul tatuat al unui bărbat ar fi un pansament pentru rănile ei deschise. Sărmana, cât a visat ea la o apropiere! La un sărut, care să reuşească să îi trezească simţurile, şi să iubească, în adevăratul sens al cuvântului. Poţi iubi în atât de multe feluri diferite atât de multe persoane. Poţi iubi fără limite sau te poţi limita să iubeşti şi atât.

Iubirea este obsesie, întrucât renunţi la propria persoană şi ajungi să pui un necunoscut pe primul loc. Îţi oferi sentimentele pe tavă, alături de persoana ta, iar el te poate lua cu totul sau te poate abandona.
Îţi poate face inima să bată sau să se strângă de durere. Îţi poate aduce lacrimi de tristeţe sau fericire. Se spune că iubirea nu răneşte, însă suferinţa este cea care diferenţiază dragostea de restul sentimentelor. Atât de puternică. Atât de indestructibilă.
Întotdeauna dragostea va veni la pachet cu durerea. Durerea inimii. Nicăieri nu vei întâlni o iubire fără certuri, fără supărări copilăreşti sau lacrimi, şi care ar fi rostul? Deoarece, cel mai frumos moment este atunci când, deşi certaţi, vă declaraţi dragostea şi sfârşiţi îmbrăţişaţi. Atunci când, deşi l-ai enervat pe celălalt, te ţine de mână pe stradă. Atunci când plângi, iar el îţi şterge lacrimile. Atunci când tu greşeşti, şi tot tu te superi, pentru că orgoliul tău nu îţi permite să îţi recunoşti vina.

Mă cutremur la propriile-mi gânduri şi pielea mi se înfioară de fiecare dată când cuvântul iubire îmi invadează creierul. Îmi pare rău pentru Yarris, pentru faptul că îl alung şi îl iau înapoi la nevoie. Pentru că locul lui din inima mea a fost luat deja. Întreaga mea inimă a fost furată, iar atunci, în momentul în care ea a devenit a altcuiva, s-a asigurat că nu va rămâne loc pentru altcineva.
Yarris. Cel care mă protejează, cel care, deşi nu recunoaşte, deşi îşi impune să nu simtă dragostea, mă iubeşte. Însă, nu în modul în care el îşi doreşte. În privirea lui neagră ca smoala pot citi cu uşurinţa sentimentele care îl leagă de Dolores şi teama că ea va dispărea, dacă, prin absurd, Hades mi se dăruieşte mie. Se simte înjosit de un om pe care el îl consideră inferior, căci Hades o are pe Dolores şi acum, pe mine. Poate că el nu mă doreşte, poate pentru el iubirea mea este lipsită de importanţă, însă îi aparţine întru totul. Eu îi aparţin!
Tresar în clipa-n care cineva îmi flutură o pungă de hârtie prin faţa ochilor şi un zâmbet de mărimea Zidului Chinezesc îmi ia conturul buzelor la vederea sa. Îmi zâmbeşte la rândul lui şi se aşază, din nou, în dreapta mea, făcându-mi semn spre cealaltă caserolă cu budincă de orez. Ochii mi se măresc de îndată ce papilele mele gustative fac cunoştinţă cu moliciunea budincii şi un hohot de încântare mi se desprinde de buze.
— Este exact ca pe vremuri! îi mărturisesc, iar el a aprobă cu gura plină.
— I-am spus bucătarului să înlocuiască zaharul cu sare, mă informează şi izbucnesc într-un râs copilăresc.
Mâna mea o caută pe a lui şi, din priviri, îl rog să nu îmi refuze atingerea. Parcă dorindu-şi acelaşi lucru, îşi depărtează degetele, făcându-le loc alor mele între ele. Palma lui este caldă şi transpirată, însă vârful degetelor sale sunt reci şi plăcute. Îmi mişc degetul mare încet şi cu precizie pe pielea-i tatuată, iar pofta mea de mâncare dispare cu totul. Privirea mea ţinteşte cele două mâini care se potrivesc perfect una în strânsoarea celeilalte. Ochii lui albaştri îmi analizează fiecare mişcare şi, fără un anunţ prealabil, fără să zăbovesc prea mult, buzele mele se lipesc de obrazul său.

De îndată ce mă îndepărtez, îmi indică budinca abia începută, iar eu, incapabilă să scot un cuvânt coerent pe gură, neg cu mişcări uşoare ale capului. Se încruntă şi mă îndeamnă din nou, de această dată încercând să îşi retragă palma. Îmi strâng mai tare degetele în jurul alor sale şi, cu cealaltă mână, îndes o linguriţă plină de budincă în gură. El rânjeşte, folosindu-se de vechile trucuri, imitându-mi, totodată, gestul.
Mâncam ţinându-ne de mână precum doi copii speriaţi că cineva i-ar putea despărţi. Fiecare înghiţitură mi se opreşte în gât şi cu greu reuşesc să o fac să coboare în stomac. Gura încă îmi este uscată şi mâncarea îmi sporeşte setea, însă nu mă plâng nici măcar un minut. Parcă citindu-mi gândurile, Hades scoate o sticlă de apă din buzunarul hanoracului şi mi-o întinde.
— Credeam că ai plecat, recunosc, apucând sticla.
— Ai fi vrut să plec?
— Nu! Fireşte că nu! Adică... Dacă tu ai fi vrut să pleci, eu...
— Nu m-ai fi împiedicat, ştiu! continuă el, încercând să îmi spele ruşinea, şi îmi ascund din nou chipul în spatele palmei libere.
Iau câteva înghiţituri de apă şi mă întind din nou pe spate, având grijă să nu îi eliberez palma din strânsoarea mea. Buzele sale se mulează perfect în jurul gurii sticlei din care am băut eu cu puţin timp în urmă şi un chicotit slab îmi scapă, înainte să realizez.
— Ce s-a întâmplat? mă întreabă suspicios şi ridic din umeri.
— Tocmai am avut al doilea sărut pe ziua de azi, îi aduc la cunoştinţă, indicându-i sticla, iar el neagă cu mişcări uşoare ale capului, însă, în colţul gurii, acelaşi rânjet ştrengăresc persistă.
— Practic, cu ăsta au fost trei.
— Nu mă supăr dacă mai adaugăm unul listei!
Îşi loveşte vârful bocancului de al meu.
— Nu întinde coarda, Maria Gunn!
Nu îl contrazic, deoarece, în acest moment exact aşa mă simt. Maria Gunn, nu Blaise.
Îmi ciupesc braţul pentru a mă asigura că totul este real, iar atunci când durerea îmi traversează pielea, sufletu-mi zburdă de fericire. Teama de a fi captivă într-un vis se evaporă şi mintea-mi încearcă să găsească scuze pentru comportamentul său diferit. Îmi stăpânesc impulsul de a-i pune întrebări legate de tatuajele sale, chiar dacă vorbele îmi stau pe vârful limbii, pregătite să prindă glas.
Dar cum aş putea să fac asta când un lucru atât de minor l-ar putea face să plece? Cum aş putea să îmi asum un asemenea risc? Nu îl consider bipolar, chiar dacă, în zilele noastre, acest cuvânt este des întâlnit. Chiar dacă prea puţini îi cunosc semnificaţia. El nu suferă de bipolaritate, este doar dificil, ironic, arogant, diferit. Diferit de adolescenţii din ziua de astăzi.
Zâmbetul său nu se poate compara cu al altcuiva. Aspectul său fizic, de băiat dur, care ascunde atât de multe cicatrici, nu seamănă cu al celorlalţi. Buzele sale, acele două linii pline care mă fac să tânjesc în tăcere, sunt de-a dreptul splendide. Aşa cum nu am mai întâlnit la nimeni. Cei doi aştri pe post de ochi luminează în miez de noapte. Îţi oferă protecţie, iubire, siguranţă, chiar dacă gura nu rosteşte nici măcar un cuvânt. Este de ajuns să îl priveşti ca să conştientizezi că acolo, lângă el, este locul tău.
Iar eu îl privesc înnebunită de imaginea din faţa mea, de fiecare gest al său, de fiecare surâs, strângere a mâinii, mişcare a capului, de modul în care muşchiul maxilarului i se zbate, scoţând la iveală acea gropiţă splendidă. Îl privesc de fiecare dată când am ocazia. L-aş privi pentru eternitate, dacă mi-ar permite acest lucru.
Seara se lasă peste Spokane şi, odată cu ea, întunericul se avântă deasupra orfelinatului. Acest loc arată de-a dreptul terifiant în obscuritate, dar nu îmi este frică. Cum aş putea să mă tem când ţin de mână unul dintre cei mai puternici oameni? Cum aş putea să mă tem, când chipul îi străluceşte de fericire şi, odată cu el, şi al meu?
Pielea feţei, gâtului, sânilor şi buzelor îmi sunt în flăcări încă din momentu-n care gura mea a atins-o pe a sa. Gâtul mă ustură doar imaginându-mi gustul său divin. Mirosul său afrodiziac, unic şi feeric se evaporă în aer, iar fiecare briză răcoroasă a vântului mi-l lipeşte de nări.
— S-a făcut târziu, ar trebui să mergem! îmi spune şi se ridică în picioare, rupând astfel contactul dintre noi.
— Nu, îi răspund pe un ton calm. Nu vreau să plec!
Se reaşază şi îşi sprijină bărbia de genunchi. Pare atât de lipsit de apărare, tremurând din cauza vântului. Aburii respiraţiei sale plutesc în aer, iar peticul de piele din jurul gâtului i se zbârleşte.

— Tu poţi să pleci, dacă vrei, îl asigur, deşi tot ce îmi doresc este să îi cer să rămână.
— Nu! răspunde, sigur pe el.
— Nu e nicio problemă, Hades! Oricum, cred că voi rămâne aici în seara asta. Du-te!
Glasul îmi tremură cu fiecare cuvânt rostit şi, deşi nu vreau să arăt, faptul că o să mă părăsească din nou îmi macină fiecare os în parte.
— Nu plec fără tine, Maria!
— De ce?
— Crezi că te-aş lăsa singură într-un loc ca ăsta? Încă îmi amintesc... Cât de teamă îţi era.
— Temerile mele s-au schimbat acum, ridic din umeri. Nu îmi mai este frică de întuneric.
— Dar ce te sperie acum?
— Sincer?
— Sinceritatea este singurul lucru pe care mi-l doresc.
— Tot ce simt pentru tine, Hades!

Capitolul IV

— ’Neaţa! rosteşte el pe un ton răguşit şi îi zâmbesc larg.
— Bună dimineaţa! îi urez la rândul meu, deşi m-am trezit cu mult înaintea lui.
M-am trezit devreme doar pentru a avea privilegiul de a-i privi chipul de la depărtare, întrucât fiecare a dormit în propriul pat. La fel ca în trecut. Atunci când inima mea era întreagă şi în întregime a lui. Atunci când lacrimile îmi erau străine, iar zâmbetu-mi era cel mai frumos accesoriu, când familia mea era el. Atunci când suspinele erau înlocuite de zâmbete. Atunci când formam împreună un întreg.
Îmi întind oasele în patul vechi şi chicotesc când scârţâitul său sparge liniştea dintre noi. Îi simt privirea urmărindu-mi fiecare mişcare a trupului şi fiecare clipire. Îl simt atât de aproape, chiar dacă se află la o distanţă considerabilă. Îi simt mângâierea, respiraţia, iar atunci când îl privesc, îi observ zâmbetul.
— Trebuie să plecăm, nu-i aşa? mă plâng pe un ton piţigăiat, iar el oftează.
— Da, ar fi cazul! rosteşte, scoţându-şi telefonul din buzunar. Deja am ratat primele două ore.
Mă ridic din pat, iar respiraţia lui se opreşte la vederea boxerilor mei dantelaţi. Îl privesc pe sub genele somnoroase, în timp ce îmi trag blugii pe picioare şi, pentru câteva secunde, se fâstâceşte. Clipeşte des, în încercarea de a alunga imaginea corpului meu aproape gol din minte, şi îmi ridic braţele în aer, pentru a-l determina să coboare din pat.
— Parcă era mai confortabil în copilărie, murmură el printre buzele abia deschise, lovind piciorul patului cu vârful bocancului.
— Nu-i răni sentimentele! îl ţintuiesc cu degetul.
Îşi ţuguie buzele în încercarea de a-mi înţelege cuvintele şi, la un moment dat, râsul său melodios îi părăseşte corzile vocale. Îşi sprijină palmele de abdomenul acoperit de tricoul alb şi îşi strânge ochii cu putere.
— Deci, magia s-a încheiat?
Glasul îmi este stabil şi nu exprimă părere de rău, exact cum ar trebui să fie, chiar dacă, înăuntrul inimii mele, se dă o luptă crâncenă. Oftează, iar eu îi imit gestul. Nu am nevoie cu adevărat de un răspuns, însă aş fi apreciat unul care să mă ajute sa merg mai departe, sperând că, la lăsarea întunericului, stelele se vor zări din nou printre norii groşi şi negri. Aprobă, iar pământul îmi fuge de sub picioare. Nu îi arăt asta, chiar dacă simt cum ceva în mine se frânge. Aprob la rândul meu şi îi zâmbesc strâmb.
— Un act de magie nu durează la nesfârşit, nu-i aşa?
Încuviinţez şi îmi înghit cuvintele. Habar nu are el cât de bine mi-ar prinde, în acest moment, o baghetă magică, care să oprească timpul pe loc! Iar noi să rămânem exact aici, la fel de fericiţi şi lipsiţi de probleme. Îmi dau ochii peste cap involuntar şi privesc poarta ca pe cel mai mare inamic al meu. Mă rog în gând ca nimic să nu se termine. Să fim amândoi pentru o eternitate, chiar dacă ştiu că acest lucru este imposibil. El păşeşte dincolo de ea, iar eu îmi duc palma către inimă, masând locul toracelui, întrucât aerul îmi devine limitat. Aşteaptă să îl urmez, iar în clipa-n care o fac, aproape că pot auzi sunetul care anunţă sfârşitul. Sfârşitul fericirii.
Mergem în liniște. Atât de liniște, încât inima îmi răsună cu putere în timpane. Încerc să nu mă dau de gol, să nu afişez lupta din sufletul meu, însă, inevitabil, ea mi se reflectă în privire.
— Motorul meu e aici, îmi spune, iar eu mă crispez.
Nu pot accepta asta şi el o ştie, căci lumea o să îşi dea cu părerea văzându-ne împreună, iar odată ce o vor face, tot ce am clădit în puţinele ore petrecute împreună este destinat eşecului.
Mă îndrumă, aşezându-şi palma pe spatele meu, iar eu îmi scutur capul în semn negativ. Gestul meu îl face să se oprească în mijlocul drumului şi să mă privească mijit, pe sub genele lungi şi dese. Ştiu că se gândeşte la acelaşi lucru. Văd asta în privirea lui, însă, chiar şi aşa, îşi încearcă, încă o dată, norocul.
Cum aş putea să îi spun? Cum aş putea să îi aduc la cunoştinţă că întregul mister, întreaga magie se vor sfârşi dacă întreaga lume află de noi? De prietenia sau ce o fi ea, care s-a instalat în toracele nostru?
— Nu pot, îi răspund într-un final. Îşi vor pune întrebări. Ne vor pune întrebări! Nu îmi asum riscul de a te pierde din nou!
— Nu ai ce să pierzi, mă anunţă pe acel ton lipsit de sentiment.
— Vreau să cred că am, Hades! Vreau să cred că te am!

Ploaia începe să cadă în stropi mari şi deşi. Îmi ridic ochii spre necunoscut şi las picurii să îmi spele chipul. Fiecare strop care ia contact cu asfaltul are propriul său sunet. Ca şi inima mea, care se frânge puţin câte puţin. Hainele încep să i se muleze pe fiecare muşchi în parte şi înghit în sec, căci două şuviţe din părul său castaniu îi cad pe frunte.
Este ud din cap până în picioare. Stă în mijlocul străzii cu mâinile în buzunare şi o privire nu tocmai fericită pe chip. Dar, chiar şi aşa, tot este cel mai frumos bărbat din Univers. Pe când eu îmi pot imagina destul de bine cum arăt acum. Cardiganul meu negru s-a strâns pe corp din cauza umidităţii, iar părul mi se răsfiră peste obraji, ochi şi buze. Faţa îmi este, cu siguranţă, roşiatică din cauza frigului şi trupul îmi vibrează uşor cu fiecare firicel de vânt care aduce şi mai mulţi stropi de ploaie peste noi. El nu îmi mai răspunde, iar eu nu mai vorbesc, ci mă întorc pe călcâie şi îmi continui drumul. Paşii săi nu se aud în urma mea, chiar dacă îmi doresc să mă urmeze, iar lacrimile mele sunt nesemnificative în faţa lui. Ploaia se înteţeşte cu fiecare clipă care trece, în acord cu sufletele nostru din acest moment. Aud sunetul surd al motorului, chiar dacă deja mă aflu la o distanţă considerabilă de el, şi ma opresc în loc în momentul în care trece în viteză pe lângă mine. Privesc roţile învârtindu-se şi îl observ dispărând în zare, iar atunci când sunetul se opreşte preţ de câteva clipe, o altă picătură de sânge mi se desprinde de inimă.
Mă aşez pe bordura de pe marginea drumului şi îmi clătesc bocancii într-o băltoacă. Maşinile trec pe lângă mine, claxonând şi, de această dată, nu mă mai sinchisesc să le arăt degetul mijlociu. Îmi privesc părul blond şi suspin. O amărâtă de culoare nu are puterea să schimbe ceea ce sunt, ci doar să ascundă o parte esenţială a ceea ce eram.
Un alt claxon răsună printre atâtea altele şi îmi ridic capul, dornică să-i spun câteva celui care insistă, însă glasul îmi piere la vederea chipului său. Mă încrunt, întrebându-l din priviri de ce s-a întors, iar el ridică din umeri, aparent nevinovat. Îmi muşc interiorul obrazului fericită înainte de a mă îndrepta spre el, iar în momentu-n care chipurile noastre se întâlnesc, îmi trec degetele prin părul său ud. Scapă un chicotit la vederea expresiei mele şi, inevitabil, cedez râzând. Îmi întinde casca, însă, ca şi data trecută, aleg să o refuz. Ştie din privirea mea că ceva o să se întâmple. Poate tocmai de aceea ochii săi sunt întrebători şi blânzi. Calzi şi curioşi. Frumoşi, ai dracului de frumoşi! Îi prind mâna într-a mea şi, din nou, un surâs mi se afişează pe chip, din simplu motiv că el nu îmi refuză atingerea.
Curioasă până unde poate merge, îmi las palma să parcurgă distanţa braţului său până la umeri, apoi pe gât şi, într-un final, pe chip. Îi conturez buzele cu vârful degetelor tremurânde, iar ele se despart, parcă invitându-mă să le gust din nou.
Chipul meu se apropie lent de al său şi chiar şi ploaia pare să se domolească simţind căldura din gesturile noastre. Amândoi avem hainele ude şi lipite de corp. Din părul său se scurge apa cristalină, picurându-i pe buze şi oferindu-le mai multă strălucire. Un singur centimetru ne mai desparte. Atât de puţin. Al dracului de puţin! Închid ochii, pregătită să parcurg distanţa. Însă, când gurile noastre sunt pregătire să se unească într-un sărut pătimaş, un sărut de dor şi frustrare, un claxon îmi răsună în timpane, iar el se îndepărtează.
— Nu voi veni cu tine, îi spun repede, privind traficul din spatele său. Dar tu vei veni cu mine?
— Prin ploaie? întreabă surprins şi chicotesc.
— De parcă pe motor am fi protejaţi de ea, îi aduc la cunoştinţă, iar el clatină din cap. Vreau să gust sentimentul de a te plimba prin ploaie cu... un prieten!
Face un semn a lehamite şoferilor nervoşi şi trage motorul pe marginea drumului. Trece de balustradă, ajungând până la stejarul bătrân de la marginea şoselei, şi îl sprijină de el. Îşi îndeasă cheile în buzunarul blugilor săi deschişi la culoare şi îmi întinde mâna. Nu ezit nici măcar pentru o secundă şi îmi unesc degetele cu ale sale. Frigul este înlocuit de căldura trupului său şi inima mea sfărâmată îşi aduna bucăţelele de pe jos, aşezându-le provizoriu la locul lor.
Ţip în momentul în care ceva mi se agaţă de materialul blugilor şi picioarele mele fac un salt înainte. Hades începe să râdă, iar privirea mea speriată se întoarce în spate, căutând monstrul care şi-a înfipt colţii în blugii mei. Un câine micuţ mârâie de zor la picioarele mele, arătându-şi colţii, în timp ce coada sa subţire se mişcă jucăuş, dintr-o parte într-alta.
— Bună, micuţule, mă las la nivelul său pentru a testa terenul şi îi mângâi blana albă şi udă, precum zăpada. Ai chef de joacă, nu-i aşa? rostesc pe un ton jucăuş şi îi scarpin creştetul capului. Eşti un căţel mare şi rău, da, da, eşti mare şi rău!
— Cât o boabă de orez! mă ironizează Hades şi îi arunc o privire urâtă drept răspuns.

— Nu îl lua în seamă, pufoşenie! Nu place prea multă lume oricum! De fapt, cred că m-am răzgândit. Tu eşti dulce şi micuţ, iar el e mare şi rău, nu-i aşa? scap un chicot când căţeluşul latră în direcţia lui Hades.
Mă ridic, bănuind că norii îşi vor vărsa din nou amarul asupra noastră în cel mai scurt timp şi, privind încă o dată micuţa făptură pufoasă, o iau la pas. Câinele se aude venind repede în urma mea şi ştiu că mă urmăreşte. Sunt sigură că nu se va opri, întrucât i-am oferit atenţia de care a avut nevoie.

Înţeleg, astfel, cât de asemănători suntem noi, oamenii, cu animalele. Ne ataşăm de persoanele care ne oferă afecţiune şi paşii noştri se îndreaptă, instinctiv, în direcţia lor. Uităm de noi, de cei care eram. De cei care ne ofereau iubire înainte de acea persoană importantă. Uităm de tot şi tot ce vrem este să mergem cu ea acasă. Şi să rămânem acolo, dacă se poate, pentru tot restul vieţii.

— Maria, ce faci?! mă întreabă Hades pe un ton alarmat când ridic câinele de la sol şi verific dacă acesta aparţine cuiva.
— Uite, dacă îl caută cineva, îl voi înapoia. Promit! Dar, până atunci, îmi aparţine!
— Nu îl poţi lua, Mya! Nu poţi lua un lucru care aparţine altcuiva! mă ceartă el, ţintuindu-mă cu degetul arătător şi mă strâmb.
— Dolores mi te-a luat, nu-i aşa? îl întreb, evitându-i privirea. Uite, este băiat! precizez înainte ca el să răspundă, pentru că, în mod sigur, urmează o replică usturătoare. Ce zici de Lucky?
— Tipic! pufneşte el şi porneşte la pas.
Habar nu am în ce direcţie ne îndreptăm şi nici nu îmi doresc să îl întreb! Întreaga mea atenţie îi este dăruită întru totul bucăţii de blană din braţele mele. Lăbuţele sale sunt reci şi ude, iar căpşorul mic caută cu orice preţ să se ridice la nivelul capului meu. Râd, întrucât limba sa micuţă şi aspră îmi atinge bărbia şi, pe un ton şoptit, atât cât Hades să nu audă, îi spun: *„Măcar tu să îmi oferi un sărut, Lucky!"*
Şi, parcă înţelegându-mi cuvintele, câinele îl priveşte pe Hades, latră şi îmi linge palma cu care, adeseori, îl mângâi. Îi privesc năsucul umed şi îi depun un pupic în spaţiul minuscul dintre ochi. Codiţa sa pufoasă continuă să se mişte dintr-o parte într-alta, iar zâmbetul nu îmi dispare deloc de pe chip. Îl scarpin în spatele urechilor şi micuţul din braţele mele îşi aşază capul pe pieptul meu, închizând ochii.
Ploaia s-a domolit de o bună bucată de vreme, iar Hades pare că nu mai are nimic de spus. Nu încearcă să mă atingă, iar atunci când ne apropiem de liceu, grăbeşte pasul, parcă încercând să ascundă faptul că am venit împreună. Îmi privesc hainele ude, părul încâlcit şi lipit de chip, iar apoi, ochii mei se opresc asupra lui Lucky, care încă doarme liniştit la pieptul meu. Un strănut mi se desprinde de nări şi gât şi râd din nou, căci Lucky tresare, mârâind.
Nu mă pot prezenta astfel la ore. Udă din cap până în picioare şi cu un câine morocănos în braţe. Îmi ridic privirea în faţă pentru a-l anunţa pe Hades că voi lua autobuzul spre casă, dar observ că el nu mai este acolo şi probabil că a dispărut de mult.
— Maria, aud glasul lui Chad şi mă întorc înspre el.
Mâna Elenei este făcută inel în jurul braţului său, iar în spate, Sheryl şi Chase se giugiulesc ca de fiecare dată. Am şi uitat de când nu am mai petrecut o noapte ca între fete. De când nu am mai văzut un film, bârfind majoritatea băieţilor şi râzând pe seama lor. Mi se pare că, din momentul în care Chase i-a oferit dragostea, Sheryl a uitat de prietenia noastră. De ceea ce mi-a spus că însemn pentru ea. Şi poate că, în adâncul inimii mele, îmi lipseşte.
— Unde ai fost? mă întreabă el, apropiindu-se de mine. Tatăl tău este îngrijorat!
Îmi las pleoapele să cadă peste irisurile obosite şi înjur în gând. Chad se încruntă şi, pentru prima dată, îmi dau seama cât de mult îl pot răni. Face un pas spre mine, apoi încă unul. Însă se opreşte în secunda-n care Lucky îşi ridică chipul de pe pieptul meu şi scoate un lătrat, urmat de un mârâit jos.
— El e noul meu prieten, ţin să precizez şi Chad încuviinţează. Nu îţi face griji în privinţa tatălui meu, oricum mă îndrept spre casă! îi aduc la cunoştinţă.
Am impresia că întreaga scenă îi provoacă fiori reci pe şira spinării. Are maxilarul încordat, iar braţul de care Elena este agăţată pare mult mai mare. Cu coada ochiului, observ privirea lui Sheryl îndreptată spre mine şi îi răspund cu o încruntătură. Elena îmi oferă acelaşi zâmbet cald şi, în acest moment, îmi amintesc că nu i-am mulţumit pentru efortul pe care l-a depus ca eu şi cu Hades să cântăm împreună, pentru că s-a ţinut de cuvânt şi, într-adevăr, mi-a oferit o amintire de neuitat.

În schimb, ascult cuvintele iubitului său care, cu o zi în urmă, îmi declara că încă nutreşte sentimente pentru mine. L-am ţinut de mână şi am fost geloasă pe relaţia lor. Atât de nerecunoscătoare! Îmi reproşez mental faptul că, în ciuda a tot ceea ce a făcut ea pentru mine, nu am răsplătit-o. Nici măcar nu mi-am rupt din timp pentru a-i asculta povestea şi a o cunoaşte mai bine, în schimb, mi-am tras-o cu bărbatul pe care îl iubeşte.
— Poţi să treci pe la mine mai târziu, îi spun privind-o. Mi-ar prinde bine o noapte între fete, ce spui?
— Da, ar fi minunat!
Sheryl înaintează spre noi la auzul cuvintelor mele, probabil aşteptând o invitaţie.
Nu îi adresez nici măcar un cuvânt, căciprietenia noastră a căpătat fisuri în ultimele zile. Zăresc o sclipire în privirea sa, urmată de vinovăţie, şi ridic din umeri în momentul în care îşi înalţă sprâncenele.
— Poţi veni şi tu, îi spun într-un final. Asta dacă îţi mai aminteşti că suntem prietene.
— Maria, îmi pare rău...
— Păstrează scuzele pentru cineva care chiar are nevoie de ele, Sheryl! Apoi, îi privesc încă o dată, remarcând absenţa lui Yarris. Ne vedem diseară!
Şi mă întorc pe călcâie, luând-o la pas spre casă. Ştiu că ceea ce va urma va fi oricum, dar numai liniştitor nu, căci, dacă tata şi-a făcut griji, înseamnă că a petrecut noaptea acasă, iar asta cu siguranţă înseamnă ceva. Mă întreb dacă relaţia sa s-a sfârşit înainte de termen sau dacă, prin absurd, acea femeie şi-a petrecut noaptea cu el în casa noastră.
Nu îmi doresc nici să accept, dar nici să resping ideea, ci neg posibilitatea ca tata să iubească pe cineva într-atât de mult încât să o aducă acasă, să mi-o prezinte şi să îşi dorească să împărţim acelaşi acoperiş. Simplul gând îmi face trupul să se cutremure şi murmur un „șhh” în direcţia câinelui, chiar dacă, sărăcuţul, nici măcar nu se mişcă.
Încerc să îl ţin pe Hades departe de mintea mea, deşi fiecare eveniment petrecut cu o zi în urmă îmi bântuie subconştientul. Îmi muşc buza pentru a împiedica lacrimile să mi se prelingă pe chip, căci nici măcar nu ştiu din cauza cărui fapt se încăpăţânează să-mi blureze privirea.
Sensul pe care el a reuşit să îl ofere, preţ de câteva ore, vieţii mele, a dispărut şi am rămas doar eu. Aceeaşi fată speriată. Aceeaşi fată care tânjeşte să devină ceva ce nu este. Închid zadarnic ochii iar şi iar, sperând că mă voi trezi din coşmar, întrucât, la deschiderea lor, mă aflu în acelaşi loc. La fel de udă şi posomorâtă.
Privesc autobuzul plecând, înjurând cu ultimele puteri şoferul. Lucky încă doarme liniştit, în timp ce picăturile de apă încep din nou să cadă necontenit peste oraş. Drumul meu spre casă nu este lung, însă aş fi preferat să fiu însoţită de oricine! Şi, parcă citindu-mi gândurile, smocul de blană din braţele mele latră supărat.
Aud râsete şi voci de copii şi, instinctiv, îmi întorc chipul spre partea stângă. O clădire imensă îmi iese în cale, pe care sunt pictate câteva desene minunate şi vesele. Gazonul este tuns în faţa acesteia şi câteva tobogane şi leagăne alcătuiesc un loc de joacă pentru copii. În spate, o piscină mică, acoperită de o plasă, tronează alături de mulţi pitici de grădină şi o Albă ca Zăpada imensă. Un braduţ deja ornamentat cu globuri colorate, hârtii şi beculeţe improvizate este frumos aşezat sub un acoperiş de plastic, iar în dreapta lui o masă de lemn şi scăunele de plastic sunt plasate la o distanţă milimetrică.
Privesc trandafirii ofiliţi, după care ochii mei se opresc pe doamna care anunţă copiii că pauza se va termina în scurt timp. Puii de om aleargă dintr-o parte într-alta prin ploaia măruntă, râzând şi dând din mânuţe. Însă acolo, undeva în întuneric, ascunşi de restul lumii, o fetiţă şi un băiat stau îmbrăţişaţi. Jacheta lui minusculă le ţine loc de umbrelă şi mâinile ei firave sunt strânse în jurul trupului său. Părul ei, negru ca tăciunele, cade în valuri pe umerii înguşti, iar pomeţii îi sunt înroşiţi de vânt. Poartă o geacă de blugi subţire, alături de o pereche de jeanşi cu fluturaşi. În picioare, are adidaşi roz, iar zâmbetul larg îi arată fericirea.
El, pe de altă parte, pare serios, stăpân pe situaţie. Îşi aşezase jacheta pe crengile lăsate ale unui copac, în aşa fel încât braţele sale să se contopească în jurul acelui trup fragil din faţa lui. Are părul de-un şaten-blond şi ochi verzi sclipitori. Atât de sclipitori încât le pot observa culoarea de la o distanţă considerabilă. Pielea lui măslinie iese în evidenţă, în contrast cu pielea albă a fetiţei. Pe palma stângă are un tatuaj făcut cu carioca albastră, iar când privesc fetiţa, observ că are acelaşi desen. Ca el. Ca noi, cei din trecut. Semnul infinitului.

— Helen iar ne va certa pentru că ne-am desenat pe mâini, Hades! i-am spus, supărată, privind cum carioca sa neagră trasează linii fine pe pielea mea.
— Te voi apăra eu! mi-a răspuns sigur pe el, continuând să îmi deseneze încheietura. Ah, urăsc inimioarele! a declarat posomorât și am chicotit. Sunt așa, pentru fete!
— Nu sunt de fete, i-am adus la cunoștință, încruntându-mă. Inimioarele înseamnă iubire, Hades! Și tu mă iubești, nu-i așa? Deci, și tu ai inimioare!
— Avem multe? a întrebat el, parcă speriat că acele organe ar fi putut produce o boală necruțătoare. Am ridicat din umeri.
— Da, cred că da! Altfel nu am putea iubi alți oameni, nu? Fiecare inimioară iubește un om! Cum ar putea încăpea toți într-o singură inimă? Eu iubesc atâta lume! i-am spus visătoare. Știi ceva?! Cred că iubesc pe toată lumea!
— Atunci, eu am una singură, s-a încruntat el, atent să nu îmi strice „tatuajul", pentru că eu te iubesc doar pe tine! i-am zâmbit și, în loc de răspuns, i-am mângâiat părul șaten și i-am sărutat creștetul capului. Gata! m-a anunțat el și mi-am privit proaspătul desen de pe braț.
Nu era semnul infinitului, poate că era ceva prostesc și nelalocul lui, pentru care Helen avea să ne țină un discurs interminabil. Însă era superb. Scris cu litere de tipar ușor înclinate, mici greșeli și retușări, se afla numele lui, urmat de o inimioară și numele meu, pe când el avea scris la încheietură: Mya, urmat de o floare și numele lui. Cred că iubește florile, mi-am zis eu, încercând să îi înțeleg obsesia la acea vreme. Obișnuia să și le deseneze pe corp, ori de câte ori era vorba de mine, iar atunci când l-am întrebat de ce, mi-a răspuns pe tonul său dulce, de copil:
— O floare trebuie iubită ca să crească. La fel ca și tine!

***

Privesc pernuțele vișinii aranjate pe parchetul zgâriat de tocul al bocancilor mei și zâmbesc. În colțul stâng, un bol de popcorn așteaptă să fie început, iar în dreapta, laptopul tatălui meu este conectat la plasma pe care am folosit-o doar în zilele ploioase, atunci când, cu o cană de ciocolată caldă amestecată cu vodcă, mă refugiam în propriul univers, acolo unde nimic nu mă putea răni. În ascunzătoarea aflată la vedere.
Îmi înșfac pachetul se țigări ascuns sub pat și bricheta pitită în dulăpiorul din baie și, cu pași lenți, mă îndrept spre balcon. Sunetul ploii, care continuă să cadă chiar și acum, este muzică pentru urechile mele.
Soarele este ascuns în spatele norilor furioși și razele sale lipsesc cu desăvârșire de pe cer, refugiindu-se, probabil, de furtuna care se revarsă nemiloasă peste orașul Spokane. Îmi frec pielea frunții cu indexul și, prin absurd, gândul mă poartă la petrecerile monstru pe care le-am ratat în ultimele zile și cărora, inevitabil, le simt lipsa. Am uitat modul în care cocaina îți arde nările, atunci când o inspiri adânc. Sau felul în care drogul injectabil îți fierbe în vene, înainte de a se răspândi în trup. Am uitat chiar și satisfacția de a-ți simți trupul bălăngănindu-se pe ritmul muzicii. Însă, mai mult de atât, am uitat cine îmi sunt prietenii. Lipsa mea neașteptată, absența mea nemotivată i-a împins brutal departe de mine. Nu mai știu modul în care se simte să mă așez, euforică, între cei doi gemeni. Și, deși nu a trecut mult timp, parcă am uitat și mirosul corpului lui Yarris lipit de al meu. Am uitat modul în care ne potriveam perfect unul în brațele altuia, unul peste altul, unul sub altul, unul lângă altul. Ca și cum creierul meu încearcă să țină toate aceste lucruri la distanță. De parcă Hades reușește să scoată la suprafață acea parte blândă a mea.
Fumul îmi părăsește plămânii într-un mod lent, lăsând în urmă o usturime de gât și buze. Filtrul îmi arde pielea fină, însă, nici măcar pentru o secundă, nu mi-a trecut prin minte să abandonez acest viciu. Pare că el este singura alinare care mi-a rămas pe lumea asta. Singurul care încă îmi oferă un strop de rebeliune. Îmi trec mâna prin păr, așezându-l după ureche, exact așa cum Chad obișnuia s-o facă.
Eram conștientă că nu voi rămâne fata nouă la nesfârșit. Că, la un moment dat, habar nu aveam când, prietenii mei își vor pierde interesul față de mine. Și poate că asta s-a întâmplat! Încerc, fără reușită, să pun vina în cârca dragostei, întrucât fiecare membru al grupului meu a ales să își petreacă timpul alături de o altă persoană. O altă persoană care nu sunt eu și, surprinzător chiar și pentru mine, acest lucru mă doare. Ca naiba!
Nici nu vreau să mă gândesc la modul în care Sheryl s-a schimbat în doar câteva zile de relație, căci nu a trecut mult timp din momentul în care a început să iasă cu Chase. Suficient cât să uite modul în care

ne-am cunoscut, modul în care ne-am apropiat una de alta şi faptul că m-am dăruit ei. Şi, deşi mi-a promis că îmi va recupera încrederea, a încetat să îmi vorbească. Pentru că asta fac prietenii, nu-i aşa? Pur şi simplu, încetează să îţi mai vorbească, se distanţează fără un motiv serios, iar atunci când le ceri socoteală, aparent, vina îţi aparţine.

Ce înseamnă, de fapt, prietenia? S-a întrebat, oare, cineva asta? Auzi în stânga şi în dreapta persoane declarând străinii ca fiindu-le cei mai buni prieteni. Nu există aşa ceva! Nu există prieteni buni! Probabil prietenia este doar un mit, deoarece, la final, toţi dispar. Iar cu tine ce se întâmplă? Rămâi singur! Singur şi gol! Atât de neimportant pentru ei, încât li se pare prea mult să îţi trimită un amărât de mesaj din când în când, doar ca să vadă dacă eşti bine.
Acea întrebare nu apare. Acel prieten devine din nou un străin. Iar inima ta păstrează amintirile pe care ai vrea să le mototoleşti şi să le arunci în cel mai apropiat coş de gunoi. Dar e interzis! Este interzis să uiţi lucrurile pe care nu ţi le mai doreşti! De parcă undeva în lume există cineva care îşi doreşte suferinţa omenirii. Poate că, exact în acest moment, acel cineva se hrăneşte din propria-mi inimă.

Sting mucul de ţigară pe talpa udă a bocancilor şi îmi trag mai bine cardiganul pe umerii lăsaţi la vedere de maieul negru şi subţire. Frigul nu se simte atât de puternic aici, întrucât ploaia nu reuşeşte să ajungă până la mine. Văd în depărtare ramurile desfrunzite ale copacilor purtate de colo-colo de briză tomnatică. Simt miros vag de lemne arse şi fum, dat fiind faptul că în această zonă oamenii preferă şemineul în locul caloriferelor şi parcă îi invidiez, căci, cu siguranţă, în acest moment, ei stau ghemuiţi în faţa focului cu un pahar de vin roşu în mână.
Cu paşi lenţi, mă întorc în cameră şi apuc între degete sticla de vin alb băută pe jumătate, ca, mai apoi, să mă întorc de unde am plecat. Scaunul de plastic pe care l-am cărat pe balcon cu câteva zile în urmă este umed, însă, chiar şi aşa, nu zăbovesc nici măcar o secundă înainte de a mă aşeza pe el. Mă strâmb când gustul acru, expirat al vinului îmi atacă papilele gustative şi, furată de imaginea care se desfăşoară în faţa ochilor mei, îmi aprind încă o ţigară.
Îmi privesc ceasul telefonului în continuu, sperând ca cineva, oricine, să mă fi căutat, şi oftez când ecranul gol îmi alimentează gaura neagră din stomac. Şapte şi zece. Încep să am dubii în ceea ce priveşte apariţia prietenelor mele. Probabil, chiar în acest moment, au o întâlnire de cuplu şi se bucură de fericirea supremă. Sheryl cu Chase. Chad cu Elena. Hades cu ea. Şi Yarris, care, probabil, deja îşi varsă amarul în braţele altei fete, poate chiar în ale lui Hillary.
Nu ştiu multe despre ea şi în niciun caz nu vreau să o judec, dar, din puţinul văzut, pare genul de fată care se relaxează în preajma oricărui bărbat. Blond, brunet, roşcat sau şaten. Nu contează cine este atât timp cât trupul lui este bine definit, iar Yarris este într-adevăr un Adonis al zilelor noastre.
Prin minte îmi trece imaginea corpului său, îmbrăcat doar de un strat subţire de transpiraţie. Parfumul său cu miros de scorţişoară şi mentosane îmi atinge parcă simţurile nazale pentru câteva secunde şi îmi scutur capul, în încercarea de a-l alunga.
Două ciocănituri uşoare în uşă mă fac să dau drumul ţigării şi privesc cu regret cum aceasta este purtată de vânt până la sol. Las colţurile gurii să mi se ridice într-un zâmbet forţat şi pornesc spre uşă, aruncând încă o privire spre decorul pregătit.
Speranţele mi se năruie, iar posibilitatea ca ele să fi uitat de invitaţia mea devine tot mai plauzibilă.
— Intră, îi spun tatălui meu, dându-mă la o parte din tocul uşii. S-a întâmplat ceva?
În ciuda cuvintelor lui Chad, cum că tatăl meu îşi făcuse griji pentru mine şi deşi am ajuns acasă mult mai devreme decât ar fi trebuit în mod normal, el nu mi-a adresat nici măcar un cuvânt. Mi-a aruncat o simplă privire, urmată de o dezaprobare abia perceptibilă din cap, după care s-a închis în propria-i cameră pentru tot restul zilei. Frigiderul încă este gol şi am înţeles că nu ăsta este modul său de a mă pedepsi, ci amândoi suntem atât de prinşi în propriile vieţi de tip serial american, încât am ajuns să uităm de nevoile noastre. În zadar încerc să îmi amintesc ultima masă consistentă luată, căci, cu siguranţă, nu am mai avut parte de una reală de când mama ne-a părăsit.
— Vreau să vorbim, scumpo! îmi aduce tata la cunoştinţă, cu al său glas blând. Haide! mă îndeamnă şi loveşte încetişor locul liber al patului cu palma.
— Te ascult! îi zic de-ndată ce mă aşez, iar el înghite în sec.
— Ştii că am pe cineva... începe în şoaptă şi încuviinţez. Ai vrea să o cunoşti, iubito?

— O iubeşti? întrebarea care îmi scapă fără vreun avertisment în prealabil îl fac pe tata să ofteze şi să îşi frece tâmplele cu vârful degetelor.
Nu ştiu de ce, dar, în adâncul sufletului, sper ca răspunsul lui să fie unul negativ. Poate că mă sperie gândul ca el să renunţe la mine precum toţi ceilalţi sau poate că sunt doar o egoistă afurisită şi frustrată.
Tata mă priveşte cu un zâmbet firav în colţul gurii şi îmi dă părul la o parte din ochi cu gingăşie, după care îşi lipeşte scurt buzele de fruntea mea şi se strâmbă, din nou, când mirosul de tutun ce mi se adună în vârful capului i se strecoară în nări, trezindu-i suspiciunile şi toate simţurile.
— Maria?
— Halucinaţii, îmi încerc norocul, iar el îşi scutură capul în semn negativ.
— Nu cred că voi mai iubi pe nimeni, schimbă subiectul. Singura mea iubire a fost mama ta. Ea doar... Mă face fericit, recunoaşte pe un ton încărcat de sinceritate. Mă face să uit de probleme! Mă ajută să... evadez! Nu cred că asta e iubire, dar, cu siguranţă, este ceva!
— Dacă te face fericit, sunt convinsă că este minunată! îi spun pe un ton şoptit, iar el mă priveşte uimit. Fericirea ta este importantă pentru mine, tati, chiar dacă nu îţi spun asta! Dacă tu îţi doreşti ca eu să o cunosc, înseamnă că, într-adevăr, este importantă pentru tine. Ceea ce, inevitabil, o face importantă şi pentru mine. Deci da, cred că vreau să o cunosc pe cea care i-a refăcut inima tatălui meu, doar că nu acum. Pentru mine, încă este prea devreme.
Tata încuviinţează spăşit. Îmi strâng braţele în jurul său şi rostesc:
— Promite-mi că, atunci când voi veni acasă plângând, cu inima frântă, vei fi aici să mă îmbrăţişezi!
— Inimă frântă? Cel care îţi va frânge inima aceasta frumoasă, îmi spune şi îmi ţintuieşte pieptul cu indexul, cel care doar va încerca să o rănească câtuşi de puţin nu va fi demn de iubirea ta. Şi nici nu va mai putea sta pe propriile picioare. Ştii de ce? mă întreabă şi neg uşor. Pentru că eu nu îi voi permite! Este de ajuns să îmi spui numele lui şi, chiar în acest moment, iau puşca bunicului de pe perete şi merg la vânătoare!
Las un chicotit sincer să mi se desprindă de gât, iar în ochii tatălui meu o sclipire de mândrie se poate observa, de parcă tocmai ce a recuperat un lucru bun, de mult pierdut. Poate că, chiar acum, m-a recuperat pe mine.
— Nu doar că îţi promit că voi fi aici, ci îţi promit că voi împiedica asta, dacă îmi stă în putinţă! Îi voi face viaţa un calvar nenorocitului, dacă doar se gândeşte să îmi rănească fetiţa! Ştii ce ar însemna ca inima ta să fie frântă, Mya? Ca a mea să se dezintegreze cu totul! Ştii ce înseamnă ca pe tine să te doară ceva? Ca pe mine să mă nimicească! Să mă omoare chinuitor de lent şi dureros. Te-am văzut...
Se opreşte pentru o clipă şi trage adânc aer în piept, de parcă încearcă să înghită cuvintele chinuitoare şi să le menţină acolo, înăuntrul său.
— Te-am văzut stingându-te sub ochii mei când mama ta a murit, iar eu am fost neputincios! Sunt neputincios, căci nu îţi pot curma durerea! Dac-aş putea, ţi-aş lua întreaga suferinţă şi mi-aş aşeza-o mie în suflet, doar ca tu să devii ceea ce erai odată şi ştiu, Mya, pentru că te cunosc mai bine decât oricine, că ceea ce eşti acum este doar o mască pusă împotriva suferinţei. Iar eu nu pot face nimic, decât să aştept ca, într-un final, ea să îţi cadă la picioare!
Buzele tatălui meu mi se lipesc, din nou, în mod grijuliu, de frunte.
— Să înceapă petrecerea! se aude de după uşa închisă, ca, mai apoi, să fie deschisă cu putere.
Elena îmi priveşte pe tatăl surprinsă, făcându-i un semn, nu prea subtil, lui Sheryl. Aceasta priveşte sticla de vodcă neîncepută din mâna sa şi, dând carismatic din gene, o ascunde la spate, de parcă tata nu ar fi ochit-o încă de la sosirea lor. Un chicotit slab mi se desprinde de buze, însă îl maschez imediat cu o tuse falsă, deoarece tata mă ţintuieşte dojenitor. Se ridică în picioare, netezindu-şi pantalonii cu palmele. Elena îl soarbe, la propriu, din priviri, pe când Sheryl îi zâmbeşte languros, arătându-şi întreaga dantură.
Dacă prietena mea cu păr roz mi-a spus că, prin absurd, i-ar trage-o tatălui meu, nu mă aşteptam ca Elena să fie de aceeaşi părere. Ochii ei căprui îl măsoară din cap până în picioare, cu o sclipire flămândă şi dornică de cunoaştere. O cunoaştere amănunţită. Privirea ei cade pe fundul lui şi îmi dau exasperată ochii peste cap, când îşi linge pofticioasă buza inferioară.
Cămaşa bleumarin îi este mulată pe braţe, spate şi abdomen, scoţând în evidenţă faptul că s-a reapucat de sală. Pantalonii strânşi, de blugi, care îi lasă gleznele la vedere i se mulează pe muşchi, iar pantofii, cu o aură sport, îi pun în evidenţă picioarele atletice. Cele două fete rebele par prinse ca în transă de

un bărbat mult mai matur decât ele, însă în privirea lor, fără doar şi poate, se citeşte admiraţia. O admiraţie care îmi displace profund.
— Să fiţi cuminţi! ne atenţionează tata, smulgând sticla din mâna lui Sheryl şi aşezând-o pe pat. O să mă prefac că nu am văzut asta, adaugă el pe un ton scăzut şi ne face cu ochiul.
Am impresia că prietenele mele sunt pe cale să leşine, întrucât mici broboane de transpiraţie li se adună pe frunte. Tata îşi aranjează gulerul cămăşii, deranjat de îmbrăţişarea mea, îşi drege glasul şi, parcă stingherit de privirile celor două fete, se face nevăzut în spatele uşii din lemn de culoarea nucii.
— Fără supărare, începe Elena şi deja simt supărarea făcându-şi loc în toracele meu, dacă nu aş fi cu Chad, mi-aş vinde un rinichi pentru o noapte cu el! şi arată cu degetul uşa, ca şi cum tata încă s-ar fi aflat în spatele ei.
— Nu-i aşa?! o aprobă Sheryl. Dacă nu i-o trăgeam Mariei, cu siguranţă i-aş fi tras-o lui Matthew!
— De când îi spui tatălui meu pe nume? intervin înainte ca discuţia să degenereze, căci nu îmi place, nici măcar puţin, direcţia în care se îndreaptă cu paşi repezi.
— Nu ştiu, ridică din umeri. Dintotdeauna? Formulează răspunsul mai mult ca pe o întrebare şi mă încrunt, alegând, într-un final, să păstrez tăcerea.
Elena priveşte cu ochii mijiţi filmul de groază pe care l-am ales pentru noaptea fetelor şi se strâmbă. Îşi duce o mână la frunte şi oftează din toţi rărunchii. Îi face semn lui Sheryl să i se alăture şi acestea dau drumul unei serii de şuşoteli, de parcă eu nu m-aş afla la mai puţin de doi metri distanţă de ele. Sheryl se întoarce spre mine şi neagă cu mişcări vehemente ale capului său mic şi roz, ca o acadea scuturată de un copil de numai cinci ani.
— Filme de groază? pufneşte ea. Serios?! Şi eu care am adus şerveţele degeaba! adaugă, continuând să îşi scuture podoaba capilară dintr-o parte într-alta. Ştii ce înseamnă o seară între fete, Maria? mă întreabă, însă nu îmi oferă şi răgazul necesar pentru a răspunde. Înseamnă filme siropoase, vodcă, floricele şi şerveţele pline de lacrimi şi mucozităţi!
— Nu îmi plac filmele de dragoste, ridic din umeri pasivă şi ignor icnetul de surprindere al Elenei. Nu pot plânge la ele, nu pot simţi acele porcării pe care actorii şi le declară şi nici măcar nu vreau să le simt, continui sigură pe mine, deşi glasul începe să mi se subţieze din ce în ce mai tare cu fiecare minciună rostită. Adică, gesticulez într-o nebunie curată, cine şi-ar dori dragoste? În afară de voi două, bineînţeles! Nu, nu vreau să mă uit la un film siropos, pentru că nu are rost. Voi sunteţi îndrăgostite şi sunt sigură că Chad şi Chase vă oferă sexul în locul florilor şi a ciocolatei. Aşadar, cum anume vă regăsiţi în acea harababură de replici mincinoase? Auzi la ei, dragoste, de parcă ar fi simţit-o vreodată!
— Hades tot nu ţi-a tras-o, nu-i aşa? mă întreabă Elena, care, între timp, a ajuns în dreptul meu şi mă bate uşurel pe spate.
— Nu! recunosc, aruncându-mi mâinile în aer. Vă vine să credeţi? Eram atât de aproape, le indic cu degetele o distanţă minusculă, de a-l avea. Îmi pierd minţile, fetelor! Şi nu e doar din cauza tensiunii sexuale, ci datorită lui!
— Stai liniştită, ţi-o va trage cândva! îmi spune Sheryl pe un ton încărcat de compasiune, de parcă aceste cuvinte sunt tot ce am nevoie să aud.

***

Câteva minute mai târziu, după ce fetele m-au forţat să aleg un film de dragoste, stăm întinse pe podeaua acoperită cu perne, cu sticla de vodcă pe jumătate băută şi câteva floricele rămase pe fundul castronului. Elena plânge, hohotind adeseori, pe când Sheryl ne încântă urechile cu un plânset silenţios, însă fiecare suspin al său îmi face trupul să tresară. Ei bine, eu privesc undeva deasupra ecranului şi îmi fac scenarii diferite şi imposibile. Scenarii care au legătură de aceeaşi persoană cu ochi ca apa mării.
Sticla de vodcă îmi devine parteneră, căci şuşotelile prietenelor mele la scenele erotice şi comparaţia dintre actori şi iubiţii lor cu siguranţă nu mă includ şi în mod cert Elena nu ar aprecia să ştie că sunt la curent cu felul în care se mişcă iubitul ei în dormitor. Nu am un iubit şi, chiar şi pe Yarris, care este mereu dornic să mă reguleze, am ales să îl alung. Poate că am greşit despărţindu-mă de singura persoană care mă alege pe mine înaintea tuturor. Poate că am greşit, excluzându-l din viaţa mea pe cel care reuşea, pentru scurt timp, să mă facă să uit de mine şi de restul lumii, sau poate că am făcut exact ce trebuia.

Dar dacă acel lucru a fost corect, de ce încă simt că o parte din inimă lipseşte îmi lipseşte? De ce încă am un mare gol în stomac şi în suflet? De ce îl compar cu Hades doar pentru a mă convinge că alegerea mea a fost greşită şi că locul meu e acolo, în braţele lui Yarris? Şi, oricât mi-aş dori să mă întorc, oricum este prea târziu.
Hades nu m-a căutat de ore bune, dar eu încă îmi verific cu disperare telefonul, în speranţa unui mic mesaj. Chad aparţine altcuiva, Chase îmi este ca un frate, iar Yarris... Ei bine, mingea a fost pe partea mea şi, în loc să marchez gol, am dat-o fix în bară. Sau, mai rău, deasupra barei, până în public. În braţele ei. Încerc, pe cât posibil, să îi uit numele, fizionomia şi caracterul. Şi, atunci în momentele în care am impresia că reuşesc să fac asta, mă izbesc de el pe holurile liceului.
— Maria, plângi cumva?
— Nu, îi răspund Elenei, chiar dacă ştim amândouă cât de tare mă forţez să îmi ţin restul lacrimilor în frâu. Sau da, dar cu siguranţă nu este din cauza filmului. Nu ştiu ce m-a apucat, mărturisesc şi îmi scutur umerii înainte şi înapoi. O fi de la prea multă vodcă!
— Tu chiar îl iubeşti!
— Nu ştiu...
— Afirmam, nu te întrebam! chicoteşte ea. Cu siguranţă nu ţi-ai recunoaşte sentimentele atât de uşor, mai ales unele legate de o persoană necunoscută!
Persoană necunoscută. Sună atât de diferit faţă de tot ce este Hades pentru mine. L-am consideratîn fel şi chip, dar niciodată nu am crezut cu adevărat că îmi este necunoscut. Nu din moment ce trecutul ne leagă unul de altul, nu după ziua petrecută împreună, după râsete, după îmbrăţişări şi după sărutul nostru. Hades nu este un necunoscut, ci persoana pe care reuşesc să o recunosc dintre toţi ceilalţi. El este foc, aer şi pământ. Pe când eu sunt doar ploaia care încearcă, în zadar, să îl stingă.

Ai o văpaie nestinsă în interiorul tău, Hades! Una care te poate transforma într-un scrum dens şi negru. Pe tine, pe mine şi întreaga lume!
Lasă-mă să îmi picur lacrimile de-a lungul tău, în încercarea de a o stinge! Lasă-mă să îţi plâng la căpătâi, fără un motiv anume, în încercarea de a te salva! Dă-mi voie să îţi pătrund în suflet şi să îţi îmbrăţişez rănile înflăcărate cu mâinile mele umede şi reci! Permite-mi să te privesc, prinzând viaţă, căci nu vreau să te stingi uşor în faţa ochilor mei! Mă fierbi la foc mic, pe când eu mă chinui să te sting uşor, să sting acel petic de ură nemiloasă care îţi umbreşte chipul senin.

Închid ochii şi respir profund, sperând ca, la sfârşit, ruga nerostită să mi-l aducă aproape. Să îi simt buzele pe obrajii mei, pe gât, pe sâni şi pe întreg trupul. Însă, la redeschidere, el nu se află aici, iar eu mă conving, pentru a mia oară, că nu există mai mult de atât. Mi se pare că, acolo sus, dincolo de nori şi de albastrul senin, nu există o forţă atotputernică care ne joacă pe degete după bunul plac. Nu există nimic dincolo de viaţă şi moarte.
Cedez multitudinii de sentimente şi izbucnesc într-un hohot de plâns isteric. Sau, cel puţin, asta este senzaţia interioară, căci la exterior nu mă manifest în niciun fel. Rămân stană de piatră, privind fix ecranul în care doi oameni se sărută pătimaş.
Mi-l imaginez pe el acolo, în decorul filmului, apoi pe mine, şi simt cum ceva în interiorul meu devine lichid. Îi văd buzele peste ale mele, modul în care îmi descheie în grabă rochiţa de culoare roşie atât de nepotrivită mie şi cum ea îmi cade pe umeri, pentru ca, mai apoi, să îmi mângâie în treacăt picioarele. În mintea mea, îmi sărută coapsele, urcând periculos de lent pe interiorul lor. Mâinile lui îmi cuprind sânii, frământându-i cu dorinţă şi limba îşi continuă cursul, plimbându-mi-se peste pielea expusă a abdomenului. Îmi scutur capul, încercând să mă întorc la realitate, căci sânii îmi par grei şi dureroşi, iar sfârcurile întărite se freacă de materialul dur al sutienului. Îmi strâng picioarele, încercând să alung senzaţia pulsatilă dintre ele.
Îmi iau pachetul de ţigări abandonat pe covor şi mă retrag în linişte pe balcon. Aerul rece îmi biciuieşte chipul şi ţigara îmi tremură între buze în timp ce o aprind. Îmi sprijin palmele de balustradă şi privesc dincolo de ea. La luminile aprinse în casele oamenilor şi umbrele care se văd mişunând pe după draperiile trase. Tresar la auzul uşii balconului şi surâd strâmb la vederea Elenei. Machiajul îi este scurs din cauza plânsului, iar nasul i-a devenit roşiatic. Îmi smulge pachetul din mână şi, la rândul său, scoate o ţigară din interiorul acestuia. O învârte între degete, părând să îşi caute cuvintele. Apoi, ca din senin, mă întreabă pe un ton calm:

— Când ai de gând să-i spui ce simţi?
— Nu fii absurdă! i-o tai scurt înainte să înceapă să dezbată subiectul cu adevărat. Crezi că nu şi-a dat seama? Până şi un orb şi-ar da seama de ceea ce simt!
— Am impresia că îl judeci mult prea dur, având în vedere sentimentele pe care se presupune că le ai pentru el. Atunci când iubeşti, măcar încerci, Maria! De ce îţi este frică de un refuz? De ce îţi impui limite, când poţi, pur şi simplu, să te laşi condusă de inimă?
— Poate pentru că inima mea este idioată, râd nervos, trăgând încă un fum. Nu îl judec, o contrazic. Nu aş putea, nici măcar pentru o secundă, să îl judec pe el. Îl cunosc mai bine decât credeţi voi, iar Hades nu îmi va oferi inima lui, aşa, pur şi simplu.
— Atunci, câştig-o! mă îndeamnă serioasă.
Dacă aş şti cum, i-aş fi câştigat-o cu mult timp în urmă. L-aş fi strâns la pieptul meu şi bucăţile inimii mele frânte ar fi format, în sfârşit, un întreg. Însă, prefer să o protejez, decât să o sfărâm mai tare. Nu pot lupta cu mâinile goale când sunt sigură că el are un întreg arsenal de arme cu care mă poate face zob. Să mă arunc în calea pierzaniei, aşa, pur şi simplu?
Pur... Ce mai este pur pe lumea asta? Sau simplu? Nu mai există puritate şi simplitate. Totul este vraişte şi al naibii de complicat. Iar eu sunt dezarmată în faţa armatei de soldăţei care îmi ţes cu fir de aur numele lui pe inimă, fără puterea de a le rupe micul ac în două şi de a-i alunga, înainte ca ultima literă să fie completată acolo. H A D E S. Un simplu nume, cu o semnificaţie specială. Numele celui care stăpâneşte Iadul şi, totodată, aprinde în mine flăcăra mistuitoare a iubirii.
— Nu îmi place asta, Elena!
— Ce anume?
— Felul în care iubirea te face să te simţi. Ca un dezastru.
— Dacă lupţi pentru ea, poate fi ceva spectaculos.
— Dacă ar fi atât de uşor! mormăi pe un ton scăzut.
Îmi întorc privirea şi o găsesc pe Sheryl sprijinită de uşa balconului. Are o pătură groasă în jurul umerilor înguşti şi un rânjet rătăcit pe chip. Îi fac semn să se apropie şi face întocmai. Prietenia noastră a căpătat fisuri de-a lungul zilelor trecute. Şi nu pentru că ne-am dori distanţarea, ci pentru că am fost amândouă într-atât de prinse în propria lume, încât am uitat de ceea ce contează cu adevărat. O iubesc şi sunt conştientă că şi ea o face, dar o parte din mine se teme să-i împărtăşească lucrurile mărunte. Dacă într-un moment de euforie, când drogul îi circulă prin vene, uită că tot ceea ce i-am spus este un secret? Dacă ei vor afla de dragostea ce i-o port băiatului meu cu ochi albaştri? Îmi scutur capul, alungând gândurile ce îmi bântuie mintea.
— Nimeni nu a spus că va fi uşor. De fapt, cred că va fi cel mai greu lucru din viaţa ta! încearcă Elena să mă motiveze, iar eu nu fac altceva decât să pufnesc la această afirmaţie, căci ea nu ştie mai nimic despre mine.
Nu are idee cât de greu mi-a fost în trecut şi cât de greu îmi este încă! Cât de grea mi-a fost şi îmi este viaţa! Habar nu are cât de obosită sunt să mai lupt cu sentimentele mele şi cu indecizia lui Hades de a îmi fi alături!
— În dragoste şi în război, totul este permis! continuă ea. Chiar şi să o sechestrezi pe roşcovană la subsol... Ceea ce vreau să spun este că, în iubire, nu poate fi vorba de termenul uşurinţă. Trebuie să lupţi pentru persoana iubită şi să îi demonstrezi că îi meriţi dragostea!
— Şi pentru mine cine va lupta? o întreb, aparent calmă. Mie cine îmi va demonstra că îmi merită dragostea sau ce naiba or fi sentimentele care îmi torturează inima? Nimeni, nimeni este cuvântul pe care îl cauţi! îi spun atunci când întredeschide gura pentru a-mi răspunde. Să lupt de una singură? Asta înseamnă sinucidere curată! Şi, ghici ce?! Eu vreau să trăiesc!
— Lupta nu înseamnă întotdeauna moarte, Maria, mă contrazice ea, privind smocul de ţigară care îmi arde degetele.
— Însă asta înseamnă de cele mai multe ori, iar eu... Nu cred că vreau să risc pentru a descoperi dacă, la final, trupul meu va rămâne încă viu şi nevătămat. Cum iubirea este atât de grea, propun ca cel care a inventat-o să o ia şi să şi-o îndese în fund! Eu nu am nevoie de ea!
— Ba da, ai, mă contrazice din nou şi o privesc într-un mod ameninţător. Dacă nu ai avea, nici măcar nu ai aduce-o în discuţie. Recunoaşte, chiar dacă este ca un ghimpe în suflet, toţi avem nevoie de ea!
— Măcar nu este doar ghimpele meu, ci al tuturor!

Elena chicoteşte şi Sheryl eliberează un râs amuzat. Situaţia mi s-ar fi părut chiar şi mie de-a dreptul hilară, privind-o prin ochii altcuiva. Mi-am promis că nu voi lăsa dragostea să mă cuprindă. Că o voi ţine la distanţă cu orice preţ, chiar dacă sentimentele mă ard la interior. Şi chiar o fac. Le simt focul mistuindu-mi fiecare por în parte. Mă devorează şi îmi fierb sângele în vene. Am crezut că pot fi puternică, că, oricât şi-ar dori, nimeni nu va fi capabil să îmi implanteze sămânţa iubirii în suflet. Dar nu am luat în calcul întoarcerea lui şi m-am trezit legată cu mâinile la spate, incapabilă să lupt contra stărilor care mă împresoară. Nu sunt pregătită să simt. Să tânjesc. Să lupt. Nu sunt pregătită să iubesc şi cu atât mai puţin să îmi ofer inima cuiva. Îmi ridic ochii spre cer, înjurând în gând.
La naiba cu ea de dragoste! *La naiba cu tine, Hades!*
Îmi este greu să recunosc chiar şi faţa de mine că încep să transform iubirea frăţească de altădată într-una mult mai puternică. Că sentimentele mele pentru el nu se compară cu tot ceea ce am simţit până în prezent. Gândul îmi zboară doar la persoana lui. La ceea ce trezeşte în mine şi la felul în care buzele sale sunt capabile să îmi transforme inima în praf şi pulbere. Cu o simplă atingere, Hades mă înalţă spre cer ca, mai apoi, să îmi lase trupul să se izbească de cimentul dur al realităţii.
„Poate că în trecut ne-am fi iubit, dar niciodată în prezent!"
Îmi strâng mai tare degetele în jurul balustradei. Are dreptate. În trecut, i-aş fi putut dărui totul. Acum, nu mai am nimic de oferit.

Durerea este sentimentul cu care m-am confruntat încă de la o vârstă fragedă şi nici în ruptul capului nu am de gând să o las să se amplifice datorită dragostei, căci, până la urmă, ce naiba înseamnă iubirea?! Oamenii de ştiinţă au cotrobăit chiar şi în cele mai ascunse colţuri ale creierului omenesc pentru a afla cum se manifestă aceasta. Şi poate că au aflat mecanismul ei, dar nu şi manifestarea. Este atât de puternică încât te răpune cu totul. Un amestec amar între suferinţă şi plăcere, durere şi extaz, război şi pace, putere şi slăbiciune, un amalgam pestriţ de trăiri care te poate pune la pământ dacă nu iei în calcul orice posibilitate. Ea este toate acestea şi mai mult de atât, căci devine aproape imposibil să exprimi în cuvinte tot ceea ce sufletul îţi cere în clipa-n care crezi că ai găsit persoana potrivită pentru tine.

Mă reaşez pe aceleaşi pernuţe pufoase de culoarea sângelui închegat şi smulg sticla de vodcă dintre degetele lui Sheryl. Înghit o cantitate considerabilă şi, ştiind că prietena mea nu pleacă de acasă fără rezerve, îi cotrobăi prin buzunare până când degetele mele curioase găsesc punguliţa de plastic în care cinci pastile dătătoare de plăcere stau ascunse. Special concepute pentru durerea mea de inimă. Mă întind pe spate şi îmi aşez pastila între buze, jucându-mă cu ea înainte de a-i da drumul în interiorul gurii şi de a o ascunde sub limbă, aşa cum trebuie procedat.
Fetele îmi urmează exemplul şi, râzând, se întind lângă mine, comentând pe îndelete corpul actorului pe care îl sorbiseră din priviri mai devreme.
— Ştii la ce mă gândeam? întreabă Sheryl.
— Sunt sigură ca ne vei spune.
— Mă gândeam oare ce mărime are penisul tatălui tău.
— Eu aş zice că e de mărime medie, comentează Elena înainte să le pricep discuţia.
— Hm, la cum arată, eu pariez pe unul uriaş!
— Hei! mă strâmb. Nu vreau să mă gândesc la tatăl meu în felul acesta!
— Chiar, începe Sheryl şi ştiu că nu îmi va plăcea continuarea. Nu l-ai văzut niciodată dezbrăcat?
— Nu! De ce aş fi vrut una ca asta?!
— Nu ştiu. De exemplu, eu am fost un copil curios. Mereu urmăream pe gaura cheii când făcea mama baie.
— Ei bine, eu am fost un copil normal, o lovesc cu umărul.
— Şi totuşi, nu poţi nega că are ochi fermecători!
Pe sub pleoape, vizualizez ochii de un albastru-verzui, pe care în vremea copilăriei îi consideram asemănători cu ai lui Hades, însă acum, avându-i pe amândoi aproape, realizez cât de mult m-am putut înşela. Sau cât de umbrită de ură şi suferinţă a devenit privirea celui din urmă.
Ochii lui albaştri, strălucitori, au ajuns de-a lungul anilor asemeni cerului pe înserate. Un albastru închis, lipsit de viaţă. De sentimente. Lipsit de copilul care era cândva. Şi mă întreb dacă, atunci când privirea îi cade într-a mea, gândeşte acelaşi lucru şi despre mine. Dacă schimbarea ochilor plumburii i-au confirmat ceea ce trupul sau hainele închise la culoare nu avuseseră puterea să o facă.

Însă, un lucru ştiu cu siguranţă: deşi are inima suferindă şi cicatrici pe suflet, ea a rămas la fel de frumoasă. La fel de încăpătoare şi, poate că, la fel de veselă ca odinioară. Căci ai putea jura că grijile nu îşi fac simţită prezenţa în acel trup zvelt, odată cu zărirea zâmbetului său languros. Acel zâmbet care reuşeşte cu uşurinţă să mă transporte într-o altă galaxie şi să mă zguduie din temelii.
Aud cum, în surdină, Sheryl dă drumul unei melodii. Nu este lentă şi nu îmi transmite niciun fel de sentiment, dar trupul începe să îmi vibreze odată cu primii başi la volum redus. Picioarele mi se mişcă, nestingherite, dintr-o parte într-alta, pe ritmul nebun. Iar inima mi se zbate în piept, în încercarea de a ţine ritmul. Elena prinde între degete peria mea de păr şi, culegând câteva firicele dintre dinţii de plastic, începe să o folosească pe post de microfon.
Vocea ei angelică mă uimeşte încă o dată, căci pare să se potrivească fiecărui gen de muzică. Nu se sfieşte să îşi arate talentul, iar în secunda-n care cuvintele îi părăsesc buzele, ochii îi sclipesc de fericire şi zâmbetul îi este puternic imprimat pe buzele mici, în formă de inimă. Cântă frumos, cu calm, ca şi cum acest lucru îi este destinat. Şi atunci observ cât de mult o înfrumuseţează muzica. Cât de mult îţi poate influenţa un lucru iubit viaţa. Şi, chiar şi pentru mine, muzica este singura alinare în nebunia şi suferinţa de care am parte din clipa-n care viaţa mea s-a schimbat cu totul. E ciudat cum toate acestea au darul de a mă pune la pământ, de a mă face să cad continuu în abisul meu personal. E o gaură neagră fără fund, care mai are puţin şi explodează. Pentru momente ca acestea, există cântecul. E mijlocul meu de supravieţuire în tot haosul vieţii mele. Mă face să uit de mine, de toată suferinţa care îmi atinge sufletul. Poate tocmai de aceea alung orice gând din minte şi trăiesc clipa la intensitate maximă. Mă alătur Elenei, cântând alături de ea, chiar dacă melodia nu îmi este suficient de cunoscută. Intru în ritmul ei şi accentuez fiecare cuvânt în parte, cu o putere şi plăcere pe care uitasem că le am. Ne bucurăm una în compania alteia, rugând-o din priviri pe Sheryl să ni se alăture, cu toate că muzica nu este punctul ei forte. E noaptea fetelor şi trebuie să o facem să conteze. Să uităm de orice altceva ne macină sufletele încărcate de tenebre, de lumini şi umbre. Sheryl intră poate prea tare în starea de beatitudine pe care momentul nostru ne-o oferă şi, cu un entuziasm debordant, dat probabil de toate substanţele inhalate în această seară, propune pe un ton solemn:
— Hai să mergem la plimbare!
Îmi îngustez ochii şi aşa obosiţi. Nu am chef să mă strecor afară din casă la ora asta.
— Este două dimineaţa, Sheryl! o atenţionează Elena. În plus, unde am putea merge?

Capitolul V

— Zâmbeşte la cameră! murmură bărbatul îmbrăcat în uniformă, pe un ton ironic.
Dorindu-mi să îi răspund pe aceeaşi tentă sarcastică, limba îmi pătrunde printre buze, nasul mi se încreţeşte şi un mârâit jos îmi părăseşte buzele odată cu blitul care mă orbeşte preţ de câteva secunde. Mă întorc spre stânga, în aşa fel încât tăblia de lemn să îmi fie prinsă bine între degetele mâinii stângi, în timp ce dreapta îmi strânge cu putere sânul. Apoi spre dreapta, făcând acelaşi gest ieşit din tipare, iar când poliţistul mă anunţă că sesiunea foto s-a încheiat, îi trimit o bezea în aer.
— Sper să vă placă camera noastră bine decorată, mi se adresează el, rânjind pe sub urma de mustaţă. Să vă simţiţi ca acasă, adolescente nebune! continuă el, surâzându-mi superior, şi introduce cheia în broasca barelor de metal.
Îmi duc mâna la tâmple şi le masez uşor. Dintre toate lucrurile caracteristice unei fete rebele, să ajung după gratii nu făcea parte din planurile mele. Mă uit cu o privire încărcată de ură la fata cu părul roz de lângă mine şi nu pot scoate un cuvânt. Suntem în rahat până în gât şi nici nu vreau să ştiu ce va spune tatăl meu când va afla că ne-am furişat afară din casă şi că am profitat mult prea tare de libertatea şi încrederea pe care ne-a acordat-o! Voi fi pedepsită pe viaţă!
O singură bancă din lemn tronează în încăperea gri şi nimic altceva. Mă aşez încetişor, pentru că simt cum totul se învârte cu mine la conştientizarea a ceea ce am făcut şi unde mă aflu. În faţa poliţistului, pot face pe curajoasa, dar adevărul este că îmi simt inima în gât, iar pulsul cred că mi-a luat-o deja la goană. Îmi este teamă de ceea ce urmează să se întâmple.
Elena stă într-un colţ cu genunchii strânşi la piept, repetând în mod obsesiv: *„Chad mă va scoate de aici!”*, încercând, parcă, să se convingă singură de acest lucru. Nu ne vorbeşte nici lui Sheryl, nici mie. Se uită în gol, cu o privire pierdută şi rimelul scurs pe obraji, căci a plâns încă de când poliţiştii ne-au asaltat de la locul faptei. Sheryl îşi aşază geaca sub cap şi se întinde pe băncuţa lungă şi îngustă, murmurând mai mult pentru sine: *„Casă dulce casă!”*
Îmi las pleoapele să îmi acopere irisurile şi îi permit minţii să facă o scurtă plimbare în trecut, ajungând în urmă cu patru ore când, ca prin minune, Sheryl ne-a propus să facem o plimbare. Însă, perspectiva sa în ceea ce priveşte plimbarea nu s-a potrivit nici în ruptul capului cu a noastră. Altfel nu am fi ajuns aici, flămânde şi cu bancnote ascunse în sutien şi chiloţi.

— Șhh, a murmurat Sheryl pe un ton influenţat de starea de ebrietate. Şi-a dus stângace indexul înspre buze, aplecându-şi urechea stângă şi ascultând numai ea ştie ce.
Clătinându-se pe picioare, ne-a indicat micuţul magazin al benzinăriei ale cărei uşi s-au închis cu puţin timp în urmă şi, râzând, a păşit într-acolo. Mi-am muşcat buza de frustrare când mirosul de benzină şi ulei ars mi-a atacat simţurile nazale şi mi-am folosit tricoul care, din întâmplare, îi aparţinea lui Hades, pe post de mască de gaze.
Parfumul lui se spulbera cu fiecare secundă care trecea, lăsând în urmă o vagă amintire a mirosului său divin. Refuzam să îl bag la spălat, deşi câteva pete de mâncare se adunaseră deja de-a lungul materialului alb. Preferam să îl port aşa, imperfect, dar cu mirosul său impregnat încă în ţesătura. Sau, poate, îl purtam pentru că îmi oferea speranţa revederii. Îl simţeam strângându-mi mijlocul, chiar dacă era cu câteva mărimi mai mare, protejându-mă de frig, ca promisiunea unei îmbrăţişări strânse. Îl simţeam pe Hades lângă mine în fiecare moment în care materialul mi se lipea de sânii goi.
Am înghiţit forţat în sec, imaginându-mi atingerea lui pe trupu-mi impur, şi am scuturat alarmată din cap când simţurile corpului meu au devenit receptive la fiecare gând necurat.
O priveam pe Sheryl încercând să deschidă uşa veche a magazinului cu două agrafe ruginite care-i ţinuseră în tot acel timp bretonul lung departe de chip. L-a dat la o parte din ochi şi a suflat aerul în sus, în încercarea de a-l păstra la locul lui. Mâinile ei micuţe se mişcau în jurul încuietorii, înjurând de zor, în încercarea de a deschide uşa din lemn aproape putredă. Deşi privirea îmi era îndreptă spre ea, mintea mea cutreiera locuri nebănuite. Zbura pretutindeni, dar cel mai important, zbura la el.
La Hades.
Mi-l imaginam în diferite ipostaze. Decente sau mai puţin decente. În minte, mi-a apărut imaginea piercingurilor sale din sfârcuri şi, influenţată de imagine, mi-am trecut vârful limbii printre buze, dorindu-mi cu ardoare să le prind între dinţi. Să le răsucesc între degete şi să îmi trec limba peste

metalul rece. Pielea mi s-a înfiorat la simplul gând şi, instinctiv, am făcut doi paşi înapoi, exact în momentul în care sunetul mândru al lui Sheryl a răsunat cu ecou.
A bătut cu lanterna în palmă înainte de a o aprinde şi am zâmbit ştrengăreşte când, înfiorată de întunericul nopţii, Elena mi s-a agăţat de braţ. O simţeam tremurând şi ştiam cu certitudine că nu frigul era vinovat de asta. Dinţii îi clănţăneau şi am simţit nevoia să-i strâng mâna într-a mea, când am trecut pragul încăperii. Undeva, între rafturi, se zărea lumina lanternei prietenei mele şi m-am încruntat la vederea mărfii aranjate pe rafturi.
Sheryl a îndesat într-o plasă de nailon băuturi alcoolice, ciocolate micuţe şi chipsuri. Ochii îi luceau precum privirea unui copil în noaptea de Crăciun, iar mâinile ei goleau cu repeziciune rafturile. Mi-a aruncat nişte sticle de băutură în braţe şi a îndemnat-o pe Elena să umple unul dintre coşurile din plastic.
— O să fie o noapte minunată! a declarat ea, cu un baton de cereale între dinţi. Divină, de-a dreptul!
Mi-am mijit ochii, silindu-mi genele să se despartă fir cu fir, când ea s-a îndreptat înspre casa de marcat, lăsând cele două plase pline pe tejghea. Dacă la început credeam că doreşte să îşi achite consumaţia, adevărul m-a lovit în moalele capului în clipa-n care a ridicat casa de marcat şi a scuturat-o agitată.
— Haide, Sheryl! Chiar crezi că au lăsat banii aici?
Ea a rânjit pe sub mustăţi şi, neavând cheia necesară, a izbit casa de marcat cu putere de pământ. Am tresărit speriată, iar Elenei i-a scăpat un ţipat de surprindere când aceasta s-a spart, iar bucăţi din ea au ajuns alături de coşul de cumpărături. Gura mi s-a uscat remarcând bancnotele verzi ieşind de sub mormanul de plastic şi am înghiţit din nou în sec, privind cum Sheryl îi „culegea". Şi-a îndesat banii în buzunare, sutien şi chiloţi, împărţindu-ne şi nouă câteva hârtii colorate. A surâs pe sub mustăţi, întinzându-se pe jos şi făcând „îngeri de zăpadă" între câteva hârtii valoroase rămase pe parchet.
Râdeam haotic, fără un motiv anume, şi mi-am scuturat capul, încercând să alung sunetul ciudat care mi-a inundat timpanele. Se auzea tot mai aproape, tot mai puternic, printre râsetele noastre colorate. M-am crispat şi mi-am privit, panicată, prietenele. Elena murmura neîncetat cuvinte dezaprobatoare, pe când Sheryl s-a ridicat, alarmată, şi a privit pe micuţul geam murdar.
— La naiba, curcanii! ne-a anunţat ea, ca şi cum nu am fi auzit deja sirenele şi văzut luminile colorate în albastru şi roşu nu ar fi împânzit încăperea.
Mă învârteam panicată, căutând o altă ieşire. Una care era menită să ne ajute să evadăm în pădure, iar, mai apoi, să fugim până la maşina lui Chad, pe care Elena o furase. O abandonaserăm undeva între patru copaci, fiind sigure că nu avea să atragă atenţia. O abandonaserăm într-un loc în care nici noi nu aveam să o mai găsim.
— Mâinile sus! s-a auzit un glas puternic, bărbătesc, apoi uşa pe jumătate deschisă a fost trântită de perete. Altfel vom fi nevoiţi să tragem!
Iar noi, speriate, am făcut întocmai. Am ridicat mâinile în aer şi le-am permis oamenilor legii să îşi plimbe mâinile pe trupurile noastre, în căutarea unei arme de foc. Respiram greoi, picioarele îmi tremurau şi mă rugam mental ca mâinile lor să nu ajungă la acele bancnote ascunse în locuri interzise.
Elena a dat drumul unui hohot de plâns şi, strângând în pumn jacheta poliţistului bătrân, a indicat-o cu degetul pe Sheryl.
— A fost ideea ei! a spus ea, pe un ton piţigăiat. Eu nici măcar nu am vrut să vin!
— Dar ai venit, nu-i aşa, pisi-pisi? i s-a adresat celălalt ofiţer, care părea abia ieşit de pe băncile facultăţii. Pramatie mică! i-a vorbit de această dată lui Sheryl, iar ea, complet calmă, şi-a fluturat o mână, în semn de lehamite.
— Şi eu mă bucur să te revăd, Dean!

— Sheryl, de unde ştii numele poliţistului? o întreb imediat ce amintirea se sfârşeşte, iar ea ridică plictisită din umeri.
— La cât de des am vizitat secţia, suntem, practic, cei mai buni prieteni!
Rânjeşte, însă eu nu o fac, întrucât în minte îmi apare chipul tatălui meu şi simt nevoia de a-mi freca braţele cu palmele în încercarea de a mă feri de privirea sa aspră. Ştiu că imaginea sa este produsă de subconştientul meu supraîncărcat sau de pastilele colorate, consumate cu doar câteva ore în urmă, cel mai probabil, dar, şi aşa, parcă îi aud vocea, strigându-mi numele pe un ton nervos, şi îmi întorc chipul în cealaltă direcţie.
— Pisicuţe sălbatice, vorbeşte poliţistul arogant şi plin de el de după gratii.

Părul său șaten deschis este perfect aranjat în partea stângă, folosindu-se, probabil, de prea mult gel. Are chipul oval, buze mari și cărnoase și doi ochi de un verde-albăstrui. Este de-a dreptul atractiv pentru un polițist care, cel mai probabil, o să se zbată pentru a ne pedepsi cu câteva luni sau ani de închisoare. Își ridică o sprânceană în același fel arogant de mai devreme și trece cu bastonul negru pe deasupra gratiilor de fier.
— Animalele de companie chiar nu trebuie ținute după gratii, își bate el joc, aranjându-și șapca specifică polițiștilor pe cap.
— Ai grijă, motănel, nu vrem să îți strici freza! replic, în schimb, pe un ton stabil.
Mă ridic de pe băncuță pășind înspre el, chiar dacă barele puternice nu o să ne permită o apropiere. Mâna mea trece printre ele și o așez în mod voit pe pieptul său plin. Clipește des, surprins de gestul meu, și, deși mă aștept să izbucnească în râs, se apropie și mai mult, până când trupul i se pliază de gratii. Respirația sa fierbinte mi se lovește într-un mod amenințător de frunte. Și știu, cu siguranță, că acesta este modul său de a mă intimida. Însă, ce nu știe el, este că are efectul exact opus asupra mea. Apropierea sa îmi face conștiința amețită de droguri să dispară, iar piaza rea din interiorul meu să prindă viață.
— Nu ai vrea să se întâmple una ca asta, nu-i așa? rostește el pe un ton jos și îmi las privirea să se contopească cu a sa.
Zâmbesc în colțul gurii și, ridicându-mă pe vârfuri, rostesc:
— Puțin îmi pasă de freza ta idioată! De fapt, nu ești nici pe departe atât de atractiv pe cât te crezi!
Mint cu nerușinare, dar el nu știe asta.
— Se pare că această pisicuță este nerăbdătoare! mârâie el. Haide să vedem dacă ai același tupeu și în camera de interogatoriu!
— Haide să vedem dacă ai același tupeu, bla-bla-bla, mă rățoiesc, aranjându-mi câteva dintre firele rebele ale părului. Cu siguranță voi avea tupeu să îți răspund la toate întrebările. Nu mă deranjează câtuși de puțin! Și mai vedem cum vom sta cu acel „jur să spun adevărul și numai adevărul" mai târziu!
— Dumnezeule mare, nu suntem la judecătorie! Nu vei jura cu mâna pe Biblie sau ceva de genul! Nu încă, pisi-pisi, pentru că atitudinea ta exact acolo te va duce! Sper că te-ai obișnuit în spatele gratiilor!
Îmi las buzele să iasă în evidență și pufnesc printre ele la replica lui. El ridică superior din umeri și, cu același aer îngâmfat de curcan constipat, mă conduce spre locul indicat. Deschide ușa metalică și îmi ia puțin să mă obișnuiesc cu lumina obscură. Privesc masa din fier, becul plăpând ca în filmele vechi și clișeice, iar, mai apoi, geamul enorm în care propria-mi reflexie se oglindește. Mai mult ca sigur, în spatele său se află și alte persoane. Persoane pe care eu nu reușesc să le zăresc, dar care, cel mai probabil, îmi monitorizează fiecare mișcare. Mă cutremur gândindu-mă că, de undeva de acolo, tata mă privește și ridic brațul în aer, mișcându-mi degetele în loc de salut.
— Să înceapă distracția!
Scârțâitul scaunului tras intenționat pe cimentul rece mă face să îmi încrețesc nasul și să scâncesc cu putere din dinți. Un gust amărui îmi alimentează papilele gustative, iar gâtul îmi este mult prea uscat, atât de sec precum deșertul Sahara într-o zi toridă. Însă orgoliul meu nu îmi permite să înșfac sticluța de apă de pe măsuța ruginită. Îmi dreg glasul și mă așez atunci când Dean îmi indică scaunul metalic.
— Numele complet și data nașterii!
— Oh, asta e ușor! replic pe un ton amuzat, zâmbind pe sub mustăți. Mă numesc pisi-pisi și data nașterii, ei bine... Nu e treaba ta!
Dean se oprește din scris și îmi aruncă o privire încruntată pe sub sprâncenele perfect pensate. Îmi zâmbește în colțul gurii și, cu mișcări lente, își scoate cătușele atașate de brâu și le trântește zgomotos de masă. Tresăritul meu nu trece neobservat, ci pare să îl amuze la culme pe băiatul tânăr, în uniformă. Își drege glasul, își trece o mână prin păr și clipește lent.
— Vezi tu, Pisi-pisi, accentuează el „alintul", dacă nu vorbești, îți voi oferi acest set frumos și strălucitor de bijuterii! îmi replică pe tonul său jos, indicând cu bărbia cele două brățări unite printr-un lanț.
— N-ai decât, replic la fel de arogantă și plină de mine, efect cel mai probabil al drogului combinat cu alcool din această seară. Cred că mă prinde bine griul metalizat, tu nu? îl întreb, clipind des.
— Sigur că da! îmi răspunde, rânjind răutăcios. Ți se va potrivi de minune vârful acului în vene, când îți vom face analizele!

Simt cum sângele îmi îngheaţă instantaneu şi înghit forţat şi obsesiv în sec. Mâinile încep să îmi tremure incontrolabil, silindu-mă să le ascund sub masă, de teama privirii sale cercetătoare, care parcă vede prin mine. Genunchii mi se înmoaie preţ de câteva minute şi am nevoie să inspir adânc. Aerul îmi arde plămânii şi raţiunea, întreaga cameră începe să se învârtă în cerc, provocându-mi o ameţeală neaşteptată, iar de această dată clipesc rar, încercând să alung ceaţa care mi s-a aşezat sub gene.
Dean îmi urmăreşte cu atenţie fiecare acţiune. Degetele lui bat uşor în masa din metal, făcând ca fiecare sunet să îmi ajungă la creier, bubuindu-mi în timpane. Îl privesc cu coada ochiului şi mă întreb dacă poate observa drogurile prezente încă în sistemul meu. Pupila cred că îmi este încă dilatată, iar mintea-mi obosită îşi imaginează efectul pastiluţei asupra privirii mele.
Pe sub masă, îmi frec stresată palmele între ele. Îmi ascund privirea de poliţist şi mă încrunt la o pată de sânge ce se poate observa pe peretele opus. Îmi forţez norocul şi întind mâna după sticluţa de apă, însă Dean o ia de sub ochii mei şi, înainte să realizez, îi deschide capacul şi înghite pofticios lichidul incolor. Pământul îmi alunecă de sub picioare şi pereţii încep să se apropie, strivindu-mă undeva la mijloc.
Sunt foarte sigură că Dean îşi notează în foile din faţa sa fiecare acţiune a mea, iar eu rămân tăcută, aşteptând ca el să îmi confirme cele auzite. Îmi imaginez privirea tatei la vederea rezultatului analizelor. Îi văd deja expresia umbrită de furie şi buzele care se strâng într-o grimasă. Apoi, mă zăresc pe mine undeva într-o clinică de dezintoxicare. Singură. Un fior rece îmi trece în goană pe şira spinării şi se opreşte brusc în vârful degetelor de la picioare.
Trec câteva minute bune, iar eu mă chinui cu greu să îmi regăsesc vocea pierdută puţin mai devreme. Îmi forţez glasul în timp ce ţintuiesc cătuşele cu privirea. Mă vizualizez după gratii, stând acolo o bună bucată de timp. Lacrimile mi se încăpăţânează să îmi spele obrajii pătaţi de ruşine şi sunt nevoită să privesc înspre bec, pentru a le împiedica. Îmi simt sângele adunându-se în obraji şi timpanele încep să îmi pulseze într-o durere cruntă.
— Analize? reuşesc să şoptesc greoi pe un ton frânt, iar Dean aprobă. Nu pot! aproape că ţip. Am fobie de ace!
— Pisicuţa şi-a retras ghearele? mă întreabă el amuzat. Facem aşa, tu îmi răspunzi la câteva întrebări, iar eu încerc să te scutesc de analize. Ce zici?
Modul în care capul mi se zgâlţâie incontrolabil înainte şi înapoi îl face pe Dean să se încrunte şi, până să îmi adreseze o altă întrebare, încep să îi relatez întreaga seară, fără a menţiona câteva lucruri mărunte. O grimasă îmi apare pe chip, căci sunt nevoită să îi spun că ideea de a sparge acel magazin a fost a lui Sheryl şi aproape că dau drumul unui hohot de plâns. Îmi închid ochii, inspir, expir şi mă gândesc la el.

Unde eşti, Hades? Unde eşti acum, când am nevoie să mă salvezi de la ananghie? Am nevoie de braţele tale în jurul meu! Am nevoie de privirea ta albastră! Am nevoie ca tu să îmi mângâi spatele într-un mod liniştitor şi să îmi şopteşti, pe tonul tău cald, că totul va fi bine! Însă, cel mai important, am nevoie de tine!

Dean îmi împinge sub nas o foaie de hârtie şi mă îndeamnă din priviri să îi scriu întreaga declaraţie. Mâna îmi tremură pe pix, iar literele se strâmbă sub cerneală. Nu am forţa necesară de a-mi înghiţi nodul din gât şi nici de a îi permite tusei să mi se desprindă de plămâni. Scriu lent, menţionând şi subliniind faptul că am crezut că magazinul este abandonat. Aud uşa sălii închizându-se, iar atunci când privesc în faţă, Dean nu se mai află acolo. Profit de lipsa lui şi înghit nesătulă aproape toată apa rămasă în sticlă.
Văpaia din interiorul meu se stinge în urma răcelii apei şi mă abandonez, pentru câteva clipe, gândurilor. Îmi sprijin spatele de tăblia scaunului şi fredonez melodia care reuşeşte să îmi liniştească sufletul. Melodia noastră. Mi-l imaginez în faţa mea, privindu-mă drăgăstos, ca în acele câteva ore petrecute în orfelinat şi, astfel, îmi îndepărtez piatra de pe inimă.
În minte îmi apare o idee spontană şi mă reped spre geam, făcându-le semn oamenilor, care cu siguranţă mă privesc de dincolo de el. Pumnii mei se ridică înspre bucata de sticlă, lovindu-se cu forţă, în timp ce numele lui Dean răsună cu putere în încăpere, strigat de mine. Mă întorc brusc, deoarece aud uşa deschizându-se şi îmi ascund pumnii însângeraţi la spate.

— Vreau să dau un telefon! spun pe un ton repezit. Adică, am dreptul la un telefon, nu-i aşa?
Oftează, după care încuviinţează dând din cap. Îmi face semn să îl urmez, iar eu fac întocmai. Privesc coridorul lung şi poliţiştii care înfulecă gogoşi cu glazură de ciocolată în timp ce sorb cu poftă din cafeaua proaspătă. Îmi molfăi pofticioasă limba şi mă strâmb, întrucât acelaşi gust insuportabil de băutură ieftină mi se răspândeşte cu viteză pe esofag.
— Cinci minute! mă anunţa el, iar eu aprob grăbită, formând numărul pe care l-am memorat pe de rost.
— Mă poţi lăsa singură?
— Sigur, îmi spune, dar nu se îndepărtează.
Se apropie de mine şi îmi prinde, cu cătuşele, mâna de bara de lângă telefonul fix. Apăs tasta de apelare imediat ce trupul său dispare din raza mea vizuală. Un bipăit, două, trei. Apoi vocea lui. Închid ochii, bucurându-mă de acest sunet liniştitor. Îl ascult repetând acelaşi cuvânt iar şi iar, sperând că îi voi răspunde. Un mic cutremur mă zguduie la interior când, pe tonul său jos, rosteşte:
— Îţi aud respiraţia, Maria!
— Am nevoie de tine! spun şi le permit lacrimilor să îmi inunde privirea. Sunt la secţia de poliţie, vor să îmi facă analize şi... Mi-e frică! Mi-e atât de frică, Hades!
— Calmează-te, Mya! îmi cere, însă cuvintele sale îmi zgândăre rănile din piept şi un hohot îmi scapă neanunţat printre buze.
Îi aud oftatul şi îmi dau seama în ce belea uriaşă am intrat. Îmi cere să mă calmez şi îmi repetă că totul va fi bine, iar inima mi se despică în două cu fiecare cuvânt rostit, căci ştiusem, încă de la început, că asta îmi va spune. Ştiusem că el, dintre toţi ceilalţi, mă va linişti înainte de a pune întrebări. Îi aud respiraţia şi parcă îi simt fierbinţeala lovindu-se de gâtul meu.
— Am nevoie de tine! repet din nou şi din nou, până când pierd şirul.
Propoziţia nu-mi mai răsună cu putere, ci o rostesc şoptit pe un glas vlăguit. Mă simt din ce în ce mai obosită şi am impresia că genunchii mi se vor izbi curând de parchet. Imaginea mi se înceţoşează şi îmi sprijin palmele de peretele gri al coridorului. Îmi muşc limba, încercând să îmi revin, însă simţurile îmi sunt slăbite şi, deşi simt căldura sângelui prelingându-mi-se pe bărbie, durerea nu îşi face simţită prezenţa. Rămân tăcută preţ de câteva secunde şi sunt destul de sigură că cele cinci minute au trecut deja, dar nu am puterea să închid, nu când această respiraţie de la capătul firului reuşeşte să mă poarte departe de realitate.
— Vei veni? şoptesc întrebarea, de parcă i-aş fi împărtăşit cel mai mare secret al meu.
Şi cât mi-aş fi dorit ca în acest moment să fiu alături de el, împărtăşindu-i secrete! Mi-l imaginez atât de aproape, îi simt pieptul plin lipit de spatele meu şi nici nu realizez când un geamăt frânt se pierde între cei doi pereţi apropiaţi.
Respiraţia îmi devine întretăiată, în timp ce îi aştept răspunsul. Ochii îmi sunt închişi şi buzele întredeschise, de parcă ar aştepta un sărut care să le readucă la viaţă. Sărutul lui.

Spune-mi că vei alerga cu braţele deschise înspre mine, Hades! Promite-mi că mă vei învălui în căldura ta şi că nu îmi vei da drumul! Nici acum şi nici altă dată! Niciodată! Promite-mi că, atunci când îţi voi mărturisi dragostea, vei fi aici! Pregătit să îmi înfrunţi sentimentele. Să îmi rosteşti cele două cuvinte magice înapoi şi să mă laşi să mă scufund în acel albastru mirific al ochilor tăi! Permite-mi să învăţ să înot în privirea ta! Lasă-mi trupul să plutească pe acele valuri blânde ale mării! Ah, parcă şi simt căldura soarelui arzându-mi pielea, în timp ce trupul tău îmi devine scut protector!
Te iubesc, două cuvinte pe care am uitat de mult să le rostesc. Două cuvinte care au prins viaţă odată cu întoarcerea ta. Două cuvinte care, rostite chiar şi în gând, îmi suprasolicită inima. Ştii la ce mă gândesc, chiar şi atunci când, în grabă, aud un te iubesc şoptit? La tine! La cât de mult îmi doresc să îţi adresez aceste cuvinte într-o zi şi cât de mult aş vrea ca tu să îmi răspunzi înapoi cu un sărut.
Parcă şi acum îţi simt buzele atingându-le, aproape insesizabil, pe ale mele. Parcă şi acum îţi simt degetele încolăcite în jurul degetelor mele, iar căldura ta îmi oferă putere. „Nu poţi fi fericită fără mine, Maria!" Într-adevăr, Hades! Într-adevăr, nu pot fi fericită fără tine, căci, iubindu-te pe tine, m-am redescoperit pe mine! Iubindu-te pe tine, am descoperit lumea. Puterea. Speranţa. Iubindu-te pe tine, am reînvăţat să iubesc!

Îmi simt sufletul zburând între realitate şi fantezie. Între iubire şi ură. Speranţă şi nepăsare. Viaţă şi moarte. Îmi simt sufletul zburând spre tine, în fiecare moment al zilei. La fiecare răsuflare, la fiecare răsărit de soare şi la fiecare apus. Căci tu, Hades, eşti totul! Ai fost încă de la început totul!
Negarea nu îşi are rostul când inima mea îţi urlă disperată numele.
Astăzi, mai mult ca niciodată, vreau să îţi mărturisesc un lucru.
Vreau să îţi mărturisesc...
Că...
Te iubesc, Hades!...
Te iubesc aşa cum nu am mai iubit!
Te iubesc aşa cum nu credeam că sunt capabilă să o fac!

***

Sâsâi printre dinţi când vârful acului îmi străpunge vena, însă nu de durere, ci de teamă. Teama de ceea ce urmează să se întâmple atunci când rezultatul analizelor o să sosească. Ştiu cu certitudine că sângele care colorează seringa nu este menit să îmi aducă lucruri bune, ci să îmi fărâme speranţele în întregime. Inima-mi bate lent şi lacrimile îmi dansează în privire. Ochii îmi sunt aţintiţi înspre Dean şi îl rog să facă totul ca această şaradă puerilă să înceteze.
— Mi-ai promis, rostesc pe un ton şoptit, stârnindu-i interesul femeii care poartă un halat alb.
Părul ei blond se revarsă în onduleuri lejere pe umerii micuţi, iar buzele roşii îi scot ochii căprui în evidenţă. Îmi zâmbeşte stânjenită, lovind uşor vârful seringii şi revărsând sângele recoltat într-un recipient pe care iniţialele numelui meu sunt notate. Îl priveşte pe Dean în aşteptarea unui răspuns sau ordin, iar acesta îi indică cu bărbia uşa. Se lasă într-un genunchi în faţa mea şi oftează înainte de a-mi vorbi pe un ton blând, necaracteristic lui:
— Nu ţi-am promis nimic, pisicuţă! Trebuia să scot cumva adevărul la iveală şi, uite, mi-a zis, indicând tăviţa pe care recipientele sunt aşezate, partea grea a trecut deja. Dacă nu ai nimic de ascuns, nu ai de ce să îţi faci griji! ridică el din umeri.
Dar am, la naiba! Am de ce să îmi fac griji şi, poate, mult mai mult de atât. Îmi simt braţul din care lichidul îmi fusese recoltat amorţit şi rece. Buzele îmi tremură şi dinţii îmi clănţăne în gură, chiar dacă temperatura camerei este potrivită. Nu am curajul de a-l privi în ochi, căci nu ştiu de ce sunt în stare. Nu ştiu ce aş putea face dacă în privirea lui o să observ milă. Sentiment de care m-am lovit de atât de multe ori. În atât de multe feluri.
Aprob, încercând să îmi ascund frica, întrucât este mult prea târziu pentru temeri. Mult prea târziu pentru griji, căci adevărul o să iasă oricum la iveală. Îmi înghit cu scârbă saliva şi îmi muşc cu putere limba, în încercarea de a-mi reprima injuriile adresate propriei persoane. Dean se ridică şi îşi scutură genunchiul de praf, după care îmi deschide uşa şi mă conduce pe acelaşi coridor lung, până la celula în care Sheryl şi Elena vorbesc de zor.
Tresar la auzul cheii învârtite în yală şi, înainte de a păşi în încăpere, prind cămaşa bărbatului în pumni. Ochii mei îi cercetează chipul şi, dacă până atunci mă lovisem de atitudinea sa arogantă şi zâmbetul amuzat, acum este cât se poate de serios. Privirea îi este rece şi dură, iar buzele îi sunt strâns lipite într-o linie inexpresivă. Ridică din umeri, transmiţându-mi gestual faptul că îmi merit soarta şi îi face Elenei semn cu degetul arătător să îl urmeze.
Viaţa-mi este ruinată. Inima frântă. Sufletul îngropat sub pământ şi picioarele gelatinoase. Sunt doar un trup. Un trup rece şi gol, pe care doar cele două braţe puternice îl pot readuce la viaţă şi încălzi. Îi declarasem dragostea într-un mod tăcut, respiraţia mea îi urla iubirea. Însă el este mult prea surd ca să audă. Urechile îi sunt inundate de trecut, iar prezentul nu poate trece de acel zid imposibil de zdruncinat.
Sunt obosită. Obosită să lupt, să sper, să iubesc. Obosită ca el să nu mă audă atunci când îl strig.

***

Au trecut două ore de când Dean mi-a întrerupt apelul, deşi îmi permisese să vorbesc mai mult decât ar fi trebuit. Tăcerea a fost mai puternică decât cuvintele. L-am aşteptat! Am numărat secundele şi minutele, dar el nu a apărut. Şi, probabil, nici nu va apărea.
Eu îi datorez trecutul, însă el nu îmi datorează nimic. Nu îmi e dator cu dragoste, nu îmi e dator cu protecţia pe care promisese să mi-o ofere. Nu îmi reproşează suferinţă, chiar dacă eu, inconştient, i-am

oferit-o din plin. Vocea lui Sheryl răsună în încăpere, departe de mine. De gândurile şi sentimentele mele.
Vocea ei este de decor, pe când a lui îmi răsună cu putere în timpane. Îmi imaginez acelaşi moment în care buzele noastre s-au atins şi, de fiecare dată, un fior dulce îmi traversează şira spinării.
— Elena va ciripi totul, îmi aduce ea la cunoştinţă, strângându-şi braţele la piept, şi ridic din umeri. Măcar nu ai făcut-o tu, continuă şi mă strâmb. Dacă una dintre noi eliberează pasărea din colivie, cine ştie ce ne vor face!
— Mi-au făcut analize, îi spun pe un ton mult prea calm, şi privesc cum mii de culori îi întunecă chipul. Chiar dacă Elena nu vorbeşte, tot ne vom duce de râpă! ridic din umeri, evitând intenţionat să îi aduc la cunoştinţă faptul că pasărea deja fusese eliberată şi aripile ei se zbăteau cu putere peste declaraţia scrisă de mine.
Pentru prima dată, am şansa de a vedea o altă Sheryl. Una speriată, una care se abandonează total fricii. Îşi strânge genunchii la piept şi începe să îşi balanseze trupul înainte şi înapoi. Buzele i se întredeschid şi, pentru câteva secunde, pot să jur că am auzit numele Domnului desprinzându-se de ele. Oftez înfrântă, observând lacrima ce i se prelinge pe obraz şi, oricât îmi doresc să o liniştesc, ştiu că nu este cazul. Bătălia este deja pierdută, iar cuvintele mele nu au puterea de a schimba scorul.
Elena se întoarce în celulă cu chipul roşiatic şi mâneca hanoracului îmbibată în lacrimi. Ridic uşor baza gâtului tricoului lui Hades şi inspir adânc urma de parfum. Miroase atât de bine. A atât de multe speranţe adunate la un loc. Miroase precum un amalgam de sentimente nerostite.
Miroase încă a el, iar acest lucru îmi este suficient pentru a supravieţui. Prietena noastră îşi cere scuze atunci când Sheryl vrea informaţii despre interogatoriu, iar soarta noastră pare mai sigură destinată distrugerii cu fiecare clipă care trece.
— Maria Blaise? rosteşte Dean şi îmi ridic chipul ascuns în tricou. Se pare că ai un vizitator!
— Credeam că nu avem voie să... încep să vorbesc, făcându-l pe Dean să strâmbe din nas.
— Haide, Maria! mă îndeamnă el, fără a băga în seamă ceea ce îmi iese pe gură, şi tac, încuviinţând.
Picioarele mi se clatină la fiecare pas făcut, căci imaginea tatălui meu îmi invadează mintea şi strigătul său îmi răsună în timpane. Îmi doresc cu ardoare să trag de timp, însă degetele lui Dean, care sunt strânse în jurul braţului meu, mă fac să grăbesc pasul. Palma mea este făcută căuş în jurul tivului tricoului, căci sper că, astfel, Hades mă va proteja. Imaginea lui ajunge să îmi inunde subconştientul, iar cuvintele tatălui meu vor scădea ca importanţă.
Îmi repet obsesiv în minte că totul va decurge bine. Că, la finalul zilei, voi fi în patul meu, pregătită de câteva ore lungi de somn. Că, atunci când totul se va linişti, voi fi lângă el. Dornică să îi povestesc experienţa trăită şi să îl strâng cu putere la pieptul meu. Dornică să îl sărut iar şi iar. Însă dorinţele mele tind să rămână doar vise neîmplinite. Căci, odată chipul său zărit, sunt sigură că tot curajul o să îmi piară.
Nu ştiu dacă drumul este interminabil sau eu îmi doresc să îl văd astfel, întrucât pare că ne îndepărtăm tot mai mult de celulă, însă nu ne apropiam de persoana cu pricina. Îmi trag nasul fără un motiv anume şi, de multe ori, mă opresc în mijlocul coridorului lung, verificându-mi legătura şiretului bocancilor, dar fiecare drum are şi un sfârşit, la fel ca şi al meu. Îmi caut tatăl din priviri, dar nu îl văd. În schimb, îl zăresc pe el.
Stă cu spatele la mine, părul îi este ciufulit, semn că s-a confruntat cu propriile gânduri şi cu propriii demoni în ultima vreme, iar mâinile îi sunt ascunse în buzunarele jeanşilor deschişi la culoare. Inima îmi bate parcă mai repede decât de obicei. Privirea mea îi cercetează spatele şi caută cu disperare să zărească o urmă de piele lăsată la vedere de jacheta sa neagră. Se întoarce cu faţa înspre mine şi un zâmbet mic, firav şi semnificativ, îmi apare pe chip, căci el este. Se află aici pentru mine. A venit să mă salveze de la dezastrul pe care singură mi l-am creat.
— Hades! suspin fericită şi, dacă îmi luase destul de mult să parcurg cei zece metri până în camera uriaşă, îmi ia doar câteva secunde să îi sar în braţe şi să mă agăţ de el ca de o speranţă vie.
Îi sărut pieptul şi, deşi lacrimile încep din nou să mi se reverse pe chip, zâmbetul uriaş nu îmi părăseşte buzele nici măcar pentru un moment. Inima încetează să mai bată în piept când, surprinzător, Hades îmi răspunde îmbrăţişării. Îşi lipeşte buzele de fruntea mea şi, pentru câteva momente, uit unde mă aflu şi de ce. Sunt în braţele lui, exact acolo unde îmi doream cu adevărat să fiu.
— Eşti bine? mă întreabă mângâindu-mi spatele într-un mod liniştitor şi mă întorc pentru a mă asigura că Dean a părăsit deja încăperea.

Îl privesc surprinsă, îl sorb din priviri şi nu îmi vine să cred că el chiar se află aici, în faţa ochilor mei. Pare răvăşit. Ochii îi sunt roşiatici şi înconjuraţi de cearcăne, buzele crăpate şi hainele pe care le poartă acum par călcate de tren. Pentru prima dată, observ o altă latură a lui. Una nepotrivită şi, totuşi, impecabilă. Îmi dă cu vârful degetelor părul la o parte din ochi şi îmi las capul greoi să se odihnească în palma sa în momentul în care aceasta se opreşte blând pe obrazul meu.
Caut în ochii lui motivul pentru care se află aici, căci habar nu am şi nici nu vreau să îl întreb. Îmi este şi frică să aflu răspunsul, chiar dacă tânjesc să îi adresez întrebarea. Trupul meu încă este lipit de al său, iar buzele încă îmi tremură în aşteptarea unui sărut. Ştiu că trebuie să îi răspund întrebării, la fel de bine cum ştiu că un sărut o să îl facă, cel mai probabil, să plece. Iar eu nu sunt capabilă să îmi asum un asemenea risc.
— Nu! răspund într-un final. Viaţa mea este ruinată din acest moment, Hades! recunosc privindu-l drept în ochi.
Mi-au luat sânge şi...
— Am schimbat fiolele şi am plătit cauţiunea!
— Mi-e teamă ca tata va afla...
Ochii mi se măresc considerabil şi aerul mi se opreşte în plămâni. Caut zâmbetul ironic pe chipul său divin. Aştept să cedeze într-un râs isteric, să mă alunge, să mă abandoneze, aşa cum eu o făcusem. În schimb, doar aprobă dând din cap, de parcă l-aş fi întrebat dacă ceea ce spune este, într-adevăr, real.
— Cum adică ai schimbat fiolele şi ai plătit cauţiunea? Hades, ştii ce îţi vor face dacă îşi dau seama că tu...?
— Mya, uită-te la mine! îmi cere, luându-mi chipul în palme, şi iau o gură zdravănă de aer. Totul va fi în regulă! Tu vei fi bine, mă auzi? Nu voi permite nimănui să te închidă în acest loc! Ai încredere în mine?
Nu trebuie să îi răspund, căci privirea mea deja îi dezvăluie totul. Însă pare că el îşi doreşte să îmi privească buzele mişcându-se, în timp ce răspunsul îmi părăseşte corzile vocale. Palmele lui mari mi se odihnesc pe şolduri, respiraţia sa fierbinte mi se loveşte de frunte, iar nările caută să o inspire cât mai adânc. Privirea lui este blândă şi îngrijorată în egală măsură. Iar în acest moment, în acest loc, regăsesc în el băiatul pe care l-am abandonat în trecut. Acelaşi zâmbet mic în colţul gurii, aceeaşi promisiune, alături de cei mai frumoşi ochi albaştri.
Acelaşi băiat care ar fi mutat, cu mânuţele sale mici, munţii din loc pentru mine. Îmi muşc buza, ceea ce îl face să îmi zâmbească strengăreşte, şi îmi ascund chipul, ruşinată, la pieptul său. Acel piept cald, care promite atât de multe. Îi ascult bătăile alerte ale inimii şi îmi imaginez numele meu strigat pe acordurile ei. Îmi imaginez inimile noastre laolaltă, dar, cel mai important, îmi închipui că el mă iubeşte la fel de mult precum o fac eu. Căci îl iubesc şi, după mult timp, am curajul să îmi mărturisesc mie acest lucru. Să îmi recunosc faptul că, în torace, încă am un organ care tânjeşte după dragostea lui.
— Doar în tine mai am încredere, Hades!

Capitolul VI

Spatele îi este drept, privirea pierdută înainte şi braţele încordate. Degetele sale, strânse în jurul volanului, fac pielea neagră să îşi plângă durerea în scârţâieli scurte. Îl privesc cu coada ochiului, temându-mă să nu îi distrug concentrarea profundă. Îl aud oftând, îl simt fâstâcindu-se şi cu greu îmi păstrez expresia neutră atunci când îmi aruncă câte o ocheadă scurtă.
A reuşit să mă elibereze din acel loc sau, mai bine spus, să ne elibereze, căci Elena s-a întors în braţele lui Chad, iar Sheryl în ale lui Chase.
Îmi dreg glasul încercând să îl fac să îmi vorbească şi, în schimb, primesc o încruntare. Nu mă tem că vechiul Hades ar fi revenit, căci, după momentele noastre de apropiere, acest lucru este aproape imposibil. Ştiu că vrea să îmi vorbească, îl observ întredeschizând buzele şi închizându-le la loc şi, de fiecare dată, îmi imaginez limba mea strecurându-se printre ele.
Îi simt palma aşezându-se cu grijă pe coapsa mea şi cu greu îmi stăpânesc zvâcnetul piciorului, căci pare că fiecare mușchi al corpului meu prinde viaţă în prezenţa lui. Ochii săi albaştri ca două stele pe cerul senin mă privesc scurt, iar asta mă face să vreau să îmi hrănesc plămânii cu aerul rece care pătrunde prin deschizătura geamului. Îmi aşez temătoare palma peste a lui şi zâmbesc în sinea mea, simţind cum îşi încolăceşte degetele în jurul alor mele.
Am încetat de mult să mă întreb cum de un singur om îmi poate oferi atâtea emoţii şi sentimente, deoarece, iubindu-l pe el, orice a devenit posibil, iar imposibilul necunoscut în clipele-n care suntem împreună. Împreună. Un cuvânt atât de puternic. Un cuvânt care îmi suprasolicită inima în torace şi îmi strânge stomacul într-un ghem de foc. Buzele sale se mişcă lent, parcă încercând să îşi găsească cuvintele, iar atunci când, în sfârşit, le permite să iasă la iveală, închid ochii, bucurându-mă de acest cântec al îngerilor care îmi răsună cu putere în timpane.
Nu îi aud vorbele. Îi observ buzele mişcându-se şi tot ce aud este acea voce din mintea-mi nebună, care mă îndeamnă să îl sărut. Şi cât aş vrea să îl sărut, la naiba! Iar şi iar, la infinit. Până când buzele noastre or să crape şi sângereze, or să devină dureroase şi, cu toate acestea, să nu ne oprim. Să ne delectăm unul din altul. Unul cu altul. Să ne contopim în feluri imposibile. Să ne iubim, aşa cum îmi doresc.
În mintea mea, deja se creează mii de scenarii cu noi doi. Sărutându-ne sub clar de lună. Îmbrăţişându-ne după o ceartă zdravănă. Îmi imaginez pielea sa tatuată lipită de a mea, iar în capul meu glasul său de copil rostește acele două cuvinte magice, făcând ca un mic tremur să îmi acapareze întregul trup.
— Ai spus că tatuajele tale au o semnificaţie pentru tine, rostesc înainte să realizez.
— Vrei să ştii dacă am unul legat de tine?
Încuviinţez, dând din cap.
— Da, Mya! Am un tatuaj care îmi aminteşte de tine. De fapt, este primul meu tatuaj.
Îmi înghit forţat saliva şi îmi scutur capul, în încercarea de a prinde sensul cuvintelor sale. Visez de atât de multă vreme ca una dintre petele de cerneală să îi amintească de mine. De ceea ce am avut cândva, de ceea ce am însemnat pentru el şi de ceea ce poate că încă însemn. Şi cât îmi doresc să îmi dezvăluie aceste lucruri privindu-mă în ochi şi strângându-mă la pieptul său cald! Îşi atinge gâtul cu degetul, încercuind fiecare petală roşie a nufărului, şi inima îmi tresare de fericire.
— Pentru mine, tu erai cea mai frumoasă fetiţă din întreg orfelinatul. Mă luminai cu zâmbetul tău frumos şi îmi ofereai puterea de a crede în dragoste. Un nufăr semnifică frumuseţe şi iluminare, dragoste şi pasiune. Este considerat lotusul inimii, Mya! Mă gândeam la tine şi la modul în care protejai florile. La felul în care le iubeai şi nicio altă floare nu ar fi putut descrie ceea ce simţeam pentru tine mai bine decât aceasta. Tu erai singura care reuşea să alunge întunericul din inima mea, singura care îmi oferea fericire şi, mai presus de toate... singura care mă învăţa să iubesc.
Pielea palmei începe să îmi ardă sub puterea atingerii sale şi inima aproape că vrea să-mi părăsească toracele. O simt lovindu-se de coaste în mod constant şi dureros. Plămânii îmi sunt goliţi de aer şi, oricât încerc să le ofer oxigenul după care tânjesc, toate funcţiile corpului îmi rămân blocate la auzul cuvintelor sale. Tâmplele îmi zvâcnesc lent şi vârfurile urechilor îmi sunt în flăcări. Clipesc uşor, încercând să memorez fiecare cuvânt care îi părăseşte grăbit, frumos şi intens corzile vocale. Într-un fel sau altul, chiar dacă nu o să recunoască asta niciodată, Hades mi-a mărturisit că sentimentele sale faţa de mine au rămas neschimbate.
Îi indic cu bărbia degetul meu arătător şi înghit în sec pentru a nu ştiu câta oară. Leul care îmi tronează colorat în cerneală pe piele are şi el o semnificaţie. Una pe care, în acest moment, simt nevoia

să i-o dezvălui. Una pe care, ani la rând am încercat să o ascund. Însă, singura care a reuşit să mă menţină în viaţă.
— Se spune că un leu este regele junglei, şoptesc pe un ton lipsit de vlagă, iar el aprobă, concentrat încă pe manevrarea volanului. Semnifică putere, forţă şi autoritate. Este un simbol al echilibrului şi prudenţei. El domină şi este încărcat de orgoliu. Exact ca tine! Atunci când am decis să îmi pictez pentru prima dată pielea, îmi doream ceva semnificativ. Ceva care... să îmi amintească de tine! De forţa şi influenţa ta asupra mea. Îmi doream să te menţin viu în mintea mea, dar sub o altă formă, căci imaginea acelui copil pe care l-am abandonat, fără voia mea, în spatele gratiilor porţii, era menită să mă distrugă psihic şi fizic.
El mă priveşte duios şi, cu buricele degetelor, îmi mângâie arătătorul, înconjurând forma desenului pe care îl port precum o cicatrice în suflet. Îmi ia palma într-a sa şi, pentru câteva secunde, pământul încetează să se învârtă în jurul soarelui, întrucât buzele sale îmi ating pielea şi întreg Universul pare să se cutremure.
Privesc înainte la drumul lung care ni se întinde în faţa ochilor şi mă încrunt, căci nu cunosc traseul. Un drum lăturalnic, înconjurat de copaci înalţi şi deşi şi de o pădure pe jumătate verde. Îmi prind buza între dinţi şi glasul său se aude din nou, la fel de frumos, ca de fiecare dată:
— Iar faci asta, mă anunţă şi ridic din umeri, pentru că nu ştiu la ce se referă. Iar îţi torturezi buza, pentru a nu lăsa întrebările să iasă la iveală! râde el şi îmi eliberez buza dintre dinţi, simţind cum sângele îmi urcă cu o viteză supraomenească în obraji.
— Unde mergem? îl întreb într-un final, iar el îmi sărută din nou palma.
Vreau să o retrag din mâna sa şi, pe ascuns, să îmi lipesc buzele exact în locul în care ale sale şi-au lăsat aroma. Îmi doresc să îi simt savoarea pătrunzându-mi în cavitatea bucală şi cum pământul îmi fuge de sub picioare, odată ce gustul său mentolat îmi atacă puternic papilele gustative.
— Trebuie să îţi povestesc ceva, îmi mărturiseşte el şi încuviinţez. Dar, înainte de asta, vreau să vezi pe cineva!
Ştiu cu siguranţă că întrebările nu-şi au rostul, întrucât, dacă ar fi vrut să îmi împărtăşească ideea sa, ar fi făcut-o cu mult timp înainte. Mă aşez mai confortabil în scaunul de piele şi îmi las ochii să se plimbe pe geam şi dincolo de el. La pădurea asemănătoare cu cea în care eu şi Hades am vorbit pentru prima dată despre trecut. Când pentru prima dată, Hades m-a lăsat să mă apropii de el.
Pare că a trecut atât de mult timp de atunci, încât bucăţi lipsă din scenariu îmi apare în minte. Îl văd pe el, mă văd pe mine şi nu reuşesc să ne văd despărţiţi. Întreaga mea lume o să se spulbere dacă, prin absurd, Hades o să mă abandoneze. Simplul gând îmi oferă un junghi în torace şi îmi face trupul să se înfioare.
Hades a reuşit să mă elibereze de suferinţa pe care moartea mamei mi-a provocat-o, a reuşit să îngroape toată acea durere şi să facă loc unui sentiment străin mie. Însă, cel mai frumos dintre toate, Hades a reuşit să îmi readucă adevărata fericire, iar eu... Eu nu sunt dispusă să o pierd încă o dată. Nu sunt dispusă să îl pierd pe el din nou.
Opreşte maşina în faţa unei peluze neîngrijite şi îmi face semn să cobor din maşină. Fără a pune întrebări, fără a încerca să trag de timp, fac întocmai şi aştept ca el să facă acelaşi lucru. Înconjoară maşina şi îmi prinde umerii sub braţul său, lipindu-mă de trupul său fierbinte. Privesc casa bătrânească şi mă întreb dacă acest loc îi foloseşte lui drept adăpost. Îmi ţin respiraţia când apasă clanţa, iar un miros dulce şi cunoscut îmi invadează nările, făcându-mă să închid, preţ de câteva clipe, ochii.
Îl las pe Hades să mă conducă până în micul salon în care, pe o canapea veche, un trup slăbit se odihneşte. Îmi simt genunchii cedând şi lacrimile apar, ca prin minune, pe obrajii mei, înainte să realizez. Hades îmi eliberează umerii şi, pe vârfuri, se îndreaptă spre femeie. Se lasă în genunchi la nivelul său şi îi mângâie părul, sărutându-i mai apoi fruntea.
— Hei, rosteşte el în clipa-n care ea, speriată, deschide ochii. Cineva vrea să te vadă, este în regulă?
Fără a-i adresa nici măcar un cuvânt, femeia aprobă, făcându-l pe Hades să mă îndemne, cu ajutorul mâinii, să mă apropii de el.
— Îţi mai aminteşti de ea? o întreabă el pe un ton cald, care-mi face tălpile să mi se topească sub fierbinţeala parchetului. Femeia încuviinţează şi îmi zâmbeşte, întinzându-şi braţul înspre mine.
— Helen, oftez, lăsându-mi posteriorul să ia contact cu podeaua.

Mâna-i este rece şi pielea lipsită de culoare. Obrajii îi sunt traşi, iar părul ei, care altădată era încărcat de strălucire, este ascuns acum de o basma. Lacrimile îmi curg necontenit pe obraji până sub bărbie, picurând în stropi mari pe tricoul lui Hades. Imaginea ei de altădată nu se potriveşte câtuşi de puţin cu cea lipsită de vlagă a femeii care mi se arată în faţa ochilor.
— Doar la tine m-am gândit în ultimii ani, îmi mărturiseşte ea. Spune-mi, te rog, că ai avut o copilărie fericită!
— Am avut cea mai frumoasă copilărie, Helen!
Un hârşit îi părăseşte gâtlejul, în timp ce colţurile gurii i se curbează.
— Mă bucur, draga mea, spune, uitându-se apoi spre Hades. Mereu i-am spus să te caute. Am ştiut că voi doi sunteţi făcuţi unul pentru altul.
— Ce te-a făcut să crezi asta?
— Felul în care vă priveaţi, chiar şi atunci.
Îi strâng mâna mai tare într-a mea, încercând să împiedic lacrimile să curgă.
— Îţi mulţumesc pentru tot, Helen! Pentru tot ce mi-ai dăruit!
Încearcă să îmi înapoieze strângerea, dar degetele sale par pietrificate, mişcându-se abia sesizabil. Mă întorc spre Hades, întrebându-l din priviri ce s-a întâmplat cu ea.
— Te lăsăm să te odihneşti, bine? i se adresează el precum unui copil, iar ea îşi lasă pleoapele grele să cadă peste ochii răpuşi de oboseală.
Hades mă îndeamnă să îl urmez înspre grădina din spatele casei şi respiraţia mi se opreşte la vederea florilor frumoase care împânzesc fiecare colţişor. Deşi iarna se apropie cu paşi repezi, în acest loc domneşte primăvară. Nu ştiu cum reuşeşte, însă Helen, cu iubirea sa, menţine florile în viaţă mai mult decât este cu putinţă. Privesc cum băiatul pe care îl iubesc se aşază pe micuţa bancă de lemn, aflată la umbra unei salcii bătrâne, şi îl urmez. Îmi şterg lacrimile cu tivul tricoului şi îmi trag nasul, aşteptând ca el să vorbească.
— Locul ăsta este singurul care îi face bine, îmi spune el.
— Mereu a iubit florile!
— Aproape la fel de mult ca tine, îmi surâde.
— Ce s-a întâmplat cu ea?
— Voi începe prin a-ţi spune că Dolores este fiica ei! Nu mult după plecarea ta, Helen a aflat că este în stare critică şi a adus-o la orfelinat...
Hades se opreşte din vorbit în secunda în care ochii mei mijiţi îi întâlnesc pe ai săi. Ca de obicei, îmi dă părul după ureche şi se apropie mai mult de mine, trăgându-mă în căldura braţelor sale puternice.
— Doctorii îi spuseseră că mai are de trăit încă şase luni. Îi era teamă că fiica ei avea să rămână pe drumuri, aşadar, i-am promis că voi avea grijă de ea, aşa cum ea a avut grijă de mine. I-am promis că o voi proteja şi, indiferent de ce se va întâmpla, îi voi rămâne alături. Helen a fost pentru mine mama pe care nu am avut-o, a fost femeia care m-a îngrijit şi mi-a şters lacrimile de copil, iar eu sunt dator să fac acelaşi lucru pentru fiica ei. Ştiu că tu ai crezut că te-am înlocuit, Mya! Că am văzut în ea ceea ce însemnai tu pentru mine şi habar nu ai, la naiba, cât de mult te-ai înşelat! Nimeni nu ţi-a putut lua locul din inima mea! Nimeni nu a reuşit să îţi şteargă imaginea, oricât ar fi încercat. Da, Mya, Dolores înseamnă enorm pentru mine. Dar niciodată nu a însemnat ceea ce tu încă însemni!
— Încă însemn?
Nu ştiu dacă am pus întrebarea cu voce tare sau dacă cuvintele mi-au răsunat în minte, însă, în momentul în care mâinile sale îmi prind obrajii între ele şi fruntea sa se pliază, într-un mod tandru, de a mea, simt cum, încet-încet, îmi pierd cunoştinţa. Limba îmi arde în cavitatea bucală şi degetele mâinilor încep să îmi amorţească atunci când, cu mişcări lente şi precise, le urc în părul său şaten.
— Mi-e teamă, şoptesc, dorindu-mi să îl înştiinţez, iar el aprobă.
— Şi mie îmi este teamă!
Îmi simt sângele ţâşnind cu o viteză incredibilă în vene, căci, pentru prima dată de la întoarcerea sa, Hades îmi mărturiseştecă se teme. Şi cât aş vrea ca vorbele sale să aibă o altă semnificaţie. Dacă eu mă tem de o inimă frântă, el se teme de un nou abandon. Se teme că, la finalul zilei, se va trezi singur, de parcă nici măcar nu m-aş fi întors în viaţa sa.

Îţi promit, Hades! Îţi promit că, dacă îmi oferi privilegiul de a beneficia de iubirea ta, nu îi voi permite suferinţei să îţi invadeze inima! Îţi promit că te voi ierta, chiar şi atunci când, conştient sau nu, îmi vei

greși! Îți promit că te voi strânge la pieptul meu în nopțile geroase ale iernii și că te voi proteja de gheața care îți înconjoară, în acest moment, inima! Îți voi sufla aer cald peste inimă, Hades! Până când, picătură cu picătură, voi topi acel bloc, aparent indestructibil. Îți promit, Hades! Îți promit că te voi iubi mai mult decât pe mine! Mai mult decât pe oricine altcineva!
Mă voi schimba, Hades! Mă voi schimba pentru tine! Mă voi schimba în atât de multe moduri diferite, până când voi merita iubirea ta! Până când îți voi merita brațele în jurul meu și buzele lipite de pielea mea. Mă voi schimba psihic și fizic! Dar să nu te gândești nici măcar pentru o secundă că acea schimbare va avea legătură cu mine când, de fapt, tu ești singurul motiv pentru care aș îngropa-o pe Maria din prezent și, cu mâinile goale, aș săpa în pământ, încercând să o regăsesc pe cea care eram cândva.
Îmi voi privi palmele murdare de pământ și, chiar dacă îmi va pieri curajul în unele zile, voi continua să sap. Cât mai adânc, cât mai mult, până când voi ajunge la acea comoară ascunsă. La acea persoană pe care tu o iubeai și o iubești. Știi ce te-aș întreba acum, când ochii tăi senini strălucesc de fericire? Te-aș întreba dacă mă iubești pentru ceea ce sunt sau pentru ceea ce am fost!
Dar ce voi face eu dacă răspunsul tău îmi va mări golul din piept? Ce voi face eu, dacă în locul iubirii, a rămas doar ura? Spune-mi, Hades! Răspunde-mi, fără să îți adresez această întrebare, citește-mi cuvintele în privire și spune-mi dacă inima ta încă îmi aparține! Spune-mi dacă încă îți mai bat în piept, așa cum o făceam cândva!
Și, Doamne, cât mi-aș dori ca această sursă de viață să îmi aparțină! Cât mi-aș dori să îi număr fiecare bătaie în timp ce capul mi se odihnește pe pieptul tău asudat după o noapte intensă de dragoste! Cât mi-aș dori să te simt, în atât de multe feluri imposibile! Nu am făcut niciodată dragoste, Hades! Știi de ce? Pentru că doar tu îmi meriți iubirea. Doar tu meriți să îți ofer inima mea.
Iar acum, pentru a doua oară, ți-o așez în palmă și te rog să nu o strivești. O vei strivi din nou, iubitule? Căci nu știu dacă ea, sărmana, mai este capabilă să accepte o dezamăgire. Se spune că o inimă se poate frânge doar o singură dată. Însă, dacă este așa, de ce a mea continuă să sângereze?
De ce chiar și acum, în brațele tale, simt cum bucăți din ea mi se pierd în torace?
De ce fiecare bătaie a ei îți strigă numelepe un ton îndurerat? De ce mă torturezi, ținându-mă aproape și, totuși, la o distanță considerabilă? Cât de mult m-ai urî dacă aș umple golul dintre noi? Cât de mult mă vei judeca dacă, din nebunie pură, îți voi fura încă un sărut?
Ți-am spus că îmi e teamă! Ți-am spus de atâtea ori asta, încât am pierdut numărul și șirul temerilor mele. Sunt dispusă să îmi las întregul sânge să se scurgă din inimă, atât timp cât o umple pe a ta. Sunt dispusă să mă predau, cu mâinile încătușate, atât timp cât buzele tale îmi vor fi hrană și brațele sursă de căldură.
La ce te gândești în acest moment, în care privirea ți se luptă între ochii și buzele mele? Încerci să îți reprimi dorința de a mă săruta? Pentru că, dacă acesta este motivul, te rog să nu o faci! Te rog să nu mai păstrezi distanța chinuitoare care îmi roade câte un mic petic de suflet! Menține-mi sufletul întreg și oferă-i viață, cu al tău dulce sărut!
Nu vreau să îți spun că te iubesc, ci vreau ca tu să citești acest lucru privirea mea! Vreau ca tu să zărești cuvintele nerostite din sufletul meu și să mi le transmiți înapoi, fără a rosti o vorbă! Nu îmi doresc să te aud rostindu-le cu voce tare, întrucât voi crede că mă minți. Voi crede că, deși le rostești, vor rămâne doar atât. Simple vorbe! Îmi doresc să simți, Hades! Să simți tot ce simt eu în acest moment!

Îi desprind mâna de pe obraz, continuând să mențin contactul vizual, și o lipesc de pieptul meu. Exact în locu-n care organul care-i aparține în totalitate se zbate nestingherit în graba de a ajunge la el, de a-l simți în totalitate. Îmi las pleoapele să cadă peste ochii înlăcrimați, înainte ca privirea lui să mă transforme în scrum și, în schimb, îi permit zâmbetului meu să îmi ridice colțurile gurii.
— Cândva, te-am întrebat dacă îți mai bat în piept, rostesc cu respirația întretăiată. Nu voiam neapărat un răspuns, Hades! Ci voiam ca tu să mă întrebi înapoi, doar astfel, ți-aș fi putut mărturisi! Doar astfel aș fi putut să îți spun că, în pieptul meu, nu a mai bătut nimeni altcineva în afară de tine! Da, îmi este frică! Teamă că încă nu sunt capabilă să iubesc! Să te iubesc așa cum meriți! Teamă că, la finalul zilei, vei realiza că nu sunt bună pentru tine. Că meriți ceva mai bun, iar eu... Eu am pierdut atât de multe, Had! Cum aș putea să accept să te pierd pentru a doua oară?
El mă privește languros, iar expresia încărcată de sentimente nu îi părăsește nici măcar pentru o clipă chipul îngeresc. Am impresia că, exact aici, în acest moment, masca sa de zeu al Infernului cade, lăsând

la iveală aripile albe ale unui înger rătăcit. Un înger care caută, debusolat, un piept în care să se adăpostească, iar eu sunt mai mult decât pregătită să îl primesc într-al meu.
Îi văd chipul apropiindu-se tot mai mult şi închid din nou ochii, aşteptând ca buzele noastre să se unească într-un sărut exploziv. Pielea sa fină se freacă de a mea, iar trupul meu, sărmanul, începe să tremure în braţele sale. Îmi întredeschid buzele, atât cât limba sa fină să pătrundă între ele, iar atunci când cele două se întâlnesc, simt cum prind aripi să zbor. Mâinile mele urcă cu repeziciune în părul său, trăgându-i capul mai aproape de al meu. Are gust de mentă şi cireşe. De zile de vară, de soare, de căldură şi, cel mai important, poartă gustul unei frumoase poveşti de dragoste.
Dintr-o singură mişcare, îmi ridică trupul de la sol şi picioarele mele se strâng, instinctiv, în jurul talei sale. Îl simt aproape. Îi simt dinţii flămânzi torturându-mi buza inferioară până la sânge, iar aerul ne este limitat, întrucât reuşesc să îl inspir în cele câteva secunde în care gurile noastre aleg să se separe. Acele două bucăţi de ciocolată par create pentru mine, căci, cu fiecare secundă în care limba sa îmi mângâie interiorul gurii, îmi simt golul din stomac umplându-se.
De fericire. De dorinţă. De el.
Mă întinde pe pământ, sprijinindu-se în palme deasupra mea, şi suspin de fericire. Îşi desprinde buzele de ale mele, privindu-mă într-un mod aparte. Aşa cum nimeni nu m-a privit vreodată, până în acest moment. Mă priveşte cu dorinţă, dar, cel mai important, mă priveşte cu o dragoste capabilă să reziste în timp. O dragoste care ne-a hrănit în tot acest timp şi ne-a menţinut vii, până la momentul revederii.
Mâinile sale mari îmi prind cu grijă tivul tricoului şi icnesc când spatele meu gol se lipeşte de răceala ierbii. Îmi sărută umărul, plimbându-şi limba umedă până la decupajul cupelor sutienului. Spatele mi se cabrează, simţind cum gura lui se mulează în jurul sfârcului meu întărit prin material.
Se dezlipeşte câteva clipe de mine, continuându-şi traseul până la micuţul piercing din buric, pe care îl prinde uşor între dinţi înainte de a-mi săruta buricul. Se aşază în genunchi la picioarele mele şi, incredibil de lent, îmi trage pantalonii pe picioare. Capul mi se lasă pe spate când Hades revine deasupra mea, iar luna, care îşi făcuse simţită prezenţa pe cer cu câteva ore în urmă, pare să fie martora iubirii noastre.
Nici locul, nici momentul în care tricoul lui Hades dispare nu mai sunt importante. Piercingurile din sfârcurile sale mici şi rozalii lucesc slab în lumina oferită de becul pal al unui felinar, iar, înainte să îmi dau seama, dinţii mei se strâng cu putere în jurul lor, făcându-l pe Hades să scape un geamăt frânt. Simplul sunet care i se desprinde într-un mod perfect de corzile vocale îmi face trupul să tremure şi, dornică să îi simt pielea în totalitate lipită de a mea, îi împing, grăbită, pantalonii şi boxerii.
Gem când pieptul său se lipeşte de sânii mei acum goi şi, flămândă, îi caut buzele. Îl sărut pofticioasă, în timp ce degetele sale lungi îmi mângâie pielea din interiorul coapselor. Sunt reci şi plăcute. Îi simt inelul metalic trecând, în reprize scurte, peste zona mea intimă, şi de fiecare dată un mic ţipăt de extaz îmi părăseşte gura.
Nu se grăbeşte, ci pare că încearcă să lungească momentul la infinit. Mă sărută pe fiecare bucăţică de piele, îmi mângâie umerii şi sânii. Îmi sărută pieptul şi pântecul, iar mai apoi revine la buzele mele. Într-un final, degetele sale se încolăcesc în jurul boxerilor mei dantelaţi şi, cu mişcări precise, îmi mângâie pielea, până când mă eliberează din strânsoarea lor. Îmi simt trupul liber, îl simt pe el în totalitate gol, lipit de mine. Şi încă nu am puterea de a crede că tot ce se întâmplă este real.
Mă întreb obsesiv dacă asta înseamnă să faci dragoste. Întrucât, în secunda în care îl simt pătrunzând cu grijă în interiorul meu, stelele îşi schimbă culoarea, iar sunetul pe care trupurile noastre, încărcate de sudoare îl scot în urma contopirii, par cea mai frumoasă melodie de dragoste. Îl aud gemând şi, involuntar, îmi împing coapsele înspre el, vrând să îl simt întru totul. Degetele sale se strâng în jurul încheieturilor mele, pe care le ţine deasupra capului meu, nepermiţându-mi să-i ating trupul interzis. Fiecare împingere a sa mă înalţă spre cer. Ochii săi par mai strălucitori priviţi de deasupra mea, căci chiar şi stelele îşi pierd frumuseţea în faţa lor. Trupul meu, încărcat de dorinţă, se lasă cuprins în mrejele plăcerii şi, cu un geamăt înfrânt, îi permit lui Hades să se hrănească cu tot ce este mai bun din mine.
— Ai devenit imperfect, rostesc când trupul său cade, răpus, deasupra trupului meu, căci tocmai ai primit cu braţele deschise cel mai mare defect al tău!

Îmbrățișează-mi defectele,
Cum ai îmbrățișa marea!
Îmbrățișează-mi defectele,
Fără să-ți pierzi crezarea!
Îmbrățișează-mi defectele,
Descoperind mântuirea!
Îmbrățișează-mi defectele
Și-ți voi purta iubirea!

Trei luni mai târziu…

Ai simțit vreodată cum viața ți se năruie și orice funcție vitală ți se oprește? Ai simțit cum fericirea îți scăpa printre degete, iar tu ești incapabil să îți strângi pumnul, în încercarea de a o opri?
Te privesc, Hades! Îți aud pumnii luând contact cu suprafața dură a ușii și tot ce îmi trece prin minte este că acesta ne e sfârșitul. Brațele îți sunt încordate, iar sângele ți se prelinge pe lemnul masiv, în timp ce vocea îți piere în urma strigătelor disperate. Stau speriată într-un colț retras, știind că nu te mai pot opri. Că nu pot opri lacrimile să îmi blureze din nou privirea și să îmi golească ochii de culoare.
Mă gândesc la noi, la cele trei luni petrecute împreună, și tot ce îmi doresc este ca, la finalul zilei, să mergem, ținându-ne de mână, acasă. Cer oare prea mult? Iubirea ta este, oare, prea mult pentru mine? Palmele tale încetează să se lovească de suprafața dură când pașii mei stângaci încep să se îndrepte în direcția ta. Îmi așez mâinile tremurânde pe chipul tău asudat și te rog, mental, să rămâi. Pentru o clipă, o secundă, un minut, un an... Să rămâi pentru o viață întreagă.

— Uită-te la mine, iubitule! îl implor, cu lacrimile jucându-mi în privire. Îți promit că orice vom găsi dincolo de această ușă, nimic nu se va schimba! Privește-mă, Hades, la naiba! urlu, căci el își ferește privirea. Nu mă poți părăsi! Nu poți să mă lași, când tu ești tot ce am! Nu îmi poți strivi inima din nou, Had, nu poți face asta! Pur și simplu... Nu mă poți abandona! Te implor, Hades, nu mă distruge... Nu ne distruge!
Fiecare cuvânt mi se desprinde dureros de gât și răsună cu ecou în încăperea împânzită de prietenii noștri. Sheryl își ascunde chipul la pieptul lui Chase, Elena se adăpostește în brațele lui Chad și, undeva, într-un colț, Yarris își plânge tăcut iubirea. Privirea mea se luptă între ei, pe când inima mi se zbate, în încercarea de a se contopi cu cea a lui Hades. Îi văd ochii umbriți de dezamăgire și teamă, îl văd pe el mai vulnerabil ca niciodată și, cu toate acestea, sunt incapabilă să renunț. La el, la mine, la noi și la tot ce avem împreună. La tot ce am construit.
În mintea mea, cele trei luni petrecute împreună se derulează cu o viteză supraomenească. Îmi amintesc primul sărut, prima noapte de dragoste și momentul în care, stingherit, mi-a cerut să mă mut alături de el. Mirosul său plutește în aer, umplând întreg locul, la fel cum parfumurile noastre se contopesc în apartamentul care ne este martor iubirii, unindu-ne, parcă, pentru veșnicie.
Ochii albaștri îi sunt tulburi și buzele îi tremură incontrolabil, încercând să se stăpânească. Mâinile îi cad răpuse pe lângă corp și, pentru câteva secunde, se lasă liniștea. Cu încetinitorul, își îndreaptă atenția asupra mea și îmi permite să mă bucur de căldura privirii sale. Îi ating pomeții, nasul și buzele. Îi trasez conturul întregului chip, de parcă, în sinea mea, îmi iau adio. Și poate că, inconștient, chiar asta fac.
Degetele mi se încleștează pe materialul tricoului său negru, trăgându-l involuntar la pieptul meu și, tăcută, îmi lipesc urechea de pieptul său. Inima-i bate în reprize scurte, iar respirația șovăielnică i se desprinde cu un suspin scurt. Îi aud scrâșnitul dinților și îl simt încercând să se împotrivească iubirii mele. Încercând, încă o dată, să mă mențină la distanță și, în același timp, dornic să îmi înapoieze îmbrățișarea.
— Tu ești tot ce am, îi repet pe același ton gâtuit. Iubindu-te pe tine, am descoperit lumea, Hades! Te rog, te rog nu îmi acoperi ochii, înainte să mă bucur de lumina soarelui!
Îmi prinde bărbia între degetul mare și cel arătător, iar când clipocitul care anunță sărutul nostru se aude în încăpere, primele lacrimi mi se preling pe chip. Pare că Hades încearcă să îmi înlocuiască fluidele cavității bucale cu ale sale, întrucât limba sa se mișcă cu repeziciune, în încercarea de a culege cât mai mult. Cât pentru o viață întreagă. Cât pentru o posibilă despărțire.
Îmi doresc să am puterea să pun punct! Să opresc sărutul dureros și sunetul care ne anunță sfârșitul! Îmi doresc să îi prind mâna într-a mea și să mergem acasă! În apartamentul nostru. În patul nostru. Îmi doresc ca, prin absurd, el să înceteze și să îmi confirme că va rămâne, pentru totdeauna și încă un pic! Să îmi promită și, de această dată, chiar să se țină de promisiune!

Îți amintești primele săptămâni, Hades? Primele cuvinte care ne-au unit? Îți amintești că, de fiecare dată, înlocuiam acel „te iubesc" cu orice alt cuvânt, de teamă? Teama de a ne pierde. De a ne distruge. De a ne nimici. Teama profundă de a fi abandonați. Te privesc cu ochii mari și rugători. Te privesc, așa cum nu

am mai făcut-o. Îți mângâi chipul, în timp ce buzele ni se unesc în mod repetat. Îți strâng tricoul în pumni și suspin peste petalele tale de trandafir.
Mâinile tale nu mă cuprind și brațele nu îți sunt în jurul meu. Îmi oferi simpla atingere a degetelor fine pe bărbia-mi tremurândă. Lacrimile mele ne picură între buze și sfârșesc lovite sub presiunea limbilor noastre lacome. Îți simt pieptul vibrând și, din instinct, mă apropii mai mult. Atât cât inimile să ni se unească și să bată într-un sincron perfect.
Oh, iubitul meu cu ochi de gheață...
Rămâi lângă mine încă o secundă!
Privește-mă și răspunde-mi întrebărilor care mi se reflectă pe chip. Dar ești prea surd, iubitule! Prea surd să îmi auzi strigătele disperate. Prea orb să vezi cât de mult îmi doresc să te oprești. Să te oprești și să rămâi. Nu mă auzi când buzele mi se despart și cuvinte silențioase îmi părăsesc corzile vocale. Te implor, la naiba! Te implor să mă privești în ochi! Te implor să mă atingi! Să mă strângi în brațele tale călduroase și să mă iubești! Te implor să mă iubești așa cum nu ai mai iubit, așa cum mi-ai demonstrat că ești capabil! Dar cu ce scop?! Cu ce scop, dacă urechile ți s-au înfundat și inima a încetat să îți bată? Lasă-mă să îți alin suferința în timp ce aștepți, speriat, ca acea ușă să se deschidă, fără a fi nevoie să o împingi! Lasă-mă să mă apropii de tine, să îți șoptesc cuvinte liniștitoare, în timp ce mâinile mi se plimbă nestingherite printre firele rebele ale părului tău șaten! Lasă-mă să rămân! Să îți rămân. Iubită, prietenă, sprijin, dor. Lasă-mă să îți fiu muză și să te sărut de „somn ușor"! Lasă-mă să îți inspir respirația și să mă delectez cu parfumul pielii tale! Să îți permit să mă răsfeți, să mă schimbi și să mă protejezi! Oferă-mi protecție, Hades! Protejează-mă acum, când simt că lumea mi se destramă și genunchii îmi cedează!

Agonia se cuibărește în sufletul meu și simt cum sentimente teribile, extrem de greu de suportat, se luptă la interior, golindu-mă de orice bucurie aș fi simțit mai înainte. Durere fără margine. Neputință. Speranțe năruite. Absența iubirii. Tot acest tăvălug de simțăminte au darul de a mă pune la pământ și mă fac să mă pierd cu totul într-un hău adânc ce se cască tot mai tare înăuntrul meu. Simt cum rămân fără aer și trebuie să mă repliez pentru a putea fi prezentă pentru el. Pentru Hades. Îmi privesc, stingheră, blugii deschiși la culoare și nu știu cum să reacționez, ce să spun, ce să fac. Simt cum tot ce am trăit în ultimele luni se destramă ca un ghem de ață care se rostogolește cu putere, fără putință de a fi oprit. Maria cea nouă, care s-a deschis cu totul în prezența lui, începe să dispară încetul cu încetul, se îngroapă adânc sub tot noianul de gânduri, și Maria cealaltă, care se învelește într-o mască a durității pentru a face față suferinței, începe să preia din nou controlul și să iasă la suprafață.
Fiori reci mi se așază pe șira spinării. Nu vreau să trec dincolo de ușa la care ne holbăm acum cu toții. Nu îmi doresc să privesc urmele teribile ale unei inimi distruse, căci bănuiesc ce se ascunde acolo, iar eu nu vreau să văd fața urâtă a vieții. Îmi e imposibil să mă confrunt din nou cu pierderea! Privesc spre Hades cu teamă, pentru că, dacă eu simt asta, cu siguranță durerea sa depășește orice închipuire și ghearele ei pun stăpânire pe toată ființa lui.
Hades se prinde cu putere de brațul meu și, pentru puțin timp, caută disperat ajutor. Este descumpănit, slab, lipsit de forță și cu ochii pierduți în fundul capului. Nu l-am văzut așa nici măcar în cele mai grele momente ale noastre din trecut. Sub ochii mei, zeul infernului a dispărut. Știu că îl pierd puțin câte puțin, căci acel Hades nepăsător și indiferent prinde din nou viață și iese la suprafață tot mai mult.
Pare că nu știe ce să facă și cum să procedeze, așa că, gestual, mă întreabă dacă sunt bine și aprob încet cu o mișcare slabă a capului. Ce aș putea spune altceva? Cum aș putea să îi mărturisesc lui furtuna teribilă ce s-a trezit la viață înăuntrul meu? Cum aș putea eu să încerc să îl păstrez lângă mine, când, în privirea lui glacială, se vede clar dorința de a pleca și a mă lăsa în urmă? Cum aș putea să îl opresc din fuga lui nebună de realitate, cu toate că știu că îndepărtarea de toți și de toate nu diminuează cu nimic durerea, ci aceasta se amplifică pe zi ce trece?

Cum aș putea să îți spun că mă doare că soarta ne pare potrivnică și, chiar atunci când credeam că lucrurile intră pe un făgaș normal, ne mai dă câte un șut, îndepărtându-ne tot mai mult unul de altul? Cum aș putea să îți ofer ție vesta de salvare când simt cum devii din nou sloiul de gheață din urmă cu trei luni?

Aș vrea să simți, să observi tremurul brațului meu și palma care se încăpățânează să se strângă în jurul degetelor tale! Mă respingi și te îndepărtezi de mine. Mă ucizi lent și nici măcar nu pricepi acest lucru. Deodată, te văd ridicând din nou pumnii și izbind iarăși ușa camerei lui Dolores. Sunetul puternic pe care îl faci lovind cu forță bucata aceea de lemn îmi reverberează în minte cu putere și mă face să mă cutremur. Loviturile tale repetate, din ce în ce mai puternice, nu prevestesc nimic bun. Piciorul tău se înalță în aer, îți iei avânt și lovești cu toată forța care zace în tine. Ușa cade la pământ cu un zgomot asurzitor, ce zgândăre creierul, și un icnet de surprindere mi se desprinde din gâtlej aproape instantaneu.

Hades îmi aruncă o ultimă privire fugară, pierdută, lipsită de orice urmă a iubirii ce a învățat să iasă iar la suprafață în ultimele trei luni. Mă uit la el încărcată de semnificații la rândul meu și îl rog mental să nu îmi strivească inima pe care am pus-o cu încredere în pumnul său. Însă, el doar își strânge mâinile cu neputință și își frânge deja degetele. Acele degete care mi-au dezmierdat trupul atât de multe nopți la rând. Acele degete care îmi cunosc fiecare punct slab. Fiecare suspin, fiecare oftat, fiecare bătaie accelerată a organului care se scurge lent pe parchetul lustruit, îmbibat în sânge. Sângele ce se scurge încet din obrajii mei și ai lui.
Picioarele refuză să mă asculte și nu le pot opri tremuratul, însă le oblig să meargă mai departe și să se alăture lui în camera în care tocmai a dispărut. Rămân fără aer, căci înțeleg că, acum, iubirea mea nici măcar nu mai contează. E făcută praf și pulbere de gestul cuiva pe care nu îl bănuiam a fi distrus la interior, căci zâmbetele false m-au păcălit până și pe mine.
Îmi legăn trupul înainte și înapoi și, când un țipăt sfâșietor sparge liniștea mormântală din încăpere, îmi adun curajul de a privi la spectacolul oribil din față mea. Un trup fragil atârnă de tavan, susținut doar de o funie groasă legată de un obiect mai dur. Un scaun este căzut la pământ, iar picioarele ei i se bălăngăne dintr-o parte în alta încetișor. Chipul îi este acoperit de o mare de păr roșu și înlemnesc. Timpul pare să stea în loc. Eliberez un țipăt puternic în momentul în care văd ciorapii cu inimioare, pentru că realizez că inima ei a încetat deja să mai bată. Umbra morții este atât de prezentă în cameră încât nu am niciun dubiu că totul este cât se poate de real, că viața s-a scurs cu totul din ea. Nu pot să îmi opresc lacrimile să cadă pe obraji și înlemnesc exact în acel loc. Nu pot înainta. Îmi simt genunchii cedând, iar atunci când trupul meu ia contact cu podeaua, numele ei îmi scapă printre buze.
Îl observ pe Hades îndreptându-se spre ea. Yarris se ferește din drum, iar Sheryl aleargă și ea în încăpere. Râuri de lacrimi coboară pe fața iubitului meu, dar face ceea ce noi, ceilalți, nu avem curajul. Cu mâini tremurânde, eliberează trupul firavdin strânsoarea frânghiei. Corpul ei neînsuflețit îi cade inert în brațe, pierzându-se în aceeași claie de păr roșu. O aud pe Sheryl țipând cu putere, iar urletele ei ce nu se mai opresc îmi sfâșie inima în mii de bucățele.
Odată cu coborârea fetei, Hades cade și el răpus la pământ. Eliberează hohote puternice de plâns. Mângâie chipul albicios și îi sărută cu tandrețe fruntea acoperită de păru-i căzut pe față. Cu mișcări lente, i-l îndepărtează, iar atunci trupul lui se cutremură. Nu mai este nicio urmă de îndoială.
Este ea.
Dolores Anderson.

După atâția ani de dor şi suferință,
Ai apărut din nou în viața mea
Şi mi-ai bombardat sufletul lipsit de apărare.
Dar te-am primit înapoi, de fapt, tu ai fost mereu acolo,
În acea părticică senină ce abia supraviețuiește printre dărâmături.
Tu, aşa rece şi distant, ai adus soarele din nou în viața mea,
Chiar dacă ani la rând furtuna a predominat!
Acum rămâi, rămâi până când moartea îmi va răpune inima!
Rămâi, până când sufletul meu va fi sătul de tine!
Rămâi pentru totdeauna!

— Lorena Micșa

Capitolul VII

— Ultima noapte împreună?
Degetele sale se plimbă pe obrajii mei roşiatici, iar glasul său, la fel de frumos cum mi se păruse încă de prima dată când l-am auzit, mă roagă pe un ton jos şi calm să îl opresc. Să îl implor să rămână, până când, într-un final, chiar o va face! Însă, sunt conştientă că strigătul de ajutor, rugămintea pe care i-o pot citi atât de uşor în privire este doar rodul minţii mele, căci acel Hades de acum câteva luni a revenit. La fel de rece şi de dur... La fel de pregătit să renunţe la tot ceea ce am clădit împreună. Gata oricând să renunţe la iubirea noastră.
Nu îi înţeleg întrebarea şi nici nu îmi doresc cu adevărat să îi ofer vreun răspuns, căci cred cu tărie că, dacă neg acest lucru cu fiecare celulă a corpului meu, nu se va întâmpla. Că el va rămâne aici, în braţele mele.
Cu toate acestea, adânc în subconştientul meu, ştiu că o să plece, că îşi va lua bagajul şi va şterge cu buretele fiecare moment petrecut împreună în cele mai frumoase trei luni avute vreodată. Însă, cum voi reuşi eu să îi şterg numele din inimă?! Cum voi reuşi să mă lupt cu despărţirea, când tot ce îmi doresc este apropierea?! Braţele lui în jurul trupului meu şi buzele sale lipite de ale mele.
Inspir cu putere aerul în piept, asigurându-mă că parfumul său îmi invadează nările, simţurile, trupul şi inima. Apoi, îl eliberez treptat şi, cu o nesiguranţă teribilă, mă descotorosesc astfel de mirosul său feeric. Plecarea lui este iminentă, sunt conştientă de asta, iar dragostea mea nu are forţa de a îl ţine pe loc, ci doar îl alungă şi mai repede. Privirea mea, la fel de goală ca altădată, nu o să se reumple cu el, ci e menită revărsării. Ea nu face altceva decât să distrugă orice urmă de sentimente, orice fărâmă de iubire pe care el s-a asigurat că a plantat-o adânc în inima mea.
Situaţia este aidoma celei de acum câteva luni. Aceleaşi persoane, aceleaşi inimi frânte şi tot aceleaşi priviri lipsite de vlagă. Îmi doresc să îmi duc mâna către inimă şi să îmi masez cu vârful degetelor toracele, pentru că ea mi se loveşte cu putere de stern, făcându-mi coastele să se cutremure în urma fiecărei izbituri. Vreau să îmi prind buza de jos între dinţii lacomi, ştiind ce efect are acest gest asupra lui. Dar la ce bun? Cum aş putea face asta, când ştiu că, oricum, într-un final el o să îşi ia tălpăşiţa?
Îmi amintesc primele săptămâni împreună. Durerea, febra, convulsiile care păreau să nu mai înceteze. El a fost acolo, m-a ţinut de mână când mintea mea o lua pe cărări necunoscute şi mi-a sărutat pielea zgâriată în urma mâncărimilor interminabile. Mi-a ţinut părul, în timp ce stomacul îşi elibera sucul gastric. Mi-a şoptit că pot să trec peste sevraj. Că sunt puternică. Nu a plecat nici măcar o secundă, până acum...

Laşule! Îi strig în propria-mi minte, evitându-i privirea. Eşti un laş, la naiba! Un laş incapabil să îşi ţină promisiunile! Un laş infam, pregătit să fugă la cea mai mică problemă! De câte ori mi-ai promis?! De câte ori m-ai ţinut la pieptul tău fierbinte şi mi-ai jurat că nimic de pe acest pământ nu are forţa să ne despartă? Te-ai înşelat amarnic! Se pare că soarta a decis să mi te ia pentru a doua oară, chiar dacă încă te afli în faţa ochilor mei. Mi-e teamă să clipesc, Hades, căci este de ajuns ca pleoapele să îmi cadă doar pentru o secundă peste irisuri ca tu să dispari pentru o săptămână, o lună, două, trei sau, poate, pentru totdeauna!Timpul are puterea să îţi vindece rana deschisă pe care moartea lui Dolores ţi-a lăsat-o în piept, însă, ce ne facem dacă timpul este la fel de puternic şi pentru a ne nimici iubirea? Dacă atunci când te vei întoarce va fi mult prea târziu sau dacă nu te vei mai întoarce vreodată? Cum voi putea face faţă absenţei tale? Cum îmi voi putea privi reflexia în oglindă ştiind că buzele tale au călătorit pe întreg chipul şi trupul meu?
La naiba cu tine, Hades! La naiba cu iubirea şi cu sentimentele! La naiba!

Inspir şi expir cu rapiditate, încercând să împiedic şiroaiele de lacrimi să îmi spele chipul, pentru că imaginea ochilor săi cristalini înconjuraţi de lagune albastre mă obsedează. Simt cum bătăile inimii mi se domolesc, cum răsuflarea îmi devine întretăiată. Mâna lui alunecă pe obrazul meu până pe gât, coborând lent pe braţ şi oprindu-se pe degete, ca, mai apoi, amplificând durerea, să se desprindă în loc de adio.
— Vei pleca, nu-i aşa? reuşesc să articulez într-un final. Vei pleca aşa, pur şi simplu? Îmi vei călca inima în picioare fără nicio părere de rău?

El neagă cu mişcări lente şi îşi înalţă bărbia, lipindu-şi buzele moi de creştetul capului meu. Savurez momentul cu degetele încleştate pe materialul bluzei sale negre şi gura lipită de mijlocul nufărului, acea floare care mă reprezintă în totalitate şi care îi va reaminti de mine pentru tot restul vieţii. De fiecare dată când va simţi cum un nod i se formează în gât, va şti că acolo sunt eu, luptându-mă să ies la lumină.
— Am nevoie de timp, rosteşte el atât de aproape de mine încât pieptul său se loveşte în repetate rânduri de al meu, de parcă inimile noastre încearcă cu orice preţ să ajungă una la alta.
Să se îmbrăţişeze şi să nu mai fie nevoite să se separe vreodată. Nici măcar pentru o amărâtă de secundă! Iar eu le-aş permite să îşi împărtăşească iubirea în voie. Să se sărute cu pasiune sub clar de lună şi să îşi promită încă o dată că nimic pe acest pământ nu le va putea despărţi vreodată. Aşa cum Hades mi-a promis!

M-ai minţit, Hades! M-ai minţit în atât de multe feluri! M-ai minţit cu vorbe, cu atingeri şi şoapte în miez de noapte! Limba ta fierbinte mă păcălea în mod amarnic atunci când scria îngroşat pe pielea-mi asudată poveşti de dragoste. Şi nu, nu cu Feţi-Frumoşi şi zâne, ci povestea unor copii suferinzi, care au găsit alinare doar unul în braţele celuilalt. Ţi-am oferit alinare, Hades? Sau şi acest lucru a fost o minciună? A fost iubirea noastră reală? Mă tem să mă gândesc mai în profunzime la asta, deoarece adevăratul răspuns ar putea să îmi reteze sufletul.
Aş vrea să am puterea de a-ţi jura răzbunare, de a te preface în scrum dintr-o singură privire. Dar, dacă tu dispari, pe mine cine mă va mai iubi?!
Nu mă mai tem de singurătate, ci mă tem de o viaţă lipsită de tine!
Îmi este teamă că altcineva nu va avea puterea de a mă iubi la fel ca tine şi, cel mai important, că eu nu voi mai avea puterea de a iubi pe altcineva! Îţi voi regăsi privirea în ochii fiecărui bărbat care îmi va ieşi pentru scurt timp în cale, îţi voi căuta atingerea fierbinte sub fiecare mângâiere îngheţată şi voi încerca, în zadar, să îţi îmbrăţişez sufletul sub o altă formă.

— Sunt incapabil să calc în picioare inima ta frumoasă, vorbeşte el din nou, ridicându-mi chipul cu degetul arătător. Sunt incapabil să renunţ la tine, Mya! Chiar dacă plec, trage aer adânc în piept, lăsându-şi fruntea să se sprijine de a mea, chiar dacă plec de unul singur, îţi las în grijă inima mea! Iar eu o voi ţine mereu pe a ta în palmă, având grijă să nu o rănesc!
— Cum poţi spune asta? Cum îmi poţi spune toate aceste lucruri când ştii destul de bine că îmi vei strivi inima încă de la primul pas făcut peste pragul acestei uşi? Înainte să mă părăseşti, trebuia să mă înveţi să trăiesc fără tine, căci nu mă simt capabilă să o mai fac! Nu după ultimele trei luni!
— Mya, nufărul meu roşu, crezi că eu sunt capabil să nu te mai simt bătându-mi în piept? Crezi că pot şterge cu buretele, aşa, pur şi simplu, iubirea noastră? Drace, rosteşte apăsat, trecându-şi mâna prin părul şaten, habar nu am cum voi reuşi să supravieţuiesc departe de tine!
— Atunci, nu pleca! Dacă alegi să părăseşti acest loc care poartă mirosul trupului tău gol, ne vei omorî pe amândoi! Mă vei omorî în chinuri groaznice, Hades!
— Trebuie să plec! Trebuie să plec înainte ca acest loc să mă ucidă pe mine însumi!
— Chiar şi cu riscul de a mă ucide pe mine în schimb?
Întrebarea căreia îi ofer glas mi se desprinde cu durere de corzile vocale, iar primele lacrimi îşi fac simţite prezenţa pe chipul meu. Le simt alunecând în grabă, de parcă vor cu orice preţ să se ascundă de privirea lui nimicitoare, iar atunci când ele mi se izbesc de buze, dispărând între ele, Hades mă sărută. Îşi lipeşte buzele umede de ale mele, culegând cu limba cele două picături de sentiment ce mi s-au desprins de suflet.
Îl simt dulce, atât de aproape şi, totuşi, parcă la zece mile distanţă. Închid ochii, delectându-mă cu aroma himerică de cireşe şi mentă. Îl sărut cu dor şi pasiune. Cu iubire şi ură. Cu tristeţe şi fericire. Îl sărut cu tot ceea ce am eu mai bun şi mai rău în mine. Îl sărut aşa cum nu l-am mai săturat niciodată până acum. Temătoare şi incapabilă să îi împiedic plecarea.
Îmi iau din acest sărut tot ceea ce am nevoie dincolode el, căci el este singurul care reuşeşte prin puterea sa supraomenească să mă înalţe spre nori în timp ce trupul mi se izbeşte de sol. Mâinile sale mari se plimbă grăbite pe trupul meu înfometat de tot ceea ce este dornic să îmi ofere şi, cu părere de rău, îl opresc în momentul în care degetele sale încearcă cu stângăcie să îmi descheie nasturii cămăşii.

— Nu îmi oferi sexul drept cadou de despărţire! rostesc, desprinzându-mă de buzele sale. Nu îmi oferi un sărut de adio şi nici atingeri pe care nu voi fi capabilă să le uit! Oferă-mi răspunsuri, deoarece ele mă vor menţine în viaţă până când te vei decide să reapari!
— Ce vrei să ştii? mă întreabă el şi clipesc lent.
— Pentru cât timp? Pentru cât timp voi fi nevoită să trăiesc fără atingerea ta? Fără să îţi ascult glasul? Fără ca trupul tău să mă încălzească în miez de noapte? Cât timp, Hades? Cât timp va dura sentinţa mea?!
— Nu ştiu!
Răspunsul său este vag, sec şi lipsit de orice fel de sentiment, aşa cum poate că şi trebuie să fie. Nu simt niciun fel de regret în spatele cuvintelor sale. Nu observ dor şi nici durere, ci o uşurare sinistră care are darul de a îmi zburli părul de pe ceafă. Îşi doreşte oare cu atât de multă înverşunare să se îndepărteze de locul în care ultima amintire a ceea ce înseamnă familie a pierit? Îşi doreşte acest lucru în ciuda suferinţei mele? În ciuda iubirii ce ne leagă? Chiar şi cu preţul despărţirii noastre? Încuviinţez, pentru că, în acest moment, asta este tot ceea ce pot să fac. Iar şi iar, până când gâtul începe să mă doară. Ochii mei se plimbă pe chipul său angelic, încercând să memoreze fiecare trăsătură a sa, fiecare muşchi ce i se încordează pe maxilar, fiecare clipire şi fiecare strângere a buzelor. Pentru cât timp o să fie nevoie! Pentru cât timp va decide el să mă păstreze la distanţă! Poate că pentru tot restul vieţii!
— Cinci luni, vorbesc atunci când glasul îmi revine. Te voi aştepta cinci luni, nici mai mult, nici mai puţin, Hades! Dacă vei veni, va însemna că încă sunt importantă pentru tine. Va însemna că încă îţi doreşti să îmi declari iubirea dintr-o singură privire!
— Şi dacă nu vin? mă întreabă el şi mă cutremur gândindu-mă la răspunsul care îmi străpunge toracele cu ace încălzite la foc mic.
Sângele îmi fierbe în vene, iar focul care îmi mocneşte pe esofag mă obligă să înghit în sec în repetate rânduri, încercând să sting flama ce începe să ardă aproape de inimă. Nu îmi doresc ca ea să se prefacă în scrum, căci, dacă o să o facă... Dacă se va transforma în praf şi pulbere, numele lui întipărit adânc în interiorul ei o să se şteargă. Pentru totdeauna! Şi, la naiba, totdeauna înseamnă atât de mult timp! Atât de multă neputinţă şi speranţă, căci, atunci când nimic este tot ceea ce avem, ne legăm strâns cu o funie groasă de orice urmă de speranţă.
— Dacă nu vei veni, voi înceta să te aştept! îi spun, sigură pe mine. Îmi voi înfige de una singură un cuţit în inimă şi îţi voi tăia în bucăţele mici numele. Te voi scoate de acolo, chiar dacă acel lucru va fi ultimul pe care îl voi face, Hades! Cinci luni! Ai la dispoziţie cinci luni înainte ca totul să se termine, înainte ca iubirea noastră să prindă viaţă sau să piară în mâinile tale. Te voi aştepta, Hades! Îţi promit că o voi face, însă nu pentru totdeauna!

Epilog

— Hei, frumoaso! glasul lui Chad mă îndeamnă să mă întorc spre el, zâmbindu-i larg.
— Bună ziua, domnule Raymond! Cu ce vă pot servi astăzi? aleg să-i răspund formal, fapt care-l face să chicotească şi să-mi prindă degetele în căuşul palmei sale peste pultul înalt.
Îmi indică cu bărbia sticla de coniac din spatele meu, iar eu aprob tăcută. Iau cu grijă un pahar proaspăt spălat şi torn lichidul înţepător în interiorul acestuia, strâmbându-mă în clipa-n care aroma puternică îmi invadează simţurile nazale. Mă aplec până la lada frigorifică, scoţând din aceasta două cubuleţe de gheaţă, şi le permit să se izbească de fundul sticlos al paharului. Chad îmi mulţumeşte când, stângace, îi aşez băutura în faţă şi, la fel de arogant, îmi trimite o bezea în aer.
— Cum te simţi?
Întrebarea lui, care ar trebui să fie una cât se poate de normală, îmi străpunge în mod dureros inima.
— Ce face Elena? schimb eu subiectul, scuturând din cap. Cum este facultatea?

Cum te descurci în lipsa ei? Spune-mi, Chad! Te implor, învaţă-mă cum să fac faţă absenţei, căci simt că ajung să cedez doar gândindu-mă la acei ochi glaciali pe care mă chinui în fiecare secundă a zilei să îi uit! Învaţă-mă să mă iubesc pe mine mai presus de el, căci, în acest moment, îmi simt sufletul gol şi ştiu că, de această dată, drogurile sau alcoolul nu îmi vor mai putea fi remediu, căci nu vor face nimic altceva decât să mă silească să îmi amintesc. De atingerile lui. De sărutările pătimaşe. De limba lui fierbinte, cercetând fiecare milimetru de piele al trupului meu. De el, cel care m-a părăsit!
Oare tu simţi? Simţi cum, cu fiecare secundă în care ea nu îţi este aproape, inima ţi se despică în mii de bucăţi? Căci a mea este pe cale să se desfacă în totalitate, iar eu nu sunt capabilă să lipesc toate acele bucăţele minuscule la loc şi, poate, nici nu vreau să o fac. Poate că vreau să simt durerea doar pentru a-mi reaminti că, într-o zi, am simţit iubirea, acel sentiment magic care îţi oferă aripi şi le deschide larg spre înaltul cerului. Ţineam stelele în palmă, scăldându-mă în albastrul senin al privirii sale. Ţineam luna în braţe, coborându-mi mâinile pe trupul său perfect. Îl ţineam pe el în suflet, în inimă şi în minte şi îi atingeam buzele pline chiar dacă reuşeam să o fac şi doar pentru câteva secunde.

Închid ochii când veşnicul junghi în inimă îmi reaminteşte, din nou, că Hades este încă acolo. Îi deschid cu greu, pierzându-mă în intensitatea celor două pajişti verzi din faţa mea. Îmi frec puntea nasului cu dosul palmei doar pentru a evita întrebările care se reflectă clar în privire lui Chad şi, fără a sta prea mult pe gânduri, dau lichidul arzător din paharul acestuia pe gât.

Te-aş putea minţi că sunt bine, Chad, sau ţi-aş putea spune adevărul, cu riscul de a fi judecată şi de a auzi veşnicul „Ţi-am spus eu!". Aş putea, încă o dată, să îmi deschid sufletul în faţa ta sau aş putea lăsa lacătul să ruginească pentru a te împiedica să pătrunzi încă odată în acest loc sacru. Tu ce ai face în locul meu? Ai dărui pe tavă tot ceea ce a mai rămas din tine unui străin? Căci asta ai devenit, deoarece lipsa ta îndelungată mi te-a şters din suflet.

— Încă speră să o urmez, vorbeşte el, făcându-mi semn să-i reumplu paharul. Facultatea nu este pentru mine, Mya, niciodată nu a fost!
Respiraţia mi se opreşte şi ultima piesă din puzzle cade răpusă la picioarele mele la auzul alintului. Îmi sprijin palmele tremurânde de pult, în încercarea de a mă menţine pe picioare, şi inspir lent aerul sufocant în plămâni. Lacrimile îmi invadează privirea pentru a mia oară şi, ca de fiecare dată, le împiedic să iasă la lumină, să prindă viaţă şi să mi se scurgă în dâre negre pe chipu-mi vlăguit.
— Nu îmi spune aşa, Chad! urlu eu, stârnind interesul câtorva clienţi. Te rog, nu îmi mai spune astfel!
— Te pierzi pe tine, Maria! Cu fiecare secundă în care el lipseşte.
Tace, văzând că nu continui, ca mai apoi să mă întrebe:
— Încă îl mai aştepţi?
Nu are nevoie de un răspuns la întrebarea sa prostească, pentru că simpla mea înfăţişare îi aduce la cunoştinţă ceea ce îşi doreşte cu înverşunare să afle. Îi pune, practic, la picioare fiecare lucru nerostit de gura-mi păcătoasă. Îl simt încordându-se cu toate că privirea mea este îndreptată undeva în spatele său, privind spre uşa transparentă şi rugându-mă ca Hades, stăpânul inimii mele, să apară, să îmi zâmbească din spatele ei şi să aştepte cu braţele deschise ca eu să o zbughesc înspre el.

— După tot ce ţi-a făcut?! rostește Chad cu glasu-i plin de nervozitate. Te-a abandonat, Maria! La naiba, te-a lăsat de una singură atunci când aveai cea mai mare nevoie de el!
— Şi tu? îl înfrunt eu, strâmbându-mă caraghios. Dacă eşti de părere că aveam nevoie disperată de cineva, de ce nu ai rămas tu, Chad? De ce ţi-ai luat tălpăşiţa fără a-mi adresa nici măcar o scuză? Era prea mult? Durerea mea era prea mult pentru tine?
— Nu, îmi răspunde el prompt, negând vehement din cap. Însă nu voiam să văd cum cedezi! Nu voiam să te privesc şi să nu te mai recunosc, Maria! Nu puteam să... să stau lângă tine şi să pierd lupta!
— În schimb, ai ales să nu lupţi deloc, îi răspund la rândul meu, ridicând simplu din umeri.
Prind între degete micuţul carnet de pe măsuţa din spatele meu şi mă îndrept înspre cei doi adolescenţi care tocmai trec pragul cafenelei tatălui meu, deschisă recent. Viaţa mea s-a schimbat în totalitate din momentul în care, cu bagajul într-o mână şi inima mea în alta, Hades a părăsit apartamentul nostru. Fiecare colţişor al acelui loc îmi aminteşte de el. Pernele pufoase încă îi poartă parfumul, iar aşternuturile menţin vie aroma trupurilor noastre.
Zâmbesc în faţa clienţilor, la fel cum o fac şi în faţa celor pe care îi consideram cândva prieteni. Râd cu gura până la urechi în timp ce picături de sânge mi se preling pe stern şi coaste. Atât de chinuitor de lent, încât chiar şi propria-mi respiraţie îmi provoacă durere. Sunt eu, nu Maria cea din trecut, nu cea de acum câteva luni, ci una care a descoperit iubirea şi a pierdut-o la fel de repede precum a găsit-o! Sunt eu, acea Maria incapabilă să menţină persoanele iubite alături de ea! Însă, probabil, odată cu trecerea timpului, am devenit mult mai puternică.
Nu mai plâng în miez de noapte, nu îi mai şoptesc numele în spatele uşii casei noastre, sperând ca el să îmi deschidă. Nu îi mai port tricoul în fiecare seară şi nici măcar nu îi mai folosesc parfumul. Nu mai eliberez strigăte disperate în spatele pereţilor cabinei de duş şi nici nu îmi mai arăt suferinţa, cu toate că ea îmi macină sufletul în fiecare secundă a vieţii, la fiecare clipire, inspiraţie şi expiraţie.
Sunt bine! Îmi repet în mod obsesiv în minte atunci când genunchii mei instabili sunt pe cale să cedeze. Sunt bine! Îmi spun în clipele-n care pozele cu noi doi parcă ne plâng de milă. Însă, ce înseamnă cu adevărat să fii bine? Ce înseamnă binele? Doar o altă bătălie pierdută împotriva răului? Am încetat de mult să îmi mai pun aceste întrebări, căci numele lui îmi răsună cu putere în minte şi toracele meu beneficiază de încă o cutremurare.
— Trebuia să te uit, îmi aduce Chad la cunoştinţă de îndată ce ajung în dreptul lui. Eram nevoit să o fac, căci, altfel, trupul meu avea să cedeze.
Eliberez un râset fals şi îmi scutur capul în mod dezaprobator.

Ştii de câte ori am cedat eu, Chad? Ştii de câte ori moartea mi-a bătut la uşă şi, ca un copil speriat, mi-am ascuns sub căldura cuverturii? Ştii de câte ori am aşteptat, cu lacrimi pe obraji, ca cineva să mă salveze din propriul infern? A fi înger este simplu, însă, atunci când devii un supus al Iadului, fumul gros de la focul ce îţi pârjoleşte pielea te înconjoară.
Mi-au rămas cicatrici imposibil de zărit cu ochiul liber, însă, dacă le permiţi mâinilor tale să îmi atingă în treacăt corpul, îmi vei simţi tremurul oferit de fiecare pată neagră din sufletul meu. Vei simţi rănile nevindecate sub buricele degetelor, iar în momentul în care îţi vei privi palmele, sângele meu îţi va păta pielea. Îmi vei simţi durerea şi, neputincios, vei elibera un ţipăt îndurerat, aşa cum am făcut şi eu de atât de multe ori!

— Vei fi bine, îmi spune sigur pe el şi pufnesc cu reproş. Îţi vei reveni, Maria! Poate nu astăzi, nici mâine, însă, într-o zi, tot acest chin nu va rămâne decât o amintire urâtă.
Cum ar putea deveni experienţa mea o simplă amintire când aceasta este legată de el?! De cel care a readus soarele în viaţa mea şi l-a lăsat să apună înainte de a răsări cu adevărat?! De cel care mi-a oferit viaţă doar pentru a mă ucide cu propriile sale mâini, acele mâini care altădată îmi mângâiau chipul, îmi ştergeau lacrimile şi îmi ţineau mâinile strânse între ele?! În acele palme calde şi blânde, capabile ca, doar cu o atingere, să spulbere tot ceea ce am clădit, să îmi dărâme fortăreaţa şi să se readăpostească în locul care-i este destinat.

Habar nu ai ce vorbeşti, Chad, căci, dacă ai şti, nu mi-ai adresa aceste cuvinte care mă dezarmează întru totul! Nu îmi fura gloanţele când arma nu îmi aparţine! Nu mă înjunghia pe la spate, doar pentru a

beneficia de suferința mea! Ți-o ofer pe toată, Chad! Ia-o, strânge-o în pumn și fă-o țăndări, căci eu nu sunt capabilă să îi fac față! Nu mai sunt capabilă.

Îl privesc în timp ce îmi întoarce spatele și îmi trag nasul în momentul în care el dispare în spatele ușilor de sticlă. Ochii mei coboară privind spre pult, ajungând până la paharul pe care buzele sale le-au atins, și înghit încă o dată în gol, când stomacul mi se strânge ghem la amintirea sărutului său. Imaginea mi se oglindește în bucata de sticlă cu miros puternic de alcool. Îmi văd chipul uniform. Distrus. Așa cum este la interior.
Exteriorul mi-a rămas neschimbat, în ciuda faptului că, de multe ori, cu foarfeca între degete, îmi jur o schimbare suficient de puternică încât să îmi acopere imperfecțiunile cauzate de cel pe care îl consider încă sufletul meu pereche. Însă, nimic nu are puterea de a reumple acel gol pe care îl resimt în fiecare secundă. Acea lipsă a lui care mă nimicește și mă aduce la limita dintre nebunie și obsesie.
În fond, nu există dragoste fără un strop de obsesie. Acea obsesie nebună care te obligă să îl pui pe celalalt pe primul loc. Să îi oferi tot ceea ce îți aparține, căci, pentru acel zâmbet în colțul gurii, ai putea muta chiar și soarele de pe cer. Ai face astfel doar pentru a simți atingerea lui caldă pe trupul tău înghețat! Ai muta cu mâinile goale munții din loc, dacă ei ar sta în calea privirii sale! Te-ai arunca în gol, cu o încredere absurdă că el va fi acolo jos, pregătit să te prindă în brațele sale puternice!

Exact asta am făcut, Hades iubitule! M-am aruncat în gol cu brațele larg deschise și trupul tremurând. Simțeam aerul rece pătrunzându-mi prin piele și zdruncinându-mi oasele. Aveam ochii închiși și, deși acela avea să îmi fie sfârșitul, zâmbeam. Zâmbeam crezând că voi pica în brațele tale precum o pană purtată de vânt, însă, în schimb, ai ales să mă lași pradă durerii. Trupul mi se izbea de asfaltul dur, iar sunetul oaselor mele frânte îmi răsuna în timpane alături de țipătul care îmi striga dorul.
Încă zâmbesc atunci când, de nicăieri, tu îmi invadezi mintea, atunci când îți simt atingerea în miez de noapte, doar imaginându-mi că îmi ești alături. Încă te simt bătând înăuntrul meu. Încă te văd gătindu-mi în costumul creat din propria ta piele și încă, în mod inconștient, îmi îngrop nasul în perna care îți poartă parfumul. Îmi promit în fiecare seară că voi păstra distanța de acea parte de pat, acea parte atât de rece fără de trupul tău care să o încălzească.
Încă zâmbesc, Hades! Însă o fac cu lacrimi în ochi. Zâmbesc așa cum zâmbeam altădată. Așa cum zâmbeam înainte să te iubesc. Înainte să te am și să mă ai. Înainte să îmi juri că nu vei pleca. Înainte ca tu, iubitule, să îmi luminezi viața și să alungi norii de pe ceru-mi senin. Ghici ce, Hades?! Atunci când ai plecat, nu doar că i-ai readus înapoi, ci m-ai silit să mă pierd în furtuna lacrimilor mele.
Întrucât...
M-am distrus pe mine, încercând să îmi vindec sufletul și inima...
Sunt singură și, în același timp, înconjurată de o mare de persoane. Însă, ce folos, căci toate sunt reci și nu ar putea înlocui nici măcar pentru o secundă acele două brațe calde, capabile să îmi dezghețe inima la infinit? Ce rost are? Ce rost au toate astea?! Toate cuvintele, toate gândurile, toate sentimentele, când nu ai cui să i le împărtășești?! Când ești mai mult singură decât alături de cineva? Când sufletul îți plânge constant în loc să râdă cu lacrimi de fericire?
Tristețea se poate defini în multe feluri, în multe cuvinte, pe când iubirea... Cum am putea noi, simplii slujitori ai acestei lumi, să descriem un sentiment atotputernic? Un sentiment capabil să ucidă. Să se hrănească din fiecare fibră a corpului tău, până când devii fragil, slab și intangibil, căci, odată simțită suferința, orice alt sentiment pare infim. Nesemnificativ și ușor de digerat. Am fugit o viață întreagă de dragoste, de persoane, însă, de fapt, trebuia să fug de suferință. De durere și de lacrimi. Trebuia să fug de tine, înainte ca brațele tale să mă cuprindă cu a lor căldură.

***
Stau pe aceeași bancă, în fața aceleiași gări în care, pentru ultima dată, i-am privit irisurile pătrunzătoare, în timp ce am alergat după el, dorindu-mi să îl opresc. I-am oferit toată dragostea mea, umplându-i sufletul, în timp ce el nu a făcut nimic altceva decât să mă pustiască, să mă lase mai goală ca niciodată pe interior. Expusă și înghețată!

***

Soarele străluceşte pe cer, cuprinzând întregul oraş Spokane. Însă asta nu îmi aduce niciun fel de fericire, căci căldura lui nu reuşeşte să îmi ajungă şi în suflet, pentru a încălzisingurul lucru care a îngheţat în urma tremuruluisufletesc. Golul din stomacul meu mi se mută mai sus, în torace, acolo unde Hades ar fi trebuit să fie prezent, acolo unde numele lui răsună la fiecare bătaie puternică, la fiecare glas bărbătesc auzit.
Privesc trenurile trecând şi zadarnic număr fiecare vagon, aşteptând ca dintr-unul să coboare el zâmbind, să îşi deschidă larg braţele şi să îmi permită să mă cuibăresc între ele pentru tot restul vieţii mele, deoarece nu aş fi capabilă să îmi dezlipesc urechea de pieptul său cald, de sunetul nesemnificativ pentru unii, dar care, pentru mine, înseamnă totul şi încă un pic în plus. O nouă şansă la viaţă. Fără obstacole care să ne iasă în cale, fără persoane de care să ne ferim şi, cel mai important, fără reţineri. Închizând pentru câteva clipe ochii, prin minte mi se derulează toate momentele trăite în cele trei luni petrecute împreună. Fiecare secundă, fiecare minut, fiecare săptămână. Îmi amintesc certurile noastre banale, care se sfârşeau aşa cum de mult îmi doream, cu noi goi, în patul din apartamentul nostru. Locul pe care încerc cu vehemenţă să îl evit acum. Acel loc plin de el, de mine, de noi. De tot ceea ce am pierdut…
Picioarele par a avea voinţă proprie, iar cu fiecare tren oprit la doar câţiva metri de mine, alerg într-acolo şi aştept. Aştept până când toţi pasagerii coboară rând pe rând, pentru a mă convinge că el n-a venit nici în această zi. Şi pentru ce ar mai face acest lucru? Căci i-am oferit un termen, iar el... El l-a irosit pe tot şi, în ciuda cuvintelor mele, nu s-a întors sau, cel puţin, nu la mine. Încerc cu desăvârşire să alung într-un colţ întunecat al minţii mele gândurile sumbre. Încerc fără reuşită să nu mi-l imaginez alături de altcineva. Alături de o persoană capabilă să îi alunge suferinţa, întrucât... Eu nu am fost suficient de bună. Nu am fost de ajuns şi, probabil, nici nu voi fi vreodată.
Sentimentul de neputinţă îmi macină trupul, supunându-l astfel torturii. Genunchii nu îmi mai tremură, iar, într-un final, încetez să mai stau pe banca încălzită de razele soarelui, aşteptând ca Hades să apară de după colţ. Mă ridic stângace şi, inspirând adânc aer în piept, îmi netezesc blugii bleumarin cu palmele, aruncând o ultimă privire în urmă. Însă, viaţa nu este asemeni celei din filme, iar el nu apare cu un buchet imens de flori. Cel puţin, nu în această zi caldă de iunie. Un zâmbet timid îmi apare în colţul gurii la vederea barmanului micuţei cafenele a gării şi mă aşez exact în acelaşi loc ca de fiecare dată. Fără a-mi adresa vreun cuvânt, Ethan îmi plasează în faţa ochilor ciocolata caldă şi îi mulţumesc cu o simplă aplecare a capului.

— Ştiu exact de ce ai nevoie, îmi spusese el în urmă cu un an, arătându-mi dantura sa perfectă.
— Mă îndoiesc, îi răspunsesem eu tăios, strângându-mi mâinile la piept. Şi, oricum, nu am nevoie de nimic din ce mi-ai putea oferi tu!
El eliberase un râset răguşit şi se întorsese cu spatele. Luase de pe raftul din spatele său un pahar înalt şi turnase în el micuţul praf ciocolatiu. Fiecare acţiune a sa părea stângace, de parcă abia începuse să lucreze în acel loc, de parcă privirea mea îi ardea ceafa… Însă, chiar dacă îl priveam, gândurile îmi zburau departe, iar imaginaţia mea obosită îi înlocuia chipul cu un altul.Unul drag mie, unul pentru care aş fi fost capabilă să străbat întreaga lume. Mi-a aşezat în faţă paharul aburind, iar m-am încruntat înainte de a-l apuca între degete.
— Ciocolată caldă pe vremea asta? l-am întrebat eu suspicioasă, scăpând un chicotit.
Un simplu chicotit fusese capabil să îmi umple şira spinării cu şocuri electrice, căci uitasem modul în care acel sunet mi se desprindea de buze. Uitasem cum pieptul îţi vibrează în urma acelei zdruncinături şi, cel mai important, uitasem cum buzele mele se arcuiesc în sus într-un zâmbet tâmp şi nelalocul lui. Ethan ridicase din umeri şi îmi adusese la cunoştinţă pe binecunoscutul lui ton răguşit:
— Anotimpul este nesemnificativ în comparaţie cu această băutură!
— De ce spui asta? îl întrebasem, dornică să aflu secretul din spatele băuturii fierbinţi.
— O băutură caldă reuşeşte, timp de câteva secunde, să încălzească chiar şi cel mai îngheţat suflet, şi cred că tu ai mare nevoie de asta! îmi vorbise el, clipind lent în timp ce parcă citea prin mine. E din partea casei! adăugase la sfârşit, iar apoi, ca şi cum nici nu am fi vorbit cu câteva secunde în urmă, mă ignorase pentru tot restul serii.

— Am pierdut şirul zilelor de când continui să vii aici în fiecare seară şi să priveşti, pierdută, mersul trenurilor prin geam, îmi vorbeşte el, iar eu îmi ridic privirea, căutând ochii săi de culoarea alunei.

— Un an, îi spun eu. Vin aici de un an şi câteva luni, dar cine mai stă să numere?
— De ce?
— Pentru că aştept!
— Ce aştepţi, Maria?
— Nu ce, ci pe cine, Ethan! Pe el. Îl aştept pe el în fiecare clipă a vieţii mele!
— Uneori, aşteptarea nu îşi are rostul, îmi spune, aşezându-se pe scaunul dinaintea mea. Eşti prea tânără şi frumoasă ca să aştepţi în zadar o persoană care, cel mai probabil, nu se va mai întoarce vreodată. Ştiu, este dureros ca, timp de câteva secunde, să te gândeşti la această posibilitate, dar ea există, nu-i aşa, Maria? Vii aici, te aşezi exact la ultima masă, cea care are privelişte spre gară şi pur şi simplu... Aştepţi! Aştepţi ca el să se întoarcă şi, în acelaşi timp, te întrebi dacă o va face. Uneori este mai bine să eliberezi persoanele din propria minte, să le dai drumul. Uneori, este mai bine sa te eliberezi pe tine din strânsoarea malefică a descumpănirii.
Îmi trag nasul şi îi permit privirii să mângâie fiecare obiect din încăpere, chiar dacă, în sinea mea, ştiu că a rămas neschimbată. Aceleaşi mese rotunde din lemn aşezate la o distanţă considerabilă una de alta. Patru scaune negre sunt plasate în jurul fiecăreia, neoanele luminează slab încăperea, iar, direct în faţa, lângă uşă, pultul alb tronează.
Aud sunetele tastelor casei de marcat şi mă concentrez pe fiecare ticăit, încercând să alung cuvintele lui Ethan din propria-mi minte. Ţintesc rafturile pe care câteva cărţi vechi sunt frumos aşezate şi mă întreb în mod obsesiv dacă trăirile altor personaje ar fi capabile să mă scutească, pentru câteva momente, de durerea-mi insuportabilă.
— Poate că ai dreptate, aleg să îi răspund, privindu-mi oja albastră de pe unghiile-mi lungi. Dar cum aş putea? Cum aş putea să dau drumul unei persoane care nu mi-a aparţinut niciodată? Cum aş putea să şterg amintirile? Să nu îi mai aud obsesiv glasul strigându-mi numele în miez de noapte? Cum aş putea eu să îl împiedic să îmi tulbure visele? Cum aş putea trăi dacă aş fi nevoită să îmi smulg inima din piept?
Ethan se încruntă în urma cuvintelor mele şi, cu mişcări precise, îşi eliberează părul lung de un şaten închis de sub şapca roşie a uniformei. Încerc cu greu să îmi reţin surprinderea, căci nici prin gând nu mi-ar fi trecut că, sub acea bucată de material, se ascunde o asemenea podoabă capilară, ondulată la vârfuri. Nasul său cârn se potriveşte perfect cu buzele sale pline şi, în mod inconştient, înghit în sec. Palmele mi se unesc pe sub masa, încercând să le ascund de privirea sa cercetătoare, şi le permit ochilor să ţintuiască maroniul mesei. O linişte apăsătoare se lasă peste noi ca de fiecare dată, întrucât în jurul orei opt jumătate Ethan iese din tură şi, fără vreo invitaţie sau un pretext anume, se aşază la masa mea, privindu-mă în linişte. Mi se pare că încearcă să îmi citească gândurile sau viitorul, iar apoi, cu o înclinare a capului, mă invita să părăsim localul. Mai bine de un an, m-a condus spre casă într-o linişte deplină, iar tăcerea dintre noi continua chiar şi în zgomotul infernal al oraşului. Mă conduce până în faţa blocului, ca, mai apoi, fără a aştepta vreun mulţumesc, să îşi vadă de drum.
Nu am avut curajul să îl întreb cărui fapt se datorează comportamentul său şi nu pentru că răspunsul m-ar putea speria, ci pentru că, într-un mod total diferit, apreciez prezenţa lui. El nu îmi cere explicaţii, nu îmi adresează clasica întrebare: „Eşti bine?”. De fapt, el nu mi-a spus nimic, până astăzi, iar acest lucru era singurul de care aveam şi am nevoie: o persoană care să mă înţeleagă fără să fiu nevoită să vorbesc, fără să fiu nevoită să eliberez lacrimile pe care, oricum, le ţin cu greu captive în interior.
— Nu înţeleg, spune el şi mă încrunt, deoarece acesta ar fi trebuit să fie momentul în care îmi face semnul mult aşteptat, în care mă anunţă fără vorbe că mă va însoţi înspre casă. Exact la ora nouă şi douăzeci de minute. Nicio secundă în plus sau în minus.
— Nimeni nu înţelege, îi răspund, scuturându-mi umerii, pentru că nimeni nu îmi împărtăşeşte sentimentele sau trăirile.
Ethan încuviinţează şi, parcă citindu-mi gândurile, îşi înclină capul înspre uşă şi se ridică în picioare, aşteptând ca eu să îl urmez. Păşesc agale alături de el, în timp ce, din priviri, încă îl caut pe Hades. N-am încetat niciodată să îl aştept, chiar dacă, în fiecare seară, îmi jur că voi înceta, că a venit momentul acela. Îi jur lui, mie şi inimii mele.
Mă mint de una singură crezând că ziua următoare va fi mai bună sau, cel puţin, mai uşoară. Mă mint crezând că, într-o dimineaţă, mă voi trezi, iar gândul nu îmi va mai zbura înspre el, că amintirile nu îmi vor invada mintea şi inima nu mi se va zbate în torace la vederea pozelor cu noi. Mă mint că, dacă îmi spun mie însămi că îl voi uita, inima mea va fi capabilă să îi accepte absenţa.

Faptul că a plecat nu a reuşit să şteargă momentele în care el a rămas. A plecat o singură dată, pe când a rămas de atât de multe ori. A rămas chiar şi în acest moment, căci înăuntrul meu el încă este alături de mine. Alături de noi! Alături de povestea noastră de dragoste! Poveste care, deşi se târâie cu ultimele puteri spre linia de finish, este trasă încă de ceva invizibil spre start, iar ea o ia de la început, exact din acelaşi loc, la fel ca ultima oară.
— Presupun că acesta este momentul în care ar trebui să plec fără a-ţi ura noapte bună, îmi zice Ethan şi îmi ascund zâmbetul în spatele liniei inexpresive a buzelor mele. Dar amândoi avem nevoie de o schimbare, deci, de această dată, îţi voi spune noapte bună şi îţi voi săruta obrazul stâng. Ştii de ce voi face asta? Pentru că, la finalul serii, când te vei pune în pat, te vei gândi la modul în care buzele mele se simt pe pielea ta în locul gândurilor despre el.
Îmi ţin respiraţia în momentul în care buzele sale se unesc scurt cu pielea-mi palidă şi, fără a zăbovi pe gânduri, în mod inconştient, mă apropii mai mult de Ethan. Parfumul său cu aromă de caramel îmi invadează nările şi, pentru câteva secunde, îi inspir adânc mirosul dulceag. Îl simt pătrunzându-mi în nări şi arzându-mă pe esofag. Mă sufocă şi îmi obligă tâmplele să pulseze de durere şi euforie. Euforia de a mă delecta cu un alt parfum, unul care să nu îi aparţină celui care, în mod conştient, şi-a strâns pentru a mia oară pumnul, sfărâmându-mi inima prea chinuită. Distrugându-mi speranţele, trăirile şi amintirile, întrucât a reuşit să înlocuiască cele trei luni pline de iubire cu aproape doi ani de dor. A duce dorul unei persoane dragi se simte de parcă cineva ţi-ar fi smuls inima din piept şi ar fi îngropat-o sub pământul rece şi ud, însă ea continuă să bată, continuă să se zbată să iasă la lumină, cu riscul de a se autodistruge sub razele arzătoare ale soarelui.
Îl privesc pe Ethan, căutând un răspuns în ochii săi de culoarea alunei. Nu găsesc milă, aşa cum credeam că o voi face. Nu găsesc regret, ci doar descumpănire şi confuzie. Ochii mei se plimbă pe chipul lui bronzat, memorând fiecare cicatrice micuţă, fiecare imperfecţiune a sa. Îi simt degetele strângându-mi căuş palma între ele, făcându-mă să inspir adânc, întrucât am uitat cum se simte atingerea altui bărbat. Atingerea unui bărbat care să nu fie Hades.
În ciuda aşteptărilor mele, Ethan nu se retrage, ci rămâne pe loc, privindu-mă cu aceeaşi intensitate cercetătoare care mi se citeşte şi mie însămi pe chip. Aşteaptă, cel mai probabil, un răspuns din partea mea. Aşteaptă ca eu să îl alung sau să îl strâng în braţe. Aşteaptă fără să ştie că picioarele îmi sunt pietrificate şi glasul vlăguit. Îmi este teamă să îmi separ buzele, teamă că atunci când o voi face nici măcar un cuvânt nu mi se va desprinde de corzile vocale.

Mereu vor fi alţii! În clipa-n care cineva pleacă, în urma lui se creează o coadă infinită de persoane dornice să îţi pătrundă în viaţă, în suflet şi, poate, chiar şi în inimă. Poate că el nu realizează că, abandonându-te, îţi lărgeşte orizontul. Îţi deschide ochii şi te sileşte să te arunci de una singură în braţele altui bărbat.
Mă obligi să mi te scot din minte, Hades, şi îmi este teamă, la naiba! Mă tem de riscurile pe care sunt capabilă să mi le asum pentru a duce acest lucru la bun sfârşit! Îmi este frică, iubitule! Mă tem că voi încerca să te înlocuiesc, că voi simţi alte braţe în jurul trupului meu. Alte buze peste buzele mele. Alt trup deasupra trupului meu. Îmi este teamă că, încercând să te uit, voi ajunge să mă uit pe mine!
Sunt atât de multe persoane dornice să îţi invadeze viaţa şi să rămână acolo măcar pentru un timp. Sunt atât de multe persoane pregătite să treacă prin foc pentru a-ţi câştiga inima. Şi apoi, eşti tu însăţi, pregătită să înfrunţi iadul personal pentru a rămâne doar a unui singur bărbat. Pregătită să îi ierţi greşelile şi să îi îmbrăţişezi defectele, căci ştii că niciuna din acele persoane nu te-ar putea face fericită. Cel puţin, nu aşa cum o face el.
Te vreau aproape! Te vreau în braţele mele! În patul meu. În casa mea. Te vreau acolo unde îţi este locul! Te vreau mai mult ca ieri şi mai puţin ca mâine! Te vreau pentru tot restul vieţii, Hades! Însă, încă odată, tu nu îmi auzi strigătul, nu îmi simţi nodul din gât şi nici cum palmele îmi tremură în braţele unui alt bărbat. Îl privesc şi, în el, te văd pe tine, căci ochii mei nu sunt capabili să zărească pe altcineva, iar vocea ta îmi răsună în timpane atât de tare, încât am impresia că mă dezechilibrează. Îţi aud râsul şi, fără să vreau, zâmbesc, întrucât acesta este efectul pe care acel sunet rupt parcă în acelaşi timp şi din rai, şi din iad îl are asupra mea.

Îmi las pleoapele să cadă peste irisuri, căci acest gest este singurul care mă poate salva de la pierzanie. Îl văd! Îi văd mâna întinsă înspre mine şi, înainte să realizez, degetele mi se strâng în jurul palmei altui bărbat.

Înghit în sec şi respir sacadat, deoarece, pe sub pleoape, eşti pregătit să îmi oferi un sărut. Simt cum câteva broboane de sudoare îmi apar pe frunte, însă sunt incapabilă să le şterg. Am impresia că pantalonii mei scurţi s-au micşorat, căci un fior rece îmi trece peste coapse.
„Priveşte-mă!", îmi ceri, parcă încercând să mă salvezi şi asta fac. De asta ţin ochii strânşi, Hades, deoarece doar astfel te pot privi. Doar în visele mele te mai pot atinge, doar în visele mele te mai pot iubi... Nu vreau să mă gândesc că nu eşti, chiar dacă aceasta este realitatea! Nu vreau să mă gândesc la atingerea lui, a celui care a rămas nemişcat şi tăcut în faţa mea, a celui care se teme să îmi elibereze palma din strânsoarea sa, crezând că mă voi lovi de sol cu gândul la tine!

— Eşti prea frumoasă ca să suferi!
Aud vocea lui Ethan ca prin vis şi cu greu mă desprind de imaginea lui Hades pentru a-i permite privirii să îl găsească pe cel care mi se adresează. Mă dau un pas în spate, căci îi simt pieptul arzându-mi toracele. Clipesc des şi îmi scutur cu mişcări lente capul, încercând să îi vorbesc, întrucât îmi doresc să îi aduc la cunoştinţă că suferinţa nu îţi priveşte chipul înainte de a se hrăni din tine, că nu există un om prea frumos sau prea urât căruia să îi fie menite suferinţa şi tristeţea. Suntem egali, cu toate că suntem diferiţi.
Îmi simt sufletul ofilindu-se cu fiecare secundă în care pielea noastră se atinge. Mă simt moartă pe dinăuntru, cu toate că la suprafaţă sunt cât se poate de vie. Simt cum cicatricile interioare încep să mă doară şi îmi cabrez spatele în încercare de a diminua durerea. Gestul meu mă împinge mai aproape de el şi durerea se amplifică într-atât de tare încât îmi desprind buzele pentru a elibera un susur mut.
— Eşti prea frumoasă pentru a te confrunta cu trecutul, când poţi să te bucuri de prezent!

Cum aş putea să mă bucur de prezent când el nu e? Când tot ce fac este să mă duc la cafeneaua tatălui meu din când în când şi să lucrez câteva ore pentru a-mi elibera mintea? Să beau o sticlă de vin, tolănită pe fotoliul meu rupt pe alocuri, în timp ce poza lui îmi stă în braţe. Când tot ce fac este să privesc în spate, sperând ca el să mă ajungă din urmă şi să mă strângă la pieptul său? Să îi aud bassul inimii sub urechea mea şi să-i simt pielea înfiorându-se sub impulsul sărutărilor mele.

— În trecut, aveam inima întreagă, pe când, în prezent, au rămas doar frânturi din ea, îi răspund, smulgându-mi mâna din strânsoarea sa fierbinte. În trecut, aveam fericire, pe când, în prezent, tot ce am este o sticlă de alcool care mă aşteaptă în frigider. Aceeaşi de alaltăieri.
Ethan mă priveşte şi pare că se gândeşte profund la cuvintele care, chiar şi pe mine, m-au luat prin surprindere. Ridică din umeri ca şi cum nu ar fi mare lucru şi îşi trece o mână prin părul lung. Îmi zâmbeşte în colţul gurii, la fel cum obişnuia şi Hades să o facă, şi caut în zadar gropiţa care obişnuia să îmi zguduie lumea din temelii. Ea nu este acolo, pentru că Ethan, oricât mi-aş dori eu, nu este el.
— Ai nevoie de un partner ca să termini sticla aia? mă întreabă şi mă încrunt. Pentru că ar fi păcat să o laşi încă o zi în frigider!
Îmi dau ochii peste cap, chiar dacă un rânjet micuţ îşi face loc pe chipul meu şi, înainte de a mă răzgândi, îl invit cu o înclinare a capului în bloc. Îmi deschide uşa şi mă conduce spre lift, ţinându-şi palma pe spatele meu. Simt cum pielea îmi arde în acel loc, cum sângele îmi clocoteşte într-o durere profundă, dar nu sunt dornică să îi arăt acest lucru.
În momentul în care uşile liftului se deschid, înaintez cu paşi mari înspre apartament, de parcă aş fugi de cel din spatele meu. Introduc stângace cheia în broască şi răsuflu uşurată când bucata de lemn se deschide cu un clinchet zgomotos. Pătrund în încăpere, lăsând uşa deschisă în urma mea şi, ca de obicei, îmi arunc pantofii cu toc în celălalt capăt al încăperii.
Privesc melancolică bocancii rupţi în vârf, care au fost martorii atâtor kilometri parcurşi la pas. Martorii primei noastre nopţi de dragoste. Pielea mă furnică gândindu-mă la acel moment şi, fără să vreau, îmi scutur corpul, determinându-mi musafirul să chicotească. Îl privesc cum se aşază pe canapeaua noastră. Apoi, Hades îmi invadează din nou mintea.

— Urăsc canapeaua asta, Hades! Ţi-am spus să nu o luăm, am dat ultimii noştri bănuţi pe ea!
— Îţi promit că, la final, va fi cea mai frumoasă canapea pe care ai văzut-o vreodată!
— Şi cum vei face asta, mă rog? l-am întrebat, ridicând sugestiv din sprâncene.
Nasul său mi s-a lipit de gât, urmat de buze, şi mi-am încolăcit coapsele în jurul trupului său în momentul în care braţele sale mi-au săltat trupul în aer. Degetele lui îmi dansau pe piele în timp ce se îndrepta cu paşi lenţi spre canapea. Buzele sale îmi scriau poeme de dragoste pe piele, iar gemetele mele erau laudele neauzite de restul lumii. Mi-a trântit trupul pe canapea, aşezându-se deasupra mea. Mi-am simţit bluza ridicată până deasupra abdomenului, iar pielea sa s-a contopit cu a mea. Şi-a apropiat chipul de al meu şi, cu vârful nasului, mi-a dat la o parte părul răsfirat pe faţă. Îi simţeam respiraţia lovindu-mă în timpane şi, în mod inconştient, am scăpat încă un geamăt.
— O voi umple cu mirosul nostru, mi-a răspuns el pe un ton şoptit. Îţi voi lăsa sudoarea de pe şira spinării să se impregneze înăuntrul ei, ca de fiecare dată când te aşezi să mă simţi cum pătrund în tine!

Respiraţia mi se accelerează odată cu amintirea care mă învăluie în pasiunea sa. Îmi muşc buza de jos cu putere, încercând, pentru a mia oară, să mă descotorosesc de el şi mă îndrept sper bucătăria micuţă. Deschid frigiderul, aruncând o simplă privire înăuntrul său, descoperind sticla de vin rosé şi cutia de pizza pe jumătate mâncată. Scot singurele „alimente" dinăuntrul său şi îl închid la loc. Îmi frec puntea nasului aşteptând ca cuptorul cu microunde să îmi încălzească cina, iar atunci când sunetul specific mă informează că mâncarea este fierbinte, apuc două pahare de pe raftul înalt.
— Ţi-e foame? îl întreb pe Ethan, aşezând cele patru felii de pizza în faţa sa, alături de paharul din sticlă. Pentru că eu sunt lihnită!
Un icnet îmi scapă printre buze în secunda-n care posteriorul meu ia contact cu suprafaţa moale a canapelei, deoarece cuvintele sale mi se plimbă prin minte şi mi-l închipui pe el pătrunzând înăuntrul meu. Îi simt mijlocul mişcându-se sub mine, iar în clipa-n care un geamăt dulce mi se desprinde de pe buze, remarc privirea uimită a lui Ethan aţintită asupra mea.
— Mmm, murmur eu pentru a doua oară. Cât de bine miroase pizza! şi apuc între degete o felie.
Muşc cu patos din ea, vrând să îi explic partenerului meu motivul geamătului, cu toate că poftele mele nu au niciun fel de legătură cu mâncarea. Îl las pe Ethan să toarne vinul în pahare, iar atunci când îl ridică, adresându–mi cuvintele: „Pentru un nou început!", îl ciocnesc stângace şi cu reţinere, deoarece nu ştiu dacă vreau un nou început sau dacă îmi doresc să trăiesc în continuare în trecut. Acolo unde suntem noi amândoi, împreună.
— Îţi propun ceva, îmi spune Ethan cu gura plină şi îmi ridic sprâncenele în mijlocul frunţii pentru a-l îndemna să continue. Mâine ieşim în oraş şi mă laşi să îţi arăt cum se simte fericirea, ce părere ai?
Închid ochii şi respir încet, genunchii îmi tremură şi nu ştiu dacă sunt capabilă să rostesc o propoziţie coerentă, în caz că aş reuşi să deschid gura. Propunerea lui m-a luat prin surprindere şi mă întreb dacă i-aş putea oferi şansa de a mă face fericită. Dacă el, un necunoscut, ar putea readuce acest sentiment în mine. Îi privesc ochii de culoarea alunei, nasul cârn, buzele pline şi îmi las irisurile să se plimbe pe gâtul lui, în încercarea eşuată de a regăsi nufărul cu petale roşii. Ethan continuă să îmi zâmbească, ridicând din umeri într-un impuls de a mă face să vorbesc, iar eu îmi trec limba printre buze în încercarea de a le umezi, întrucât le simt extrem de uscate în acest moment.
Ticăitul ceasului îmi răsună în timpane. Tic-tac, tic-tac, parcă silindu-mă să îi ofer băiatului din faţa mea un răspuns. Îmi trec mâna prin părul blond şi tot ceea ce îmi trece prin cap este faptul că am nevoie de o schimbare. Una care să fie atât fizică, cât şi sufletească. Dacă el, cel care mă priveşte prosteşte în acest moment, este acea schimbare? Dacă el este acel ceva de care am nevoie? Îi ignor ocheadele şi sunetele guturale pe care le scoate. Îmi scutur umerii înainte şi înapoi, de parcă întrebarea lui nu ar fi fost capabilă să mă rănească, iar mai apoi îmi strâng degetele în pumni, atât de tare încât unghiile îmi sapă în piele.
Ethan nu mă presează la nivel verbal, însă îi citesc neliniştea pe chip. Presupun că se întreabă dacă a fost prea mult, dacă întrebarea lui m-a bulversat şi, într-adevăr, a făcut-o, însă nu voi recunoaşte asta în faţa lui. Voi pretinde la nesfârşit că totul este bine, aşa cum ar fi trebuit să fie. Îmi trag nasul înainte de a încerca să îi zâmbesc, iar el şi-l încreţeşte la vederea grimasei de pe chipu-mi roşiatic. Simt că ar fi cazul să spun ceva, orice, pentru a-mi spăla ruşinea, însă singurele cuvinte care îmi trec prin cap nu îi sunt destinate lui.

Am obosit să îmi las pleoapele să cadă peste irisuri în speranța de a mă trezi și, totuși, o fac încă o dată, căci asta este tot ceea ce mi-a mai rămas, pe lângă un morman de rămășițe ale inimii mele frânte.
Se spune că o inimă nu se poate frânge de mai multe ori sau că nu se poate frânge deloc, dar, dacă este așa, de ce aud fiecare trosnet al ței care până acum avea puterea de a o menține la un loc? De ce aud cum ultima literă a numelui său se despică și, cel mai important, de ce mă doare acest lucru?
De ce respirația mi se întretaie chiar și atunci când mintea mea mi-l arată pentru câteva secunde? De ce mâinile îmi tremură și broboane de sudoare încep să mi se prelingă pe șira spinării, până la betelia blugilor? Îmi prind buza captivă între dinți așa cum știu că i-ar fi plăcut lui să fac și îmi las amintirile să mă năpădească, întrucât, dacă ar fi să fac o comparație între această Maria și cea din trecut, doar hainele s-au schimbat. În rest, aceeași mantie neagră îmi învăluie sufletul îndurerat.
Dacă a ieși cu cineva înseamnă a te înșela, Hades? Dacă a-mi uni, chiar în acest moment, buzele cu acest bărbat frumos din fața mea, înseamnă a renunța complet la tine? Și, la naiba, cât îmi doresc să te alung din inimă!... Însă știu! Știu că nu voi putea, că îți voi căuta calitățile în el. Pentru că asta iubeam eu la tine, calitățile care te făceau în totalitate diferit. Unic. Special. Și știi ce doare cel mai tare? Că eu eram cel mai mare defect al tău, pe când tu erai cea mai mare calitate a mea.

„Să îți arăt cum se simte fericirea!" Habar nu are el că eu am uitat ce înseamnă fericirea, zâmbetul și râsetul! Habar n-are el că plânsul în miez de noapte îmi este cel mai bun prieten! La fel ca și perna pe care Hades obișnuia să își odihnească capul, în timp ce brațele sale mă trăgeau posesive între ele. Zâmbesc când dincolo de ușa dormitorului meu se aude un lătrat blând și mă ridic, mergând clătinat într-acolo. Lucky îmi sare la picioare imediat ce ușa se deschide, iar scheunatul său mă anunță că îi este foame.
Mă mișc încet, încercând să trag de timp cât mai mult cu puțină, înainte de a fi, practic, obligată să îi ofer un răspuns bărbatului din fața mea, căci nu îl pot trata cu tăcere la infinit. Nu îi pot arăta cât de vulnerabilă sunt în acest moment și că a avut dreptate considerându-mă o cauză pierdută. Și poate că nu mi-a spus-o, poate că nu a vrut să mă rănească și mă descurajeze, însă, în privirea lui, la fel ca și în cea a tuturor celor din jurul meu, regăsesc o urmă de milă. Habar n-are el cât urăsc mila atunci când aceasta îmi este destinată mie, habar nu are că l-aș ruga foarte frumos să și-o îndese în fund, în caz că ar aduce-o în discuție!
Îmi las micuțul prieten blănos să mi se așeze în poală și fac o tumbă de fericire adânc în interior, căci pufosul meu își scoate colții în direcția șatenului. Încă îmi amintesc cât de greu l-a acceptat pe Hades și câte nopți am fost nevoiți să îl alungăm din cameră, deoarece obișnuia să doarmă între noi. De fiecare dată! Cu greu și cu o bucată imensă de șuncă, Hades a reușit să îi ofere o mângâiere, iar Lucky și-a mutat culcușul pe covorul pufos al camerei noastre.
Ethan pare că își pierde răbdarea, întrucât bate frustrat din picior și suflă fumul gros al țigării pe nări. L-aș fi rugat să fumeze pe balcon atunci când am auzit bricheta aprinzându-se, însă nu îmi doresc ca el să invadeze încă un colțișor care ne aparține doar mie și bărbatului iubit. Îl privesc printre gene în timp ce degetele mi se scufundă în blănița albă și pufoasă a prietenului meu și, cu greu, îmi ridic privirea înspre el în momentul în care face un salt de pe canapea.
— Îmi pare rău! rostește el apăsat. Poate că invitația mea a fost deplasată, dar voiam ca, de această dată, tu să fii cea așteptată.
— Așteptată de cine? pufnesc eu, râzând fals pentru a-mi acoperi hohotele de plâns ce amenință să apară. Dacă nu este el cel care mă așteaptă dincolo de ușă cu o țigară între degete și zâmbetul pe chip, atunci prefer să aștept în continuare.
— Așadar, răspunsul este negativ? își încearcă el norocul, iar eu îmi ridic bărbia în aer, scuturându-mi capul.
— Cred că ești un bărbat minunat, serios! M-ai însoțit timp de un an și câteva luni înspre casă fără a-mi pune întrebări și cred că asta îmi plăcea cel mai mult la tine, precum și faptul că liniștea ta reușea să mă liniștească și pe mine. Nu știu ce s-a schimbat de ieri până astăzi, nu știu de ce ai ales să îmi vorbești și nici...
— Am făcut-o pentru că până și eu m-am săturat să îți văd privirea pierdută și modul în care îți încrețești nasul pentru a-ți stăpâni lacrimile. Nu neg că mi-ar plăcea să am o astfel de iubită, care să mă aștepte indiferent de timpul care trece, indiferent de faptul că, cel mai probabil, am abandonat-o.

Însă nu din acest motiv mă aflu aici în acest moment, ci pentru că îmi doresc să îţi fiu prieten. Îmi doresc să ai cui să te destăinui!
— Şi ce te face pe tine potrivit pentru asta?
— Faptul că, la un moment dat, eu eram cel care obişnuia să aştepte. Exact în acelaşi loc!
Îl privesc cum îmi întoarce spatele şi, deşi nu las să se vadă, mă simt abandonată din nou. Nu mă ridic pentru a-l conduce spre uşă, ci rămân nemişcată exact în acelaşi loc. Lucky este cel care îl urmăreşte îndeaproape, iar lăbuţele sale răsună cu putere pe parchetul încăperii. Tresar când uşa se trânteşte în spatele străinului şi, pentru câteva secunde, simt nevoia de a alerga în urma sa, de a mă arunca în braţele sale şi de a cerşi înlăcrimată o îmbrăţişare caldă.

***

Mă aşez lent pe faianţa rece a băii şi privesc cutia neagră neatinsă de atât de mult timp. Ştiu că doar o picătură din ceea ce ascunde lăcătul micuţ ar reuşi să mă înveselească. Să scoată din mine ceea ce eram cândva şi să mă reajute să îmi construiesc aceeaşi fericire falsă. Ştiu că o simplă picătură ar aduce-o pe Maria înapoi şi, cel mai important, ştiu cât de dezamăgit ar fi Hades de mine.
Îmi amintesc modul său de mă îndepărta de droguri. Îmi amintesc momentele în care îmi oferea euforie prin dragostea lui, înlocuind subit ceea ce o substanţă interzisă ar fi fost capabilă să îmi ofere. Dar, în acest moment, el nu este aici ca să înlocuiască această nevoie, iar eu sunt neputincioasă în ceea ce priveşte cerinţele trupului meu. O singură picătură ar putea ruina tot ceea ce am clădit şi, în acelaşi timp, ar reuşi să mă recompună pentru scurt timp, la fel cum obişnuia să o facă în trecut.
Un icnet îmi scapă printre buze în momentul în care telefonul începe să îmi vibreze în buzunarul din spate al blugilor şi, fără să stau pe gânduri, îl sustrag din ascunzătoare. Numărul tatălui meu apare pe ecran şi ştiu deja ce vrea să îmi spună sau să îmi ceară să fac. Îşi doreşte nespus să îi cunosc consoarta, căci îi promisesem cu mult timp în urmă că o voi face. Îi promisesem că o voi accepta şi că voi supravieţui cu ideea că el şi-a refăcut viaţa. Şi o fac! Ştiu că acea femeie s-a mutat alături de fiica ei în casa care, cândva, era a noastră. Ştiu că tata ne-a înlocuit pe mine şi pe mama mea încă din momentul în care am ieşit pe uşă. Ştiu ca am rămas a nimănui şi, cu toate acestea, supravieţuiesc.
Nu am mai auzit nimic de Sheryl încă de la încheierea anului şcolar. Nu ştiu dacă este bine, dacă şi-a găsit altă prietenă sau dacă se teme să mă contacteze din cauza schimbării mele. Nu ştiu dacă în fiecare seară îşi priveşte telefonul, sperând ca numele meu să apară pe ecran.
În ciuda speranţelor sale, Chase a plecat la scurt timp după Hades, însă nimeni nu ştie adevăratul motiv. Chad ne-a mărturisit că fratele său a invitat-o pe Sher să i se alăture, pe când ea susţine că a abandonat-o. De un lucru sunt sigură, Sheryl îl iubea şi probabil încă îl iubeşte din adâncul sufletului. Ne-am îndepărtat, am fugit şi, la final, amândouă am ajuns să fim două prietene groaznice, asta dacă ne mai putem numi astfel.
Yarris a dispărut din oraş odată cu moartea lui Dolores, şi nu îmi explic dacă plecarea lui are de-a face cu Hades sau dacă şi el are nevoie de timp pentru a se reface. În fond, Dolores fusese prima fată care reuşise să îi fure inima şi, din acea nuanţă neagră, să facă una încărcată de culoare. Încă îi văd ciorapii cu inimioare de fiecare dată când închid ochii. Încă îi aud strigătele neajutorate în somn. Încă îi văd chipul palid şi linia roşie din jurul gâtului.
Se spune că decizia ei are legătură cu Helen, căci ea decedase cu o zi înainte ca Dolores să îşi pună capăt zilelor. Alţii spun că îşi pierduse cumpătul, iar nebunia o ajunsese din urmă. Şi mai sunt ceilalţi, care pariază că singurul vinovat este Yarris, printre care şi el. Nu a vrut să îmi spună motivul, nu a vrut să se destăinuie, dar, înainte de a pleca, mi-a trimis un mesaj în care îşi mărturisea vinovăţia. Însă eu ştiu adevărul, iar acesta are de-a face cu puţin din toate.
Elena a decis să urmeze o facultate, deşi Chad încă se îndoieşte de faptul că ideea îi aparţine şi susţine sus şi tare că mama ei a reuşit să i-o fure încă o dată. Chase a decis să i se alăture tatălui său încă de la despărţirea de Sheryl. Iar Chad... Ei bine, el nu mai este acelaşi băiat din trecut. N-a mai încercat să mă păstreze în viaţa lui sau să îmi fie alături. Nu a mai încercat să mă facă fericită şi a uitat faptul că, la un moment dat, el ne aducea zâmbete pe chip tuturor. Foştii colegi de liceu susţin că a căzut pradă alcoolului şi, din ceea ce am văzut, aproape că pot confirma acest lucru. Însă cine sunt eu să îl judec?
Las telefonul să vibreze pe gresia udă a băii şi mă ridic în picioare, deschid uşa cu oglindă a dulăpiorului de deasupra chiuvetei şi aşez cutiuţa în acelaşi loc. În aceeaşi poziţie, de parcă nici măcar

nu o am atins-o cu câteva minute în urmă, însă, înăuntrul meu, ştiu că o am făcut-o, căci degetele mele sunt imprimate pe praful ce s-a adunat deasupra sa.
Nu mă voi abandona unei alte fericiri încă odată! Nu îmi voi lăsa inima să cadă pradă deznădejdii în lipsa ta! Cel puțin, nu astăzi!

Cine ştie ce voi face mâine?

Am fost fericită în trecut,
Însă, niciodată în prezent
Căci, fără tine, sufletul îmi e repetent.
Am avut totul şi nimic e tot ce mi-a rămas,
Aproape că aud cum îmi şopteşti pe al tău dulce glas:
Pentru mine, în trecut, erai suficient,
Dar, niciodată în prezent.
Să te iubesc, nu a fost un accident.
Te-am avut pe tine doar pentru un moment,
Dar, niciodată în prezent.

Mulţumiri

Nu ştiu dacă mai am cuvinte să vă mulţumesc pentru fiecare lectură, pentru fiecare mesaj, pentru faptul că, datorită vouă, evoluez ca persoană şi autor. Îmi rămâne doar să mă înclin, cu dragoste, în faţa voastră!
Scrisul mi-a deschis noi orizonturi. Am întâlnit persoane minunate, printre care şi pe draga mea prietenă: Oana Alexandra Nica, cea pe care o veţi regăsi mereu la finalul cărţilor mele. Ştiţi de ce? Pentru că le iubeşte la fel de mult ca mine. Poate chiar mai mult! Pentru asta, doresc să-i mulţumesc din adâncul sufletului:
Mulţumesc pentru tot ce faci pentru mine! Pentru încredere! Pentru că eşti tu!
Vă mulţumesc vouă, deoarece, prin părerile voastre, mă încurajaţi să îmi continui visul!
Şi nu în ultimul rând, îi mulţumesc Editurii Styished pentru seriozitate şi profesionalism!

Facebook FRIENDS - Andrada Rezmuveş
Instagram - Andradarzm
Facebook LIKE - Andrada Rezmuveş
Goodreads - Andrada Rezmuveş

Corectură şi editare: Oana Alexandra Nica